

CRITICAL ESSAYS
IN TAMIL - -

S. VAIYAPURI PILLAI, B.A., B.L.,
Editor 'TAMIL LEXICON'
UNIVERSITY OF MADRAS.

உ

ஆராய்ச்சி யுரைத்தொகுதி

(முதற் பாகம்)

ஆக்கியோர் :

S. வையாபுரிப்பிள்ளை, B. A., B. L.

தமிழ் - லெக்ஸிகன் பதிப்பாசிரியர்,

PRINTED AT THE B. N. PRESS,
MOUNT ROAD, MADRAS.
1930.

உள்ளுறை

1.	13-ம் புறப்பாட்டும் உரையும்	...	...	1
2.	உரைகாரர்களும் அண்மைவிளியும்	...	...	66
3.	தொல்காப்பியரது சமயம்	...	...	76
4.	'சாதுகை மாந்தர்'	...	...	84
5.	பாணினீய லகுதிடிகை	...	...	89
6.	வடமொழியும் தமிழும்: ஓர் எதிருரை	...	...	102
7.	வள்ளுவர் திருநாள்	...	...	116
8.	கம்பர் திருநாள்	...	...	125
9.	நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதி	...	...	141
10.	நூல்நிலயப் பிரசாரம்	...	...	147

முன்னுரை

யான் 'செந்தமிழ்' முதலிய சில பத்திரிகைகளுக்கு வெவ்வேறு காலத்தில் எழுதிவந்த விஷயங்களிற் பலவற்றை ஒருங்கு தொகுத்து நூல் வடிவில் இப்பொழுது வெளியிடுகின்றேன்.

இங்ஙனம் பிரசுரித்தற்கு அனுமதி கொடுத்த செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபர் முதலியோர்க்கு எனது வந்தனம் உரிமையாகின்றது. 13-ம் புறப்பாட்டுரைபற்றிய ஆராய்ச்சி, தமிழ்ப் பெரும் புலவரு ளொருவரும், வடமொழி, தருக்கம் முதலியவற்றிற் பெரும்பாண்டித் தியம் வாய்ந்தவரும், மதுரைச் செந்தமிழ்க் கலாசாலையிற் தலைமை யுபாத்தியாயரும் ஆகிய ஸ்ரீமான். திரு. நாராயணயங்காரவர்கள் எழுதிய வொரு கண்டன வுரைநோக்கி எழுந்ததாகும். மற்றைய வுரைகள் இலக்கியவாராய்ச்சி, இலக்கணவாராய்ச்சி, சொல்லாராய்ச்சி, சரிதவாராய்ச்சி முதலியவாகப் பலதிறப்படுவன.

இந்நூல் தமிழன்பர்களுக்கு உவந்ததாயிருக்குமாயின், யான் எழுதியுள்ள பிறவற்றையும் தொகுத்து வெளியிட எண்ணியுள்ளேன்.

தமிழ் வெக்ஸிகள் ஆபீஸ், }
சென்னை.

S. வையாபுரிப்பிள்ளை.

8—4—30.

13-வது புறப்பாட்டும் உரையும்] . *

உத்தேசம் ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னால் 'சேரர்தம் புராதன வஞ்சி மாநகர் யாது?' என்பதைப்பற்றிப் பெரியதொரு விவாதம் நிகழ்ந்ததை 'செந்தமிழ்' நெயுரைவரும் அறிவர். அந்நகர் மேல்கடற்கரைக் கண்ணதாகிய கொடுங்கோனாரை யென வொருசாராரும் உள்நாட்டாகிய ஆனிலைக்கருவூரே யென மற்றொரு சாராரும் வாதியாநின்றனர். தூத்துக்குடி வக்கீல் ஸ்ரீ. சோமசுந்தரபாரதியவர்கள் கொடுங்கோனார்க்கு கஷியை ஸ்தாபித்துச் 'சேரர்பேரூர்' என்ற வொரு தூலெழுதி வெளியிட்டார்கள். இவர்கள் கூறியிருப்பனவற்றை மறுத்தும் ஆனிலைக்கருவூர்க் கஷியை வற்புறுத்தும் சேதுசமஸ்தான மகா வித்துவான் ஸ்ரீ. ரா. ராகவையங்காரவர்கள் 'வஞ்சிமாநகர்' என்ற ஆராய்ச்சியுரை யொன்று பிரசுரித்தார்கள். இவ்வாராய்ச்சியுரையுள்ளே, 13-வது புறப்பாட்டிணையும் அதன் உரையிணையும் எடுத்துக்கொண்டு அவை கொங்கிற் கருவூரே வஞ்சியாமென்பதைச் சந்தேகமற விளக்குகின்றன என்று ஐயங்காரவர்கள் தெளிவுறச் காட்டினார்கள். 'இவ்வரிய புறப்பாட்டு கருவூர்த்திசை யறியாது அலையும் நெஞ்சமாகிய மரக்கலத்தைக்கொண்டு மூலும் நல்லுயிராகிய மீகாமனுக்கு அவிபாத கலங்கரை விளக்குப் போல விளங்குவதாகும்' என்று அவர்கள் தாமே எழுதியிருப்பதால் அவர்களது கொள்கைக்கு இப் புறநானூற்றுச் செய்யுளை யொரு பிரபல ஆதாரமாகக் கொண்டார்களென்பது உணரலாகும்.

2. இப்பால், இருதிருத்தார்களது கொள்கைகளையும் நடுநின்றாராய்தற்குச் 'செந்தமிழ்ப்' பத்திராசிரியரவர்கள் முன்வந்தார்கள். இவர்கள், ஸ்ரீ. ராகவையங்காரவர்களுக்குப் பேராதரவாக அமைந்த புறப்பாட்டிணை ஆராய்ப்புகாது 'விழுநீர்வேலி நாடுகிழ்வோன்' என அச்செய்யுளிற் பயின்றள்ள தொடர் சேரனைக் குறிப்பதாகுமென்று மட்டும் எழுதினார்கள். இத்தொடர் சேரனைக்குறிப்பதன்றென ஒருசிலர் ஆசங்கை நிகழ்த்தவே, பதின்மூன்றாம் புறப்பாட்டின்

* இது 'செந்தமிழ்', xviii-ம் தொகுதி 6-ம் பகுதியில் வெளியிடப் பெற்றது.

பொருளை ஐயமின்றிச் செவ்வனே யுணர்தற்குப் பெருந்துணையா மெனக்கருதி 21. வினாக்களைப் பத்திராசிரியரவர்கள் விடுத்தார்கள். இவ்வினாக்களும் ஆசங்கைகளை முற்றநீக்குதற்குப் போதிய ஆற்ற லிலவா யொழிந்தன. கடைசியாக, மாணவ நண்பரொருவர் 'இவனியார் என்னும் புறப்பாட்டாராய்ச்சி' யென்ற துணுகிய ஆராய்ச்சியுரை யொன்று வெளியிட்டனர் (செந்தமிழ் XVI, v-252-264). இது பத்திராசிரியர் விடுத்த கேள்விகட்கு அவர்கள் தாமே கருதிய விடையாக அமைந்துள்ளதென்பது இரண்டனையும் ஒத்து நோக்கினர்க்கு நன்கு புலப்படும். இவ்வரிய ஆராய்ச்சியுரை யெழுதியோர் இன்னொ ரெனப் பெயர் மாத்திரையேனும் அறியும் பாக்கியம் நமக்கில்லாது போயினும் அவரது ஆராய்ச்சிவன்மையால் அவரொரு வித்துவசிகாமணியா யிருத்தல்வேண்டுமென்பது எளிதில் ஊகித்தல்கூடும்.

3. யான் இனி யெழுதுவனவற்றை நன்குணர்தற்கு 13-வது புறப்பாட்டாராய்ச்சியின் சரிதம் இன்றியமையாதாமாகலின், அதனை யொருவாறு சுருக்கி மேலே கூறினேன். கொங்குகாட்டு ஆனிலைக் கருவூரே சேரரது புராதன வஞ்சியாமென்று நிலையிடுதற்கு உளவாம் ஆதாரங்கள் பலவற்றுள் ஒன்றாக இப்பாட்டு முளைத்தெழுந்து, பின்பு பீணத்தோங்கி வளர்ந்து, ஆராய்ச்சி செய்யப்படுக்காரது கவனத்தை யெல்லாம் ஒருங்கே தன்பால் ஈர்த்துக்கொண்டது. சேராக்குரிய தலைநகர் இதுவென ஆராய்ந்து முடிவுகாண யான் ஈண்டு முயலவில்லை. அஃது எனது நோக்கமுமன்றும். நமக்கிப்போதகப்பட்டிருக்கும் இலக்கியங்களிலுள்ள குறிப்புக்களை மாத்திரங்கொண்டு இச்சரித்திர விஷயத்தைத் தீர்மானித்தல் கூடாதாகும். ஆகவே 13-வது புறப்பாட்டின் பொருள் இன்னதென்று நிச்சயித்தலும் மாணவநண்பர் தம் ஆராய்ச்சி யுரையிற் கூறியிருப்பன எத்துணைப் பொருத்தமுள்ளனவென்று ஆராய்தலுமே எனது கருத்தாம்.

முதலில், 13-வது புறப்பாட்டினையும் அதன் பழையவுரையினையும் நன்கு வாசித்துக்கொள்ளுதல் மிகவும் பயனுடையதாகும். இவை வருமாறு:—

“இவனியா ரென்குவை யாயி னிவனே
புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய

வெய்களை கிழித்த பகட்டுடழின் மார்பின்
மறவியன்ன களிற்றுமிசை யோனே

5. களிறே, முந்நீர் வழங்கு நாவாய் போலவும்
பன்மீ னாப்பட்ட டிங்கள் போலவுந்
சுறவினத் தன்ன வானோர் மொய்ப்ப
மரீஇயோ ரறிபாது மைந்துபட் டன்றே
நோயில னாகிப் பெயர்கதி லம்ம

10. பழன மஞ்சை யுகுத்த பீலி
சுழனி யுழவர் சூட்டொடு தொகுக்குங்
கொழுமீன் வினோந்த கள்ளின்
விழுநீர் வேலி நாடுகிழ வோனே.”

“திணை-பாடாண்டிணை; துறை-வாழ்த்தியல்”.

சோழன் முடித்தலைக்கொப் பெருநற்கிள்ளி கருவூரிடஞ் செல்வா
ணைக்கண்டு சேரமானந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையொடு வேண்மாடத்து
மேலிருந்து உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் பாடியது.

இ-ள்—இவன் யாரென்று வினவுவாயாயின், இவன்றான், புலியி
னது தோலாற் செய்யப்பட்ட மெய்புகு கருவி பொலிந்த கொளுத்தற
எய்த அம்புகள் போழப்பட்ட பரந்துயர்ந்த மார்பினையுடைய கூற்றம்
போன்ற களிற்றின்மேலோன்; இக்களிற்றுதான், கடலின் கண்ணெண்
இயங்கும் மரக்கலத்தை யொப்பவும் பலமீனிளது நடுவே செல்லும்
மதியத்தை யொப்பவும் சுறவினிளத்தையொத்த வாண்மறவர் சூழத்
தன்னை மருவிய பாகரையறியாது மதம்பட்டது; இவன் நோயின்றிப்
பெயர்வானாக; வயலிடத்து மயிலுதிர்த்த பீலியை ஆண்டுள்ள உழவர்
நெற்கூட்டுடனே திரட்டும் கொழுவிடமீனையும் வினோந்தகள்ளையு
முடைய மிக்க நீராகிய வேலியையுடைய நாட்டையுடையோன்.—எ-று.

களிற்றுமிசையோனாகிய இவன், யாரென்குவையாயின், நாடு
கிழிவோன்; இவன்களிற்று மதம்பட்டது; அதனால், இவன் நோயின்றிப்
பெயர்க்குவெனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

களிற்றுக்கு நாவாயொடு உவமை எதிர்ப்புடையைக் கிழித்தேகை-
லும், திங்களோடு உவமை வானோர்சூழத் தன் தலைமை தோன்றச்
செல்லுதலுமாகக் கொள்க.

தில்-விழைவின் கண் நின்றது.

பெருநங்கிள்ளி களிறுகையிகந்து பகையகத்துப் புகுந்தமையான் அவற்குத் தீங்குறுமென்று அஞ்சி வாழ்த்தினமையால், இது வாழ்த்தியலாயிற்று; இவற்குத் தீங்குறின் நமக்குத் தீங்குறுமென்னுங் கருத்தால் நோயிலகைப் பெயர்கவென்றாராயின், வாழ்த்தியலாகாது; துறையுடையானது பாட்டென வுணர்க.”

இவ்வாறு செய்யுளும் உரையும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

களிரென்று மதம்பட்டுக் கையிகந்து கருவூர் புக்கது. அக்களிற்றின்மீது வருவோனாகிய சோழனை அவ்வூர் வேண்மாடத்துமேலிருந்து முடமோசியார்கண்டு தன்னருகிருந்த இரும்பொறைக்கு அவன் இனையனெனத் தெளிவித்ததாக இச்செய்யுள் இயன்றுள்ளமை அதன் உரை தெரிவிக்கின்றது. ஸ்ரீ ராதவையங்காரவர்கள் கொண்ட அந் வயமும், பொருளும் நன்கு நோக்கற்பாலன. ‘களிற்றுமிசையோனாகிய இவன்யார் என்குவையாயின், நாடுகிழவோன்: இவன்களிறு மதம்பட்டது: இவன் நோயின்றிப் பெயர்ச’ என வுரைகாரரோடு ஒத்து அந் வயப்படுத்தினார்கள். எனினும் இவர்கள் புள்ளியீடு செய்தது புறநானூற்று அச்சப்பிரதியோடு சிறிது மாறுபடுகின்றது. ஆனால் கருத்து வேறுபடுவதாக எண்ணுதற்கிடமில்லை. இவன் யார் என்று சேரன் புலவரை நோக்கி வினவ ‘இங்குச் களிறாரந்து வருவோன் நீர்நாடு கிழவோனாகிய சோழன்; இவன் பகையகத்துப் படையெடுத்து வருவான்ல்லன்; இவன்பாளை மதம்பட்டது; அது வாண்மறவரையும் பாகரையும் அறியாது கையிகந்து ஈங்கு வாராநின்றது; இதனால் நீ போர்க்குவருவானாகக் கருதிச் சினவாதருள்க; சோழனும் நோயிலகைப் பெயர்க’ என முடமோசியார் உண்மை தெளிவித்தாரென்பது அவர்கள் கொண்டபொருள். கருவூரை உரைகாரர்களும் பகையகமென்பதும், பெருநங்கிள்ளி களிறு இவாந்ததும் அது மைந்துபட்டதும் சோண்டெல்லை யகத்தே யென்பதும், சோண்டு கருவூருக்கு மிக அணித்தாயுள்ள தென்பதும் அவர்களது கருத்து.

ஆனால் மாணவ நண்பரது முடிபோ ஸ்ரீ ராதவையங்காரவர்களது முடிபொடு முற்றும் மாறுபடுவதாகும். வினைமுடிபு கூறும் உரைப் பகுதியில் அவர் புள்ளியீடமைத்துக் காட்டியிருக்கும் முறையை நோக்கினால் அவர் கொண்டபொருள் தெற்றென விளங்கும். ‘களிற்றுமிசையோனாகிய இவன் யாரென்குவையாயின், நாடுகிழவோன்! இவன்

கனிற்று மதம்பட்டது; அதனால் இவன் நோயின்றிப் பெயர்க்' எனப் புள்ளியீ டமைத்தனர். சேரன் உடனிருந்த புலவரை நோக்கி, 'கனிற்று மிசையோனாகிய இவன் யார்?' என வினவின னென்றும், புலவர் அவ்வினாவையே அனுசரித்து மொழிந்து 'நாடுகிழ்வோன்' எனச் சேரனை விளித்துத் தன்முகமாக்கிப் பின் விடையிறுத்தன ரென்றும், 'இவன் யார்' என்றதன் அறியலுறவு செயலாமென்றும், 'இவன் என் செயற்பாலன்' எனப் பொருள்படுமென்றும், அடற்பாலனல்லன் என்பதுபட நோயிலனாகிப் பெயர்கவென விடைகூறினரென்றும் மாணவர் பொருள்கொள்கின்றார். பகையகமென்றது கருவூரன்றென்பதும் கருவூரினுள்ளே சேரன் தங்கியிருந்த இடமே சோழனது பகையக மெனப்பட்ட தென்பதும், சேரனுடன் நட்புக்கோடலை விரும்பி அக் காரியார்த்தமாகவே சோழன் கருவூருக்கு யானைமேற் பிரயாணமாகு னென்பதும், யானை கருவூருக்குவந்ததும் மதம்பட்டுச் சோழனுக்கென அமைக்கப்பட்ட விடுதியில் அவனைத் தங்கவிடாது சேரனிருந்த இடத் துக்கு அவனைக் கொண்டுசென்ற தென்பதும், அப்போது சேரன் 'இவன் என் செயற்பாலன்?' எனவினவவும் 'இவன் நிரபராதி; அளிக் கத்தக்கவன்' எனப் புலவர் விடையிறுக்கவும் நேரிட்டதென்பதும் மாணவ நண்பரது கருத்து. ஆகவே கருவூர் மேல்கடற்கரைக்கண் சோண்டெடல்லைக்கு வெகுதூரத்தே இருந்ததென்றது இப்பாட்டும் உரையும் பிரதிகூலமாக இல்லையென்பது அவரது முடிபாம்.

இருதிருத்தாரும் தத்தம் கருத்துக்கிணங்கவே பழையவுரை வகுக் கப்பட்டுளதெனக் கொள்கின்றார்கள்.

'நாடுகிழ்வோன்' என்பது 'இவன்யார்' என்ற வினாவிற்கு விடையாயமைந்துள்ளதென ஸ்ரீமத். ராகவையங்காரவர்கள் கொண்டார்கள். மாணவ நண்பரவர்கள் அதனை விளியெனக்கொண்டு, இவன்யார் என்ற தன்பொருளை நன்றாயுய்த்துணரின் அவ்வினாவிற்கு நாடுகிழ்வோனென்பது விடையாதல் ஏலாதென நிச்சயித்தார்கள். சேரனைமுன்னிலைப் படுத்தியே புலவர் விடையிறுப்பதாக நண்பரவர்கள் கருதுதலினாலே, நாடுகிழ்வோன் என்பது விளியாதல் பெறப்படின அது சேரனைக்குறித்தல் வேண்டுமென்றும் சேரனை யுணர்த்துவதாதல் பெறப்படின அது விளியெனல் சொல்லாதேயமையு மென்றும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நாடுகிழ்வோனென்பதனை விளியென முடிவுகாணு

தற்குரிய காரணங்களைத் தருவதன் மூலமாகவே நண்பரவர்கள் செய்யுட் பொருளை விரித்துரைக்கின்றார்கள். அவர்களது நெறியையே யானும் பின்பற்றிச்சென்று அவர்களால் தரப்பட்ட காரணங்களின் வன்மை மென்மைகளை ஆராய எண்ணுகின்றேன். நண்பரவர்கள் கொடுத்துள்ள நியாயங்களைச் சீழே சங்கிரகமாகத்தருகின்றேன். முழுவதையும் வாசிக்கும் விருப்பமுடையார் 'செந்தமிழ்' XVI-ம் தொகுதி 2-ம் பகுதியிலும், 5-ம் பகுதியிலும் கண்டுக்கொள்க.

1 விழுநீர்வேலிநாடு = மஹோத்ததியைத் தனக்கு அரணாகவுடையநாடு.

மஹோத்தி = பெருங்கடல், இது சேரர்க்குரியது.

சோழருக்குரியது இரத்தாகரம் என்னுங் குடாக்கடல்.

ஆகவே, நாடுகிழுவோன்—சேரன்.

II நாடுகிழுவோனே:—ஏகாரம்—ஈற்றசை. நாடுகிழுவோன்—இயற்கை

யண்மைவீளி. 'அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்'

(தொல்-சொல்-வீளி). விளியாதலால் கிழுவோன்—சேரன்.

III 'புழைமஞ்சை...நாடுகிழுவோனே' (a) இவ்வரிகளிற் சோழனுக்குரிய

நாடு சிறப்பியல்களொன்றுங் கூறப்படாமையோடு சேரனுக்கே யுரிய சிறப்பியல்கள் கூறப்படுகின்றன: (i) மலைகளையடுத்த உள்ள மருதநிலமுடைய நாடு (ii) மயிலிறகு தொகுக்கும் தொழில் நிகழ்ச்சியுள்ளநாடு. எனவே கிழுவோன்—சேரன்.

(b) இவ்வடிகளில் தோன்றுஞ் சுவை மகிழ்ச்சி (இன்பம்);

'நோயிலனாகிப்பெயர்க' என்பதிலுள்ள சுவை அச்சம் (துன்பம்). இங்ஙனம் மாறுபட்ட இருவேறுசுவை

களுக்கு ஏககாலத்தில் ஒரேபொருள் நிமித்தமாக மாட்டாது. ஆதலால் நோயிலனாகிப் பெயர்வோன் கிழுவோனன்று. எனவே கிழுவோன் சேரனென்பது வெளிப்படை.

(c) இவ்வரிகள் துணுக்கியுமா யுமைந்துள்ளன. ஆதலாற் பயனளித்தற்குரிய சேரனையே குறித்தல் வேண்டும்.

IV 'இவன் யார்' (a) ஈண்டுள்ள வினாவின்மூலமே யார் என்பது வினா வினைக்குறிப்பாகிய வினைச்சொல்லாதலால் இத்தொடர் வினைப்பயனிலைகொண்ட தொடராகும். இதற்கு

வினையே அறியலுறவு. எனவே இவ்வினா வினைபற்றி வந்ததாகும்; விடையும் வினையாஸிறுக்கப்படவேண்டும். கிழவோன் என்ற பெயரால் விடைதரப்பட்ட தெனக்கொள்ளின் அது விடைவழுவாம். ஆதலால் 'நோயின்றிப்பெயர்க' என்பதே நேர்விடையாம். வினா வின் பொருள்வருமாறு :—

- (1) இவன் செயலென்ன? (பக்-258, வரி 18.)
- (2) இவன் செய்தி யென்ன? (பக்-259, வரி 1.)
- (3) இத்தன்மையுடையான் செய்தியென்ன? (பக்-261, வரி 14.)
- (4) இவன் என்செய்யத்தக்கவன்? அடற்பாலனா? (பக்-261, வரி 16.)

விடை அடற்பாலனல்லன் என்பதுபோதர 'நோயின னாகிப் பெயர்க' என்பது.

'நாடுகிழவோன்' என்பது விடையாகா தொழியவே, அதனை விளியாகக்கொள்ளுதலல்லது வேறுவழி யில்லை. ஆதலின் அது சேரணியே குறிக்கின்றது.

V உரையிற்கூட்டிக்காட்டிய வினைமுடிபுவாக்கிபங்களை நோக்கினும் 'கிழவோன்' விளியென்பதும் சேரணியே குறித்த தென்பதும் தெளியலாகும்.

- (a) 'என்குவையாயின்' என்பது வினையெச்சமாதலாற் பெயர்கொண்டு முடியாது. எனவே 'கிழவோன்' கொண்டுமுடியுஞ் சொல்லன்று. அதனால் அது விடையாதலுமில்லை; விளியாகவேகொள்ள நேரிடுகின் றது. ஆதலால் கிழவோனென்றது சேரணியே.
- (b) 'கிழவோன்' என்பது முன்னும்பின்னு மியையாது தன்னந்தனியே யொரு தனிமொழியா யிருப்பதால் விளிப்பெயராகவே கொள்ளுதல் வேண்டும்.
- (c) 'களிற்றுமிசையோனாகிய இவன் யார்' என்பது 'என் குவையாயின்' என்ற அனுகாரக் குறிப்பிற்குரிய புரோவாதமாம். இதன் பொருள் (முன்பு என்னோடு போரெதிர்த்து) களிற்றுமிசையோனாய் வந்த இவன்

ஆராய்ச்சி யுரைத்தொகுதி

யார் என்பது. இப்பொருள் வருபவன் சோழனைச் சேரன் அறிந்திருந்தமையை விளக்குகின்றது. ஆதலால், வருபவன் இன்னொரு பொருள்படும்படியாய்க் கிழவோன் என்பதனை விடையாயமைக்கின் 'நின்று பயனின்மை' யென்னுங்குற்றமுளதாகும். ஆகவே சோழனது செயல்பற்றியே வினா நிகழ்ந்ததாதல் வேண்டுமாகலின் 'கிழவோன்' விடையாயமையாது விளிப்பெயராகவே நின்றதெனல் வேண்டும். 'களிற்று மிசையோனாகிய இவன் யார்?' என இரண்டு வாக்கியத்தை யொன்றுபடக் கூட்டியுரைத்தமையால் உரைகாரர் கருதியபொருள் இதுவே யென்பது வலுமை யுறுகின்றது.

- (d) இவன் நாடுகிழவோன் என்று உரையில் இல்லை.
 (e) யார் என்ற வினாவிற்கு 'நாடுகிழவோன்' என்பது விடையாயின் அதுகொண்டே முற்றிவிடு மாதலால் 'களிற்றுமதம்பட்டது' முதலியன வேண்டா கூறலாம். எனவே 'நாடுகிழவோன்' விடையன்று; விளியாம்.
 (f) நாடுகிழவோனென்று இடையிட்டு உரையிற் காண்படுவது இப்பொருட்கு அதுகூலமாயிருக்கின்றது.

VI செய்யுளுரையிரண்டினும் அமைந்து கிடக்கும் சரித்திரமும் இப்பொருளையே வலியுறுத்துகின்றது.

ஒருவாறாக நண்பரவர்களது ஆராய்ச்சிசென்ற முறையினை இங்கே காட்டினேன். இனி அவர்களால் தரப்பட்ட நியாயங்களை முறைப்பட விசாரனை செய்தல் வேண்டும்.

I. விழுநீர்வேல் நாடு.

இத்தொடர் 'கிழவோன்' என்பதற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அடைமொழியாகும். இவ்வுடைமொழி சேரனொருவனுக்கே பொருந்துமென்பது நண்பரவர்களது துணிபு. 'விழுநீர்' என்பதற்கு உரைகாரர் 'மிக்கநீர்' என்று பொருளுழுதினார்; மிக்க என்பது மஹச்சுப்த பரியாயமாகவும் நீர் என்பது உதகசுப்த பரியாயமாகவும் உள்ளன; உதகசுப்தமும் உதசுப்தமும் ஒரே பொருளுடையன; ஆகவே 'மிக்கநீர்' என்ற தொடர்மொழி 'மஹோதம்' என்னும் பெருங்கடலைக்

குறிப்பதாகும் ; எனவே 'விழுநீர்வேலிநாடு' என்பதற்கு 'மஹோதம்' என்னும் பெருங்கடலை வேலியாகவுடைய நாடு என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும் ; சோழநாட்டுக்குரியது 'இரத்தநாகரம்' என்னும் குடாக்கடலேயாம், மஹோததியன்று ; சேரநாட்டுக்குரியது மஹோததி யாகிய பெருங்கடலேயாம் ; ஆகையால் 'விழுநீர்வேலிநாடு' சேரநாடே யாம். இந்நெறியிற் சென்ற வாதமே நண்பர் கொண்ட துணிபிற்குக் காரணமா யமைந்துள்ளது.

சேரநாட்டுக்குரிய கடல் 'மஹோததி' பென்றும் சோழநாட்டுக் குரிய கடல் 'இரத்தநாகர'மென்றும் இங்கே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சேர நுக்குரியது இந்தியாவிற்கு மேற்கேயுள்ள கடல் ; அஃதாவது பெருங் கடல். சோழநுக்குரியது இந்தியாவிற்குக் கிழக்கேயுள்ள கடல் ; அஃ தாவது குடாக்கடல். எனவே பெருங்கடல் 'மஹோததி' பென்றும் குடாக்கடல் 'இரத்தநாகரம்' என்றும் வழங்குவதாக நண்பரவர்கள் எண்ணுகின்றார்கள். இவ்வாறு கொள்ளுதற்குத் தாம் கடைப்பிடித்த ஆதாரம் இன்னதென்று அவர்கள் எழுதினார்களில்லை. ஆதாரங் கூறாத முறையில் இக்கொள்கையைப்பற்றி ஊன்றியாராயவேண்டிய ஆவசியக மில்லை. எனினும் உண்மை தெளியவேண்டுமென்றும் அவாவுடையே னாதலின், வடமொழிநூல் வழங்கும் ஐதிரமும் இதனை யாதரிக்கின்றன வா என்று விசாரணை செய்ய விரும்புகின்றேன்.

வடமொழிப்பதங்களின் பொருளையெல்லாம்நன்கெடுத்துவிளக்கிக் காட்டும் வடமொழி நிகண்டுகள் பலவற்றுள்ளும் மிகச்சிறந்தது அமர கோசமாம். இதற்கு உரையெழுதிய பலருள்ளும் காலத்தானும் சிறப்பானும் முற்பட்டவர் கநீரஸ்வாமி யென்பவர். இவர் 11-வது நூற்றாண்டில் திருந்தவர். அமரகோசத்தைச் சொற்பொருள்களாற் பூர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனேயே உரைவகுத்தவராவார். இவரது உரையினும் அமரகோச மூலத்தினும் நண்பரவர்கள் கூறுவன ஒன்றுங் காணப்படவே இல்லை. 'ரத்தநாகரம்' என்பது பொதுப்படக் கடலுக்கு ஒரு பெயராகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதேயன்றிச் சோழநுக்குரிய குடாக்கடற் பெயராக உரைக்கப்பட்டிலது. இக்காலத்திய விங்காபட்டியத்திலும், ஆப்டே, வைத்யர், வில்லன் முதலானோரெழுதிய அகராதிகளிலும் 'ரத்தநாகரம்' குடாக்கடற் பெயரென்றும் 'மஹோததி' சேரநுக்குரிய பெருங்கடற் பெயரென்றும் விளக்கப்பட்டிலவாம். எனவே வட

மொழி நிகண்டிலும் அரசாதிக்களிலும் நண்பரவர்களது கூற்றிற்கு ஆதாரம் சிறிது மின்மை தெளியப்பட்டது.

இனி வடமொழி நூல்களுட் பயின்றுள்ள பிரயோகங்களை யொருசிறிது நோக்குதல்வேண்டும். ரகுவம்சம், 3-ம் ஸர்க்கம் 17-ம் ஸ்லோகத்தில் 'மஹோததி' யென்ற பதம் வந்துள்ளது. திலீபன் தனது அரும்பெறற்புதல்வனான ரகுவினது விரும்பெழின் முகத்தைத் தனது பத்மதூல்லியமான நேத்திரங்கொளற் பருகி உள்ளத்தே கரைபுரண் டெழுந்த உவரைப் பெருங்கினைத் தன்னுள் அடக்க வகையறியாது நின்ற நிலைமையினைக் காளிதாஸர் ஒருவமானமுகத்தால் விளக்குகின்றார். அம்புலிசண்ட பைங்கடல் தன் கொந்தளிப்பை அடக்கலாற்றா ததுபோல் என்பது உவமானம். 'மஹோததே : பூர இவேந்து தர்ஸா நாத்' என்பது மூலம். இங்கே 'மஹோததி' யென்பதற்குப் பொதுப் படப் பெருங்கடல் என்பதுதான் பொருளையன்றிச் சேரருக்குரிய குடபெருங்கடல் என்பது பொருளன்று. உரையாளர் மல்லினாதரும் குடபெருங்கடற் பெயரென்று எழுதினார்.

இங்காவியத்தின்கண்ணேயே 4-ம் ஸர்க்கத்தில் 34-ம் ஸ்லோகத்திலும் 50-வது ஸ்லோகத்திலும், 6-ம் ஸர்க்கத்தில் 54-வது ஸ்லோகத்திலும் 'மஹோததி' யென்ற பதம் பயின்றுள்ளது. இம்மூன்று இடங்களிலுள்ள பிரயோகங்களும் நண்பரவர்களுடைய கருத்துக்கு எத்துணை ஆதாரம் ஒத்துளவென்று பார்க்கவேண்டும். 4-ம் ஸர்க்கம் ரகு வீரனது திக்குவிஜயத்தினைக் கூறுகின்றது. 'தனது மஹத்தான ஸேநா ஸமூகங்களை நடாத்திக்கொண்டு கீழ்சமுத்திரத்தை நோக்கிச் சென்ற (பூர்வஸாகரகாமியீம்) ரகுவீரன் சிவபெருமானது ஜடாபாரத்தினின்றும் வீழ்ந்த கங்கையைக்கொண்டு சென்ற பகீரதனை யொத்து விளங்கினான் (ஸ்லோ-32)..... இவ்வாறு கீழ்த்திசையிலுள்ள தேசங்களை யெல்லாங் கடந்து சென்று ஜயசீலனான ரகுவீரன் தாலீவனத்தாற் பசுமை பூத்து விளங்கிய மஹோத்தியின் கரையை யடைந்தான் (ப்ராப தாலீ வன ஸ்யாம முபகண்டம் மஹோததே:) என்று காளிதாஸர் நயம்பட வுரைக்கின்றனர். இதனையடுத்து ஸுஹ்மர்களையும் வங்க அரசர்களையும் வென்று அடிப்படுத்தமை கூறப்படுகின்றது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மஹோததி யென்றது நண்பரவர்களுடைய சேரர்பெருங்கடலைக்குறியாது வங்கதேசத்துக்கருகிலுள்ள குடாக்கடலினையே குறிக்க

கின்றமை தெளிவாம். பின்னர் ரகுவீரன் கலிங்கதேசத்தரசனைவென்று அவனது நிதிமுழுவதும் கைப்பற்றிக் கீழ்சமுத்திரக்கரையோரமாக நெடுகவந்து ஊடுவிரிந்தியைக்கடந்து தெற்கேயுள்ள பாண்டியதேசத்தை அடைந்தான். பாண்டிய அரசர்களும் ரகுவீரனது ஆற்றலுக்கு உடைந்தார்கள். மஹோத்தியில், தாம்ரபர்ணி சங்கமமாகுமிடத்தில், உற்பத்தியாகின்ற மதித்தற்கரிய முத்துக்களைத் (தாம்ரபர்ணிஸமே தஸ்ய முக்தாஸாரம் மஹோத்தே:) திவீப நக்தனனுக்கு அடியுறையாக வைத்து அவ் அரசரனைவரும் பணிந்திறைஞ்சினார்கள்; இது தாம் நெடுங்காலமாக ஈட்டிவைத்த புகழ்னைத்தையும் ஒருங்குகொடுத்து ரகுவீரனிடம் சமர்ப்பித்தது போலிருந்தது (ஸ்லோ-50). இவ்விடத்தே யும் தாம்ரபர்ணி சங்கமமாகுங் குடாக்கடலே 'மஹோத்தி' யென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ரகுவம்சத்தின் 6-வது ஸர்க்கம் இந்துமதியின் ஸ்வயம்வர வர்ணனை கூறுகின்றது. அம்மாதர்திலகத்தைச் சநந்தையென்பவள் மன்னர்குலதீபங்கள் விளங்குகின்ற மகாமண்டபத்தே இட்டுக்கொண்டு சென்று, ஆண்டுச் சித்திரப்பதுமைகள் போன்று ஆடாது அசையாது வீற்றிருந்த அரசர்களது குலவரவை அணிபெற எடுத்துரைக்கின்றாள். அங்ஙனங் கூறும்பொழுது, கலிங்கதேசத்தரசன் "பதிர் மஹேந்தர்ஸ்ய மஹோத்தேஸ்ச" என்று வருணிக்கப்படுகிறான் (ஸ்லோ. 54.) மஹேந்திரத்துக்கும் மஹோத்திக்குந் தலைவன் என்பதுவே இதன்பொருள். மஹேந்தர்ஸம் பர்வதத்தையும் மஹோத்தி கடலையுங் குறிப்பனவாம். ஈண்டும் கலிங்கதேசத்தை யடுத்துள்ள குடாக்கடலே 'மஹோத்தி' யென்றழைக்கப்பட்டமை காணலாம்.

இங்கே காட்டிய மூன்று பிரயோகங்களும் குடாக்கடலானது அதன் வடபெரும் பாகத்தினும் மத்தியபாகத்தினும் தென்பாகத்தினும் 'மஹோத்தி' யென்று வழங்கப்பட்டமைக்குச் சிறந்த ஆதாரங்களாயின. ஆகவே இவைகள் நண்பரவர்களது கொள்கைக்கு ஆதாரமாகாமையோடு அதற்கு முற்றிலும் விரோதமாக இருக்கின்றன.

ரகுவம்சமேற்கோள்களையன்றிப் பிறதான் மேற்கோள்களும் எனது கருத்தை யாதரிப்பனவாகக் காட்டுதல் கூடும். ஒன்று மட்டுங் கூறியமைகின்றேன். தைத்திரீயர்களின் மாத்யாஹ்நிக உபஸ்தான மந்திரத்திலும், தைத்திரீய ஆரண்யகத்திலும் குணபாலுள்ள

கடலே மஹார்ணவம் (அஃதாவது மஹோததி) என்று கூறப்படுகிறது. 'ய உதகாந் மஹதோர்ணவாத் விப்ராஜமாந:' என்பதுமூலம் (தைத்தி-ஆரண்-VII-42). 'எவன் (சூரியன்) ஒளிபொருந்தியவனாக மஹார்ணவத்திலிருந்து மேலெழுந்தானே' என்பது இதன்பொருள். எனவே சூரியனுதயமாகும் கீழ்த்திசைக்கடல் அஃதாவது குடாக்கடல் மஹார்ணவம் என்று கூறப்பட்டுள்ளமை நன்கு அறியலாகும்.

இனி, கர்ணபரம்பரையாக வழங்கிவரும் ஐதிகந்தானும் யாது கூறுகிறதென்று அறிதல்வேண்டும். நண்பரவர்கள் சேரநாட்டுக்குரிய கடல் மஹோததி யென்றும் சோழநாட்டுக்குரிய கடல் இரத்தாகரமென்றும் எழுதியுள்ளார்கள். ஆனால், ஐதிகமோவெனின் நண்பரவர்களது கருத்துக்கு முற்றமாறாகச் சோழநாட்டுக்குரிய கடல் மஹோததியென்றும் சேரநாட்டுக்குரிய கடல் இரத்தாகரம் என்றுந் தெரிவிக்கின்றது. இவ் ஐதிகத்திற்கு மூலாதாரம் இதுவென யான் இப்பொழுது நிச்சயிக்கப் புகவில்லை. எனினும் இங்ஙனம் ஐதிகமொன்றுண்மைக்குக் காலத்தானும் இடத்தானும் சம்பந்தமில்லாத பல்வேறு கல்சியாளர்கள் சான்று பகர்கின்றார்கள். ரகுவம்சப் பதிப்பாசிரியரான நந்தர்க்கார் என்பவர் அப்பதிப்பிற்குத் தாமெழுதிச்சேர்த்த ஆங்கிலக் குறிப்பில் (பக்-122) 'மஹோததி-சோழமண்டலத்திற்குரிய கடல்' (Sea of the Coramandal coast) என்று கூறியிருக்கின்றார். இதுவுமன்றி இப்பதத்தை ரகுவம்சகாவ்யத்திற் பயின்றள்ள சிறப்புப் பெயர்களிலொன்றாக (Proper names) அவர் சேர்த்திருக்கின்றார். ஸ்ரீவேங்கடேச ஐயரவர்கள், M. A. தாமெழுதிய 'சங்கராசார்யரும் அவரது காமகோடி பீடமும் (Sankaracharya and his Kamakoti Peeta pp, 11, 18, 19) என்ற நூலில் 'ரத்தாகரம்' என்பது மேல்பாலுள்ள கடலினது பெயரென்றும், 'மஹோததி' யென்பது கீழ்பாலுள்ள கடலினது பெயரென்றும், இக்கீழ்த்திசைக் கடற்கரையிலிருக்கும் ஜகந்நகரத்தடியில்-மஹோததியெனப்பெயரிய தீர்த்தமுளதென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். இச்சச் சந்தர்ப்பத்தில் சேரர்பெருங்கடல் 'மஹோததி' யென்றழைக்கப்படுவதற்குச் சான்றாக அக்கடற்கரையிலுள்ளதொரு பட்டினம் 'மஹோதை' யென வழங்கப்படுகிறதென்று மாணவ நண்பரவர்கள் சாட்டினமை ஞாபகம் வருகின்றது. முதலாவதாக 'மஹோததி' 'மஹோதை' இவ்விரண்டற்கும் யாதோரியையுங் காணப்பட

வில்லை. வலிந்து இடர்ப்பட்டு ஏதேனு மோரியைப் காட்டுதல் கூடுமா யினும், தீர்த்தத்தின் பெயராகிய மஹோததிக்கும் கடலின் பெயராகிய மஹோததிக்கும் உள்ள வியைபுபோற் கேட்டமாத்திரையி லுண்மை யெனத் தெளிவித்தற்குரிய சக்தி அதற்கில்லை. இரண்டாவதாக, மஹோதை யென்ற பெயரின் வரலாறும் காரணமும் தக்க ஆதாரங் களுடன் நண்பரவர்களாற் காட்டப்படவில்லை. ஆகவே அவர்கள் சான்று எனத் தந்தது சிறிதும் வலியிலதா யொழிகின்றது. மேற்குறித்த ஐதிக சம்பந்தமாகப் பிறிதோர் ஆராய்ச்சியாளர் கூறியிருப்பனவற்றை மட்டும் எடுத்துச்சொல்லி நிறுத்துகின்றேன். ஓர் அறிஞர் இந்தியசரித் திரப் பரிதிச் 'யென்ற தமதுவியாசத்தில் 'ரத்நாகரம் (அரபிக்கடல்), மஹோததி (வங்காளக்குடாக்கடல்) என்ற இரு கடல்களாலும் சூழப் பெற்ற பாரதவர்ஷம்' என்றெழுதிச் செல்கின்றனர் (New India, Weekly Supplement, April 12, 1919). இங்ஙனமாகப் பலதிறத் தினரும் எடுத்துச்சொல்லுதலினாலே ஐதிமொன்றுளதெனக்கோடல் சரியாயின், அவ் ஐதிங்கூறுவது இன்னதென்பதைப்பற்றிச் சிறிதும் சந்தேகமே இல்லை. ரகுலம்சமேற்கோள் முதலியவற்றால் குடாக்கடல் 'மஹோததி' யென்று குறிக்கப்பட்டமை காட்டப்பட்டது. வழங்கிவரும் ஐதிமோ அக்குடாக்கடலொன்றே மஹோததி யென்று அழைத்தற்குரிய தென்பதை வெளிப்படுத்தினதது. ஆதலால் 13-ம் புறப்பாட்டின் கடையடியில் 'விழுநீர்' எனப் பயின்றுவந்தது 'மஹோ ததி' யென்ற வடமொழிப்பெயரைச் சுட்டுதற்கென நண்பரவர்கள் கொண்டதனோடு உடன்படுவதாயின், விழுநீர்வேலிநாடு சோழநா டென முடிவு காணவேண்டுமெயன்றி அது சேரநாடெனல் எவ்வாற்றா னும் பொருந்துவதன்றும்.

இனி, 'விழுநீர்' என்ற தொடர்மொழி மஹோததி யென்ற வடமொழிப் பெயரைக் குறிக்கவல்லதா என்று ஆராய்தல்வேண்டும். இது தனித்துவரும் பொழுது 'சீரியநீர்', 'சிறந்தநீர்' எனப்பொருள்படு மேயன்றிப், சிறவாறு பொருள்படுதலில்லை. 'விழும்ம சீர்மையுஞ் சிறப்பு மீடும்பையும்' என்பது தொல்காப்பியம் (உரிச்-55). 'விழு' என்ற வுரிச்சொல், நீர் என்றதனை விசேடித்து நின்று சாதாரணமாகக் கருதப் படும் நீரை யொழித்து அதனினும் சிறந்ததொரு நீரைக் குறித்தற் பயத்ததாய் வந்தது. இடம்கோக்கியே சிறந்ததினவென அறிப்ப

படுதலின், விழுநீர் என்ற தொடர்மொழி பலவேறு தன்மையுள்ள நீரினைக்குறித்து வருவது காணலாம். சிலப்பதிகாரத்தின்கண் (V-168) 'மஞ்சனநீர்' என்ற பொருள் குறித்துவந்தது. ஆராய்ச்சிக் கெடுத்துக் கொண்ட செய்யுளின்கண், வேலியின்னதென விளக்குதற்பொருட்டு அதனையடுத்துவந்தமையானே கடல்நீர் என்ற பொருள் குறித்துவந்தது. ஆகவே இத்தொடர்மொழி இடவிசேஷத்தினால் கடல்நீரைக் குறித்ததேயன்றி இதற்குரிய பொருள் சீரிய அல்லது சிறந்த நீர் என்பதேயாம். உரைகாரரும் 'மிக்கநீர்' என்றே கூறினர். செய்யுளின்கண்ணுள்ள சொற்களால் ஒன்றையும் விடாது பொருளுரைத்துச் செல்லுமியல்பினராகிய இவர் கடலென உரையில் எழுதாமையானே அக்கடலைக் குறிப்பானன்றி 'நேரேயுணர்த்துஞ்சொல் யாதொன்றும் செய்யுளிலுளதாகக் கருதினரல்ல ரென்பது பெறப்படும். 'மஹாததி' என்ற வடமொழிப்பதமோ, மஹா + உததி எனப்பிரிந்து பெருங்கடல் எனப்பொருள்படும். சீரிய நீர் அல்லது சிறந்த நீர் பெருங்கடலெனப் பொருள்படுதல் பாண்டும் இல்லை. ஆகையால் விழுநீர் என்பதற்கு மஹாததியென்றதன் பொருளைத்தானும் உணர்த்துமாற்றல் இல்லை யென்பது தெளிவாம்.

இங்ஙனமாகவும், 'மிக்கநீர்' என வுரையிற் காணப்படுவதனை அடிப்படையாகக்கொண்டு 'மஹாததி பென்பதே செய்யுளிற் கருதப்பட்டதெனக் காட்டுதற்கு முயன்றுள்ளார்கள். 'மிக்கநீர்' என்பதனை 'மஹாததம்' என்பதன் பரியாயமாகக் கொள்ளுதலுங் கூடும். மஹாததம் என்பது மஹாததி எனவருதற்கு நூல்வழக்குக் காட்டப்படவில்லை யெனினும் அதனையும் ஆலோசித்தல் வேண்டா. ஆனால் இதனையடுத்து 'மிக்கநீர்' என்ற தொடர்மொழிக்கு மஹாதம் என்னும் பெருங்கடலே பொருளாமெனவறித' என்றெழுதியுள்ளார்கள். 'மஹாதம் என்னும் பெருங்கடல்' என்பதற்கு மஹாதம் அஃதாவது பெருங்கடலென்றேனும் அல்லது மஹாதம் என்ற சிறப்புப்பெயருடையபெருங்கடலென்றேனும் பொருள்கொள்ளுதலுமையும். மஹாதம் என்பது பெருங்கடல் என்ற பொருளில் வடமொழி நூல்களில் யாண்டேனும் வந்திருப்பதுண்டா? வந்திருப்பதுண்டாயின், நண்பரவர்கள் எடுத்துக்காட்டியுண்மை தெளிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் 'மிக்கநீர்' என்பதன்றோ வடமொழியில் மஹாதம் எனக்கொள்ளப்பட்டது?

இவ்வடமொழித்தொடரினை மீண்டுந்தமிழ்ப்படுத்தும்பொழுது 'பெருங்கடல்' என வருமென்றல் சிறிதேனும் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததாமா? மஹோதம் என்பது பெருங்கடல் எனப் பொருள்கொள்ளப்படவில்லை; மஹோதம் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரையுடைய பெருங்கடல் என்பதே தம் கருத்தென அவர்கள் கூறுவார்களாயின், அது சிறப்புப் பெயரென்பது நூல்வழக்கினும் உலகவழக்கினும் காணப்படவில்லையே. 'சேரநாட்டுக்குரியகடல் மஹோததியாகிய பெருங்கடலேயாம்' என்று அவர்கள் தாமே எழுதிச்செல்வதால் மஹோததி யென்பதே சிறப்புப்பெயரெனல் அவர்களும் நன்கறிந்துவைத்ததொன்றாமென்பது பெறப்படும். ஆகவே 'மஹோதம்' என்னும் பெருங்கடலே பொருளாமென வறிக' என்று அவர்கள் எழுதியது எவ்வகையால் நோக்கினும் சிறிதும் பொருந்துமாறில்லை. மஹோதம் பெருங்கடலெனப் பொருள்படுதல் இல்லையாகவே, அது மஹோததியாதலுமில்லை. ஆதலால் 'மிக்கரீர்' என்ற தமிழ்த்தொடரும் 'மஹோததி' யென்றதனை யுணர்த்தும் ஆற்றல் உடையதன்றும். நியாயங்கூறும் அளவெல்லாம் மஹோதம் என்ற தனைப்பற்றியே பிரஸ்தாபஞ்செய்து முடிபுகூறுமிடத்தில் மஹோததி யென்ற தொடர்மொழியினைப் பூர்வசம்பந்தம் யாதொன்றுங்காட்டாது மெல்லெனச் செருகிவிடுதல் நண்பரவர்களது நடுவுநிலைமைக்குத் தக்க தன்றும்.

'விழுநீர்' என்பது 'மஹோததி' யென்னும் பெயரின் மொழி பெயர்ப்பு அன்றெனற்கு வேறொரு அதிமுகியமான காரணம் இருக்கிறது. மஹோததி யென்ற தொடர்மொழி சூறிப்பிட்டவொரு கடலுக்குமட்டும் வழங்கும் சிறப்புப்பெயரென்பதனைச் சங்ககாலத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அறிந்தவர்களாயினன்றே அதனை மொழிபெயர்த்துத் தங்கள் செய்யுட்களில் அமைத்துக்கொண்டார்களெனக் கூறுதல்கூடும். இவ்வடமொழித் தொடரின் பரியாயமாகப் பண்டைத் தமிழ்தூல்களிற்காணப்படுவனவற்றுள் பெரும்பாலான பொதுப்படக் கடலினையும், ஒரு சில சோழருக்குரிய கடலினையும் வேறுசில சேரருக்குரிய கடலினையும் உணர்த்துவனவா யிருக்கின்றன. உதாரணமாகச் சில தருகின்றோம்:—

A. பொது.

(1) 'பெருங்கடல்'-புறம்-198; 204; 397.

அகம்-மணிமிடைபவளம் (புலவுத்திரைப் பெருங்கடல்
நீரிடைபோழ்)

பதிற்றுப்பத்து-76.

ஐங்குறுநூறு-102; 123; 161; 170.

நற்றிணை-45; 74; 106; 117; 155; 163; 231; 245;
375; 392.

குறுந்தொகை-101; 243; 246; 269; 311; 313; 320.

மணிமேகலை-II,-73; XII,-67; XIV-70; XVI-19;

நாலடி-275; 332.

(2) 'மாக்கடல்'-புறம்-42.

பதிற்றுப்-11; 17.

(3) 'நளிகடல்'-புறம்-26.

நாலடி.166; 242.

மணி-VI-78.

(4) 'இருங்கடல்'-புறம்-201; 363.

(5) 'நெடுங்குடல்'-குறள்-17.

(6) 'இருமுந்நீர்'-புறம்-20.

(7) 'நளியிருமுந்நீர்'-புறம்-35; 76.

மணி-XII-92; XVI-15

(8) 'வீங்குநீர்'-சிலப்பதி-VI-148.

மணி-V-31.

(9) 'வீங்குநீர்வேலி' சிலப்பதி. மங்கலவாழ்த்து. (வீங்கு = மிக்க என்பது அடியார்க்கு நல்லார் உரை).

B. சோழர்க்குரிய குணகடல்.

(1) 'வீங்கோதம்' சிலப்பதி VII-28 (புகாரையடுத்துள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.)

(2) 'நீலமாக்கடல்' மணி VIII-17. (காலை ஞாயிறு தோன்றுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.)

(3) 'நெடுங்கடல்' நாவுக்கரசு-ஒற்றியூர்த் திருத்தாண்டகம்-4.

C. சேரர்க்குரிய குடகடல்.

(1) 'நளினீர்ச்சேர்ப்ப' ஐங்குறுநூறு-179,

(2) 'பெரியநீர்வேலிசூழ்ந்து, வாசமே கமழுஞ்சைலை வயலணியனந்த புரம்' நம்மாழ்வார் 10-ப, 2-தி, கெடுமிடர் 4.

இங்ஙனமாக வுள்ளன தமிழ்நூற் பிரயோகங்கள். மஹோத்தி சிறப்புப்பெயரென்பது கடைச்சங்ககாலத்திற் பிரசித்தமாயிருந்த தாயின், அக்காலத்துச் சான்றோர்கள் அதன் மொழிபெயர்ப்பிணையும் சிறப்புப்பெயராகவேகொண்டு குறிப்பிட்ட வொரு கடலுக்கே பிரயோகித்திருப்பார்கள்; பொதுவொடு சிறப்பினை மயங்க்வையாது பொதுவினை வேறுவகையாகத் தெரிப்பார்கள்; பிறிதொரு சிறப்புப்பெயருள்ள கடலுக்கு இச் சிறப்புப்பெயரினை வழங்கார்கள். இந்நியமங்களுக்கு முற்றிலுமாறாகப் பிரயோகங்கள் காணப்படுகின்றன. 'மஹோத்தி' 'ரத்நாகரம்' என்ற வழக்கு வேறுபாட்டினை உணர்த்திருந்தார்களாயின் 'ரத்நாகரம்' என்ற பெயரினை யெவ்வாறு மொழிபெயர்த்துள்ளார்கள்? பிரயோகம் யாண்டுள்ளது? குறிப்பிட்ட வொரு கடலுக்கே தனித்துரியதாய் வழங்கப்பட்டுளதா? அரிதிற் பொருளுணர்த்த குவனவாயிருக்கும் பண்டைத் தமிழ்நூல்கட்குச் சிறப்புமிக்க பேருரைகள் வகுத்த வரம்பில்கேள்வி மேதக்கோரால் மஹோத்தி, இரத்தினாகரம் என்பனவற்றிற்குரியவாய்ச் சொல்லப்படுகின்ற வழக்கு வேறுபாடு ஓரிடத்தேனும் காட்டப்படவில்லையே! இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் உற்று நோக்கி யாராயின், மஹோத்தி சிறப்புப்பெயராமென்பதனைப் பண்டைத் தமிழ்சாசிரியர்கள் அறிந்துள்ளார்களெனற்கு ஆதாரம் ஒருசிறிது மின்மை தெளிவாம். ஆதலால் அவ் வடமொழித்தொடர் மொழிபெயர்த்து அண்மக்கப்பட்டதெனல் சிறிதும் அங்கீகரிக்கத் தக்கதன்றாம்.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றான், 'விழுநீர் வேலிநாடு' சோழநாடேயா மென்ற முடிபு உள்ளளவும் பொருந்தா தென்பது நன்கு தேறப்படும். 'மஹோத்தி' சோழருக்குரிய குடாக்கடலை யுணர்த்தி வருதல் வடமொழிநூல் வழக்கில் உண்டென்பது காட்டப்பட்டது. ஐதிகத்தை நிச்சயித்தல் கூடுமாயின், அது சோழருக்குரிய குடாக்கடலொன்றே மஹோத்தியெனற்குரியது என்பதைக் காட்டுகின்றது. ஆகவே, விழுநீர் என்பது மஹோத்தியின் பரியாயமென்று நண்பரவர்கள் கூறுவதனோடு உடன்படுவதாயின், விழுநீர்வேலிநாடு சோழநாடே யென்பது தெளியப்படும். குடாக்கடல் என்ற பெயருடையதனைப் பெருங்கடல் எனக் கூறுதல் தகாது என்று மாணவ நண்பரவர்கள் கருதுவது

போலத் தோன்றுகிறது. 'குடாக்கடல்' என்பது தற்காலத்தே யெழுந்த ஆங்கிலவழக்கு. இவ்வழக்கிற்கியையப் பூர்வகாலத்தினும் பெயரிட்டு வழங்கப்பெற்றதெனல் சிறிதும் ஒப்பத்தகுந்ததன்று. மேற்காட்டியபடி மஹோத்தியென்ற பெயர்வழக்கினை உண்மையொடு மாறுபடக்கொண்டார்களென்பது மட்டுமன்று எனது கருத்து; அதனைக் காரணங்காட்டி அவர்கள் முடிவுகாணுதலே பிழையாகும். ஏனெனின், 'விழுநீர்' மஹோத்தி யென்றதன் மொழிபெயர்ப்பே அன்றும். ஆகவே 'விழுநீர் வேலிநாடு' என்ற தொடர் விஷயமாய் அவர்கள் கொண்ட முடிபு முற்றும் பிழைபாடுடையதாகின்றது. இத்தொடரைமட்டுங்கொண்டு 'நாடு கிழுவோன்' சோழனோ அல்லது சேரனோ வென்பது நிச்சயித்தல் கூடாதாகும்.

இம்முடிபில் யானும் நண்பரவர்களும் வேறுபடினும், அவர்கள் கூறுவன வொருசில எனக்கும் அங்கீகாரமேயாம். நீர்நாடு என்பதும் நீர்வேலிநாடு என்பதும் பொருளிற் பெரிதும் வேறுபாடுடையனவாதல் அவர்களால் நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் அதனை மறந்து அல்லது புறக்கணித்து 'நீர்நாடு கிழுவோன்' என்று நெகிழ்ந்து செல்லுதல் கூடாதாம். நீர்நாடு என்பதும் புனல்நாடு என்பதும் ஒரு பொருளானவாதலானும் சோனாடு புனனாடு அழைக்கப்படுதலானும் நீர்நாடுகிழுவோன் சோழனாவன் என முடிவுகாணுதற்பொருட்டு 'வேலி' என்பது ஒழிக்கப்பட்டதாயின், அது பெரிதும் ஆகூஷபத்திற்கிடமானதாகும். பூர்வகாலவங்காரவர்கள் இக்கருத்துடன் அப்பதத்தை நெகிழ விட்டிருப்பார்களென்று சொல்ல யான்துணியவில்லை. எங்ஙனமாயினும் சோழநாடும் கடலினையடுத்துளதாதலின் அதனை 'நீர் வேலிநாடு' என்று சொல்லுதற்கண் யாதோரிழுக்குமின்றும்.

II. நாடு கிழுவோனே

இச்செய்யு ளிறுதியின்கண்ணுள்ள 'கிழுவோன்' என்பது விளிப்பெயரெனக்கொண்டு இவ்விடத்தே விளித்தற்குரியோன் சேரனாதலின் 'கிழுவோன்' அச் சேரனே யாதல் வேண்டுமென மாணவநண்பரவர்கள் கூறுகின்றார்கள். விளியென முடிவு காணுதற்குத் தொல்காப்பிய இலக்கணமும் தமிழிலக்கியங்களும் துணைபுரிவனவாதலே விளக்கிக் காட்டிக் 'கிழுவோன்' என்ற இயற்கையண்மைவிளி பயன்பற்றித் தெரிந்தாளப்பட்டதெனக் குறிப்பித்தார்கள்.

முதலாவது நண்பரவர்கள் ஆதாரமாகக்கொண்ட தொல்காப் பியவிதி அவர்களுக்கு அநுகூலமாக வுள்ளதாவென நோக்குதல்வேண் டும். 'அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்' என்றது தொல்காப்பிய விளியியற் சூத்திரமாதலின் 'கிழுவோன்' என்பது இயல்பாய் நின்று அண்மைவிளியாயிற்று எனக்கொள்ளப்பட்டது. சொல்லதிகாரத்திற்கு உரையிட்ட சேனாவரையரும் பிறவுரையாளர்களும் இ, உ, ஐ, ஓ என்ற நான்கீற்று அண்மைக்கண் விளியேற்குஞ் சொற்கள் இயற்கையாய் விளியேற்கும் என்றெழுதியுள்ளார்கள். எனவே, எனகர மெய்யீற்றுப் பெயராகிய 'கிழுவோன்' என்னுஞ்சொல் இயல்பாய் நின்று அண்மை விளியில் வந்ததென்றற்கு இச்சூத்திரம் ஆதாரமாதலில்லை யென்பதே பலவுரையாசிரியர்களது கருத்துமாம்.

மெய்யீற்றுப் பெயர்கள் இயல்பாய் நின்று அண்மைவிளி யேற்றுவந்ததற்குரிய உதாரணங்களை அவர்கள நியாமையின் இங்ஙனம் வழப்படச் சூத்திரத்திற்கு உரைவகுத்தார்களென்று கூறுவதாயின், அதுவும் பொருந்தாதாம். ஏனெனின், 'ஏனைப்புள்ளி யீறுவிளி கொள்ளா' என்ற சூத்திரத்தின் உரையில், எனகரவீற்றுயர்திணைப் பெய ராகிய 'நம்பன்' இயல்பாய் நின்றலை யெடுத்துக் காட்டினர் நச்சினூர்கினி யர். சேனாவரையரும் 'கூறப்பட்ட புள்ளியீறு பிறவாற்றான் விளி கொள்வனவுள்' என்று பொதுபடக் கூறினார். இங்ஙனம் அறிந்து வைத்தும் 'அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்' என்றதனை விளி மர பிற் பொது விதியாகக் கொள்ளாது நால்வகை யுயிரீற்று உயர்திணைப் பெயர்கள் விளியேற்குங் காலத்துமட்டும் ஏற்புடையதொரு விதியாக உரையாளர்கள் கொண்டார்கள். இதனானே சூத்திரம் நிறுத்தமுறையி ல் அதற்கு இப்பொருளைத் தவிரப் பிறவாறு பொருள் காணுதல் தொல்காப்பியரது கருத்தொடு மாறுபடுமென்று அவர்கள் ஆராய்ந்து வைத்தமை நன்கு வெளியாகின்றது. நிறுத்தமுறை நோக்காது தனிப் படநோக்கினால் விளிமரபு முழுவதற்கும் பொதுப்படக் கூறிய விதி யாகத் தோன்றாநிற்பவும், அவ்வாறு கொண்டு 'நம்பன்' (சீவகசிந்-1975) கடல்வண்ணன்' (சிலப்-XVII) முதலியவற்றிற்கெல்லாம் மிக எளி தில் ஆதாரம் காண்டலைவிட்டு, 'ஏனைப்புள்ளி யீறுவிளிகொள்ளா' என வேண்டா கூறியதற்குப் பயன்கூறு முகத்தால் அமைத்துக் கோடலின் காரணம் பிறிதொன்று சிறந்ததாகக் காணுதலரிதாம்.

ஆனால், அடியார்க்குநல்லார் சிலப்பதிகார வுரையின்கண்ணே (XVII-ஆய்ச்சியர்குரவை) “கடல்வண்ணன்—அண்மைவிளி; அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும் என்பதனால்; இது மேலுங்கொள்க” எனவுரையிட்டனர். இத்தலை இச்சூத்திரம் பொதுப்படக் கூறப்பட்டதாக அப்பேரறிவாளர் கருதினரென்பது வெளிப்படடை. * இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர் ஆகிய மூன்று உரையாசிரியன் மாறும் உயிரீற்றுயர்திண்ப் பெயர்கள் அண்மைவிளி யேற்றற்குரிய விதியமைத்தலே தொல்காப்பியரது கருத்தென்பதுபட எழுதினர். இவ்விருதிறப்பட்ட முடிபினும் எதனைத் தொல்காப்பியரது கருத்தாக நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும்? இளம்பூரணரை யுள்ளிட்ட மூவரும் தொல்காப்பியத்திற்கு வரன்முறையில் உரையிட்டவர்கள். ஆதலின் தூவாசிரியரது கருத்து இன்னதென்றறிதற்கண் பயிற்சி மிகுதியும் உடையவர்கள். இம்மூவரும் ஒருவரின் நெருவராய் வந்தவர்களாவர். ஒருவர் கூறியவற்றிற் பிழைகாணப்படுமாயின் அதனை நன்கெடுத்துக் காட்டி உண்மை யுரையினை வெளியிடுவதற்கண் சிறிதுந் தாழ்க்கு மியல்பினரல்லர். இவருள், ஒவ்வொருவரும் பிறர்கூறு முறையைப் பின்பற்றிக் கதாதுகதிகமாரக்கத்திற் செல்லாது தாமே தனிப்பட்ட ஆராய்ந்து உரைவகுக்குந் தன்மையாளர். மற்றும், அடியார்க்குநல்லாரோ வெனின் சிலப்பதிகார காப்பியத்திற்கு உரையிடுவதே பிரதான நோக்கமாகவுடையவர். ஆதலின், இத்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் பொருளமைதியினை நிச்சயித்தற்கண் அதனுரைகாரர்களைடொப்ப இவரும் ஊன்றி யாராய்ந்தாரென்றல் அசம்பாவிதமாம். ஆகவே, இவ்விருதிறத் தாருள்ளும் இளம்பூரணர் முதலினோரது கருத்தொடு நாம் உடன்படுவதாயின், அது உதவறாகாதென்றே நினைக்கிறேன். எனினும், தொல்காப்பியரது கருத்து இன்னதென்று அறிதற்கு அவரது தூவொன்றே தக்க கருவியாய். அக்கருவியின் துணைகொண்டு இச்சூத்திரம் துதலிய தின்னதென்று நோக்குதல் வேண்டும்.

* இவரது உரை பின்வருமாறு:— “அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்” என்கின் இதுவும் இந்நிதது காத்தது. அணியாரைக் கூவுமிடத்து, அவை இயல்பேயாய் விளியேற்கு மென்றவாறு. உ-ம், நம்பிவாழி, நங்கை வாழி, வேந்துவாழி எனவரும்.

விளிமரபின்கண்ணே இச்சூத்திரம் நிறுத்த முறையை யெடுத்துக் கொள்க. விளிமரபினை ஆசிரியர் 37 சூத்திரங்களாற் (*சூ. 120-156) கூறுகின்றார். விளியினது பொதுவிலக்கணங்கூறி, அதனை யேற்பது பெய ரென்றுரைத்து, அங்ஙனம் ஏற்கும் பெயர்களைப் பகுத்துணர்த்து தற்குச் செல்லுகின்றார் (120-1). விளியேற்கும் பெயர்களை மூவகைப் படுத்தினார்: உயர்திணைப் பெயர், அஃறிணை விரவுப்பெயர், அஃறிணைப் பெயரென. உயர்திணைப் பெயரைப்பற்றி யுள்ளன 122 முதல் 151 முடியவுள்ள சூத்திரங்கள். அஃறிணை விரவுப்பெயர் 152-ஆம் சூத்திரத்தினும், அஃறிணைப்பெயர் 153-ஆம், சூத்திரத்தினும் கூறப்படுகின்றன. 154-ஆம் சூத்திரத்தில் முற்கூறிய மூவகைப் பெயரும் சேய்மைக்கண் விளியேற்குமுறை யுணர்த்தப்படுகின்றது. பெயர்ச் சொற்களையன்றி 'அயம்'வென்னும் அசைச்சொல்லும் விளியேற்கு மென்பது 155-ஆம் சூத்திரத்தாற் சொல்லப்படுகின்றது. உயர்திணைப் புள்ளியீற்றுப் பெயருள் விளியேலாதன கூறுகின்றது 156-ஆம் சூத்திரம்.

உயர்திணைப் பெயர்கள் விளியேற்குமிடத்து உயிரீற்றுப்பெயர்கள், மெய்யீற்றுப்பெயர்கள், எனப் பகுக்கப்படுகின்றன. இ, ஐ, உ, ஓ, என்னும் நான்கு உயிரீற்றுப் பெயர்கள் மாத்திரமே விளியேற்பன (122). அங்ஙனம் விளியேற்கும்பொழுது பொதுவாகவுண்டார் திரிபுகள் 123, 124, 125-ஆம் சூத்திரங்களிற் சொல்லப்படுகின்றன. எனைய உயிரீற்றுப் பெயர்கள் விளியேலா வென்பது 126-ஆம் சூத்திரத்தாற் பெறப்படுகின்றது. பின்பு இகரவீற்று அளபெடைப் பெயரும் ஐகரவீற்று முறைப்பெயரும் விளிகொள்ளுங்கால் அடையுந் திரிபுகள் சிறப்பாக வுணர்த்தப்படுகின்றன (127-128). இதன் பின்னர் அண்மைச் சொல்லே இயற்கையாகும் (129) என்னும் சூத்திரம் கூறப்பட்டுள்ளது இச்சூத்திரத்தினை யடுத்துப் புள்ளியீற்றுயர்திணைப் பெயர்கள் விளியேற்கு முறை தொடங்கப்படுகின்றது. இங்கு எடுத்துக்கூறிய முறையில் 'அண்மைச்சொல்லே' என்று தொடங்கும் 129-ஆம் சூத்திரத்திற்கு எவ்வாறு பொருள்கொள்ளுதல் வேண்டும்? 128-ஆம் சூத்திரமுடிய உயிரீற்றுப் பெயர்கள் விளியேற்குமாறு கூறப்பட்டிருக்க

* இங்கே குறித்த சூத்திர வெண்கண் சச்சிஞ்சுர்க்கினியருரைப்பதிப்பிற்கு காணப்படுவன,

கின்றது. 1310-ஆம் சூத்திரத்தில் மெய்யீற்றுப் பெயர்கள் விளிக்கப்படு முறை ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. இங்ஙனம் ஆரம்பித்தலினாலே இதற்கு முன்னுள்ள 'அண்மைச்சொல்லே' என்ற சூத்திரம் உயிரீற்றுப்பெயர்க ளைக் குறிப்பதென்பது எளிதிலறியத்தகும். அவ்வுயிரீற்றுப் பெயர்க ளைப் பற்றிக் கூறும் சூத்திரங்களின் இறுதியில் இச்சூத்திரம் வைக்கப் பெற்றிருத்தலின், இஃது உயிரீற்றுப்பெயர்க ளைத் திற்கு முரிய சூத் திரமென்ற னுணரப்படுமேயன்றிப் பிறவாறு கூறுதல் பொருந்தாது.

விளிமரபு அனைத்திற்கும் பொதுவான சூத்திரமாக இது கருதப் பட்டதாயின், அங்ஙனம் பொதுவாகவுள்ள சூத்திரத்தினையடுத்து இதுவும் வைக்கப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்; அல்லது பொதுவென அறிவித்தற்குரிய சொற்கள் இதனுட் காணப்படுதல் வேண்டும். விளி மரபில், முதலிரண்டு சூத்திரங்களைத் தவிர, சேய்மை விளியைப்பற்றிக் கூறுஞ் சூத்திரமொன்றே ஐயமின்றிப் பொதுப்படவுள்ளது. அண்மை யொடு நெருங்கிய பொருட்டொடர்புடையது சேய்மை. இத்தொடர்பு நயம் பற்றியே அண்மை சேய்மை விளிகட்குரிய விதியினை ஒரே சூத்திரத்தினுள் அமைத்தார் பலனாந்தி முனிவார். ஆகவே இப்பொதுச் சூத்திரத்தினை யடுத்து அண்மைவிளிப் பொதுச்சூத்திரத்தினையும் அமையவைத்தலினும் சிறந்த வைப்புமுறை காணுதற்கரிதாம். இங்ஙனம் இயல்பாயும் பொருத்தமாயும் உள்ள வோரிடத்தில் இச்சூத்திரம் வைக்கப்பெறாமையானே, இது பொதுச்சூத்திரமென்ற கருத்து ஆசிரியர்க்கில்லையென்று துணிதல் தகும். மேலும் சேய்மைவிளிச் சூத்திரத்திற் காணப்படுகின்ற 'உளவெனப்பட்ட எல்லாப் பெயரும்' என்றும் போன்ற பொதுச்சொற்கள் இச்சூத்திரத்திற் காணுமாறில்லை. சூத்திரத்தின் அமைதியே பொதுப்படவுளதாகலிற் பொதுவினை வெளிப்படக் கூறுஞ் சொற்கள் வேண்டா எனின், விளிமரபில் அங்ஙனமே யமைந்த பிறசூத்திரங்க் ளுளவாகவும் அவை பொதுப்பட எழுந்தனவல்ல வென்றகு அவ்விளிமரபின் கண்ணேயே சான்று உளவாம். உதாரணமாக, 'முறைப்பெயர்க்கினவி யேயொடு வருமே' என்ற சூத்திரத்தை யெடுத்துக்கொள்க. இது பொதுப்பட வெழுந்த சூத்திரம்போலத் தோன்றுகிறது. இத்தோற்றவு உண்மையாயின், இச்சூத்திரத்தாற் பெறப்படுவது யாதொன்றும் விளிமரபில் யாண்டும் வருதல்கூடாது. ஆனால் 'முறைப்பெயர்க்கினவி முறைப்பெயரியல்' என்று பிறிதொரு

சூத்திரம் அவ்வியலுட் காணப்படுகின்றது. 'முறைப்பெயர்க்களவியே' என்ற சூத்திரத்தினைச் சூறிப்பிட்ட ஓரீறுபற்றி யெழுந்ததெனக் கொண்டாலன்றி மேற்காட்டியவாறு பிறிதொரு சூத்திரம் வருதற்கு நியாயம் கூறுதல் கூடாது. இதனால் அது பொதுச்சூத்திர மாகாமை அறியப்படும். ஆகவே சூத்திரத்தின் அமைதி பொதுப்படவிருப்பினும், அது பொதுவாதல் வியக்தவாசகத்தாற் கூறப்படவேண்டும். இங்ஙனம் ஆசிரியர் கூறிற்றிலர். ஆதலால் 'அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்' என்ற சூத்திரம் பொதுவெனக் கருதப்பட்டதென்பதை அறுதியாக வுணர்த்துதற்குரிய நிறுப்புமுறையேனும் வியக்தவாசகமேனும் இன்மையால், இச்சூத்திரம் பொதுவாகாமை நன்கு தேறப்படும்.

அன்றியும், பெயர்களைத் திணைபற்றி, ஈறுபற்றி, வகுத்து விளிமரபு கூறுதலே தொல்காப்பியரது கருத்தாகும். ஏதானு மொருவிதி யாண்டும் அமைவுடைத்தாகி நிற்கும்போதும், அவ்விதியினுள் அடங்கிய வற்றைத் திணை, ஈறு, முதலாயினபற்றிப் பிரித்து வேறு வேறு கூறிச் செல்கின்றனர். இதன் உண்மை கீழ்வரும் உதாரணங்களால் நன்கு விளங்கும். சுட்டுவினாப்பெயர்கள் விளியேலாவென்பது ஆசிரியரது முடிபு. அதனை யொரு பொதுச்சூத்திரத்தாற் கூறியொழியாது பல வேறு ஈற்றின்கீழ் நான்கு சூத்திரங்களில் (சூ. 139, 144, 145, 150.) அமைத்திருக்கின்றார். அளபெடைப்பெயரைப்பற்றி யுள்ள சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியரது கருத்தை மிகச் செவ்விதிற்புலப்படுக்கின்றன. அளபெடைப் பெயர்களெல்லாம் எவ்வகைய ஈற்றினவாயினும் இயல்பாய் நின்று விளியாவனவாம். இதனை,

- (1) அளபெடை மிகு உமிகர ஈறுபெயர்
இயற்கைய வாசுஞ் செயற்கைய வென்ப. சூ - 127.
- (2) அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல. சூ - 137.
- (3) அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல. சூ - 143.
- (4) அளபெடைப் பெயரே அளபெடை யியல. சூ - 151.

என்ற நான்கு சூத்திரங்களாற் கூறுகின்றார். இந்நான்கும் பொருளில் வேறுபடுவனவல்ல; இவற்றாற் போந்த விதியைப் பிரியோகிக்கும் இடமொன்றே வேறுபடுவது. இவற்றுட் பின்மூன்று சூத்திரங்களும் ஒன்றுபோலமைந்துள்ளன. சூத்திரமொன்றின்கண்ணேயே அடக்கக்கூற வியலும் விஷயத்தை ஒன்றுபோலமைந்த பலவேறு சூத்திரங்

களாற் கூறுதலின் காரணம் யாது? தொல்காப்பியர் விளிமர்பினை யெடுத்தோதுதற்குக் கைக்கொண்ட முறையொன்றே தக்க காரணமா வ்து. அம்முறைதான் பெயர்களைத் திணைபற்றியும் ஈறுபற்றியும் வகுத்து அவை விளியேற்குமாறு கூறுதலென்பது விளிமர்பினை மனம் ஊன்றி வாசிப்பார்க்கு எளிதிற்புலனும். 'அண்மைச்சொல்லே இயற் கையாகும்' என்றதனைப் பொதுப்படவோதிய சூத்திரமெனக் கொள் வது மேலே தெளியப்பட்ட முறையோடு முற்று முரணுவதாகும். ஆதலால் இச்சூத்திரம் பொதுப்பட வெழுந்ததன்றும்.

இதுகாறும் உரைகாரர்களது முடிபு இன்னதென்று வரைந்து கொண்டு தொல்காப்பியரது கருத்தும் அதுவேயாதல் வேண்டுமென்ற சூச் சில நியாயங்கள் கூறினேன். பின்னூல்கள் பலவற்றுள்ளும் நேமி நாதம் ஒன்றே தொல்காப்பியத்தை முதலூலாகக்கொண்டு அதனை நெறியிணையே போற்றியுரைப்பது. இதன் உண்மை 'தொல்காப்பியக் கடலிற் சொற்றீயச் சுற்றளக்கப்—பல்காற்கொண்டோடும் படசென்ப' என ஆன்றோர் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளதனானும் அறியப்படும். இத னுள்ளே,

“இகரம் ஈகர்ரமாம்; ஐயாயாம்; ஏயாம்

உகர ஓகாரவுயிர்கள்;—பகர்விளிகள் *

அண்மையிட்டத்து மளபெடைப்பேர்க்கண்ணும்

உண்மை யியல்பா யுறும்.”

என்று ஒரு வெண்பா காணப்படுகின்றது. 'அண்மைச் சொல்லே இயற்கையாகும்' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இதன்கண் அடங் கும். உரையின் கண்ணையும் 'இவை நான்கும் அணியாரைக் கூவு மிடத்து இயல்பாய் விளியேற்கும்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஈண்டு வியவகரிக்கப்பட்ட தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இ, ஐ, உ, ஓ என்ற நான்கிறுப்பு பெயர்களுக்கு மட்டும் ஏற்புடையதொரு விதி யாகக் கருதப்பட்டமை தெளிவாம்.

ஆகவே, இளம்பூரணரை யுள்ளிட்டோர் கூறியவுரையே பொருத் தமுடைத் தென்பது இனிது விளங்குகின்றது. 'அண்மைச் சொல்லே இயற்கையாகும்' என்ற விளியிற் சூத்திரம் எனகரமெய்யீற்றுப் பெய்

* 'பகர்விளிகள்' என்று இதில் கூறியது இ, ஐ, உ, ஓ என்றான்கு உயி ரீற்று விளிப்பெயர்களை.

ராகிய 'கிழவோன்' இயற்கையாய் நின்று அண்மைவிளியில் வந்த தென்றகு ஆதாரமாகாமை யெளிதி லறியக்கிடக்கின்றது. ஆதலால் தொல்காப்பியப்பேரிலக்கணம் நண்பரவர்களுடைய கருத்தை ஆதரிப்பதன்றெனல் நன்குணரலாகும்.

தொல்காப்பியவிதி இங்ஙனமாய் முடிய, நண்பரவர்கள் காட்டிய தமிழ்நூற் பிரயோகங்களேனும் அவர்களுக்குப் பயன்படுவனவா வென்று சிறிது ஆலோசித்தல் வேண்டும். 'மனஞ்செய்நானத் துன் பெருமை மாகுணதோ மாயோனே' (1-5-2) என்பதும் 'அண்டாவண் ணம் மண்கரைய நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே' (1-5-8) என்பதும் திருவாய்மொழியினின்று எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. ஈண்டுவிந்துள்ள 'மாயோனே' என்ற சொல் 'கிழவோனே' என்றதனோடு ஒப்புமையுடையதென்பது அவர்கள் கருத்து. 'மாயோன்' இயற்கைவிளியா மெனக்கொண்டு, அதனோடொப்பக் 'கிழவோன்' என்பதும் இயற்கை விளியாகுமென்று ஸ்தாபிப்பதே அவர்களது முடிவான நோக்கம்.

ஆனால், 'மாயோன்' என்பது இயற்கை விளியாகுமா? அதனோ டியைந்துவரும் ஏகாரம் சுற்றசையாகுமா?

தமிழ்மொழியின் சரிதத்தை ஆராய்வார்க்குச் சங்ககாலத் தமிழிற்கும் பிற்காலத்தமிழிற்கும் உளதாம் வேறுபாடொன்று மிகச் செவ்விதிற்புலப்படும். சங்ககாலத்தான்றோர்கள் அருகிய சொற்களையும் துணுகிய இலக்கண அமைதியிணையும் எடுத்தாண்டுள்ளார்கள். இது பற்றியே அன்றோது நூற்கள் அரிதிற் பொருள்படுவனவாயின. பிற்காலத்தான்றோர்களிற் பெரும்பாலாரும் வழக்குச்சொற்களை மிகுதியும் எடுத்தாண்டு யாவரும் எளிதிற் பொருளுணருமாறு நூலியற்றியுள்ளார்கள். இவ்வுண்மை பத்தினூல் விஷயத்திற் சாலவும் பொருந்துவதொன்றாம். பத்தினூல்களுள்ளேயும் வைஷணவ பக்த சிரோமணிகளது அருளிச்செயல்களிலே சாதாரண இலக்கணவமைதிகளும் எளிதுணர் வழக்குச் சொற்களும் மிக்கு நிரம்பியுள்ளன. ஆதலால் திருவாய்மொழி போன்ற பிரபந்தங்களிற் காணப்படும் பிரயோகமொன்றற்கு இலக்கண வமைதி நிச்சயித்தல் வேண்டுமாயின், அது சாதாரண ஜனவழக்கு நோக்கியே பெரும்பாலுந் தீர்மானித்தற் பாலதாம்.

சாதாரணவழக்கின் கண்ணே, பெயர்ச்சொற்கள் ஏகாரத்தொடு புணர்ந்து விளிப்பொருண்மையில் வருமாயின், அவ் ஏகாரம் விளியுரு

பெனக் கொள்ளுதல் பெரும்பான்மை. 'புள்ளியு முயிரு மிறுதியாகிய' என்ற விளிமரபுச் சூத்திரத்தின்கீழ் "வழக்குச் சொல்லால் தெரியப் பொருள்கூற வேண்டியக்கால் இவ் ஏகாரமே விரித்துக் கூறல்வேண்டு தலும் இதனாற்கொள்க" என்று நச்சினூர்க்கினியர் வரைந்துள்ளார். இதனாலே பெயர்கள் ஏகாரம் விரிந்து விளியேற்றல் சாதாரண வழக் கென்பது இவ்வரைகாரர்க்கும் கருத்தாம். ஏகாரம் விரிந்து விளியா கின்ற இவ்வழக்கு சங்க இலக்கியங்களிற் சிறுவரவிறுறாயும் பிற்கால இலக்கியங்களிற் பெருவரவிறுறாயும் உள்ளதாகும். இவ்வுண்மை அவ் வக் காலத்திற்குரிய இலக்கணங்களானும் வெளியாகின்றது. உயர் திணைப் பெயர்களுள் ஒருசிலவே ஏகாரம் விரிந்து விளியாதற்குரியன என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. எவ்வகைய வுயர் திணைப் பெயர் களும் அங்ஙனம் ஏகாரம் விரிந்து விளியாதற்குரியன என்று நண்ணால் தெரிவிக்கின்றது. இவ்வாறாக, ஏகாரம் விளியுருபாய்வரும் சாதாரண வழக்குப் பிற்கால நூல்களில் மலிந்து காணப்படுதல் நூல்வழக்கானும் இலக்கணத்தானும் தெளியப்படுகின்றது. ஆதலால் பிற்கால நூல்களிற் பெயர்ச்சொல் ஏகாரம் விரிந்துநின்று விளிப்பொருண்மை யுணர்த்துமா யின், அவ் ஏகாரம் விளியுருபாக வந்துளதெனக்கொள்ளுதலேநேரிதாம்.

இம்முடிபிற் கிணங்கவே, திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானம் வகுத்த பெரியோர்களும் ஏகாரத்தை ஈற்றசையாகத் தள்ளாது, 'மாயோனே' என்றது முழுவதையும் ஒருசொல்லாகக் கொண்டு விளியேற்ற மையாக எடுத்து உரைசெய்திருக்கின்றார்கள். முதற்பத்தில், 5-ஆம் திருவாய்மொழியில், 2-வது, 8-வது பாசரங்களின் வியாக்கியானங் களை நோக்குக. எனவே சாதாரண ஜனவழக்கைப் பின்பற்றி ஏகாரம் விரித்து 'மாயோனே' என்று ஸ்ரீ சடகோபர் அழைத்தருளிற்றொன்ற லில் ஐயப்பாடு சிறிதுமின்றும். இங்ஙனமாகக் 'கிழுவோனே' என்ற பதத்திற்கும் 'மாயோனே' என்ற பதத்திற்கும் உள்ள ஒப்புமைகளில் யாது அத்தியாவசியமாகக் காட்டப்படுதல் வேண்டுமோ அதுவே இல்லாதொழிகின்றது. திருவாய்மொழி மேற்கோளின்கண் விளியுருப் ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது; இயற்கை யண்மைவிளி ஆண்டு இலதாம், ஆதலால், 'கிழுவோன்' என்பது இயற்கை யண்மைவிளிபெனக் காட்டு தற்கு நண்பரவர்கள் தந்த திருவாய்மொழி மேற்கோள் பயனின்றி யொழிகின்றது;

நண்பரவர்கள் காட்டிய இலக்கியப் பிரயோகம் அவர்களுக்குச் சிறிதும் பயன்தருவதன்றெனத் துணிதற்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு. திருவாய்மொழி, திருவாசக முதலியன சங்ககாலத்துக்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்தெழுந்த நூல்களாம். ஆதலால் சங்ககால வழக்கினை நிச்சயித்தற்கு இவைபோன்ற நூல்களினின்றும் பிரயோகம் எடுத்துக் காட்டுதல் சிறிதும் தகுதியன்று; சங்கநூற் பிரயோகமே வேண்டும்.

இதுகாறும் 'கிழவோன்' விளியின்கண் வந்ததென அறுதியிடு தற்கு நண்பரவர்கள் காட்டிய இலக்கணவிதியும் இலக்கியமேற்கோளும் அவர்களை ஆதரிப்பன வல்ல வென்பது முடிவாகக் காட்டப்பட்டது. அவர்கள் ஆத்துனை யெளிதில் ஸ்தாபிக்க முயன்ற விஷயம் சங்கநூற் பிரயோகங்களை நன்கு ஆராய்ந்தாலன்றி பொருதலையாகத் துணிதற் பாலதன்று. மு்தலாவது அப்பிரயோகங்கள் தாம் எத்தன்மையவாயிருத் தல்வேண்டுமென்பதை நிர்ணயஞ்செய்து கொள்ளுதல் உசிதம். அவை 'கிழவோனே' என்ற பதத்தோடும் ஆட்சியோடும் முற்றும் ஒத்து வந்தனவாயிருத்தல் ஆவசியகம், 'அஃதாவது ஒன்' ஈற்றுயர்திணைச் சொல் ஏகாரத்தோடியைந்து செய்யுளினீற்றில் வருதல்: இவ்வாறு வந்துள்ளன சங்க நூற்களில் விளியாகக் காணப்படுகின்றனவா என்பதே பிரயோகங்களால் தெளியப்படுதல் வேண்டும். இதனைத் தெளி விக்க முயலாது, 'இயற்கைவிளி சங்ககாலத்தும் வழங்கப்படுவதுண்டு' என்று நண்பரவர்கள் கூறிச்செல்வது யாதொரு பயனையுற் தரமாட் டாது. இனி, பிரயோகங்களை நோக்குவோம். 66-வது புறப்பாட் டில், 'வடக்கிருந்தோனே' என்று வந்துளது; அங்கே 'நல்லன்' என்ற குறிப்பு வினைமுற்றிற்கு எழுவாயாக வந்தது; விளியன்று. 229-வது புறப்பாட்டில் 'மா அயோனே' என்று வந்துளது; அங்கே 'எய்தின னாகலின் மறந்தனன் கொல்லோ' என்ற வினைக்கு எழுவாயாக வந்தது; விளியன்று. இவ்வாதே-பல்விடங்களினும் பிரயோகங்கள் உள்ளன. உதாரணங்கள் வருமாறு:—

'கொள்ளாதோனே'	புறம்:	232.
'மீ இயோனே'	"	234.
'புலர்த்துவோனே'	"	251.
'கேளாதோனே'	"	257.
'கள்வெப்போனே'	"	258.

'புரைமையோனே'	புறம்	307.
'சால்புடையோனே'	"	311.
'வண்மையோனே'	"	330.
'கிழுவோனே'	ஐங்குறு நூறு.	40, 41.
'நின்றோனே'	"	115.
'வாராதோனே'	"	119.
'காதலோனே'	"	157.
'அணங்கிப்போனே'	"	182.
'மலைகிழுவோனே'	அகம்.	108.
'நாடுகிழுவோனே'	பதிற்றுப்பத்து.	58, 66.
'நீளியோனே'	குறுந்தொகை.	379.
'உரைத்தோனே'	"	389.
'திகிரியோனே'	நற்றிணை.	கடவுள் வாழ்த்து.
'மலைகிழுவோனே'	"	28.
'மலைகிழுவோனே'	முருகு.	317.
'நாடுகிழுவோனே'	பொருந.	248.
'மலைகிழுவோனே'	பெரும்பாண்.	500.
'நாடுகிழுவோனே'	மலைபடு.	583.
'படிமையோனே'	தொல். சிறப்புப்பாயிரம்.	

* இவையெல்லாம் படர்க்கையில் வந்துள்ளனவேயன்றி விளியாக வந்தனவல்ல. சங்கநூற்களில் ஒரிடத்தேனும் 'கிழுவோனே' என்ற

* 'ஒன்' சுற்றுச்சொற்களையன்றி ஓகாரம் அடுத்த ளகார வீற்றுச் சொற்களும் 'ஒர்' சுற்றுச்சொற்களும் ஏகாரத்தோ டியைந்து செய்யுளினின்றுதியில் வரும்பொழுது படர்க்கைக் கண்ணேயே பயின்று வந்துள்ளன.

உ - ம்:—ஓகாரம் அடுத்த ளகாரவீறு :

'வேட்டோனே'	ஐங்குறு நூறு.	1.
'தொடங்கியோனே'	"	42.
'வெளவியோனே'	"	66.
'அழுதுநின்றோனே'	"	69.
'பணைத்தோனோனே'	"	99.
'கொண்டொளித்தோனே'	புறம்.	339.
'மாடியோனே'	அகம்.	41, 86.
'மாநீ ரோனே'	"	62.

வாப்பாட்டுச் சொல் விளிப்பெயராகப் பயின்று வந்தமை காட்டுதல் ஏலாது. இங்ஙனமிருப்ப, 13-ம் புறப்பாட்டில் மட்டும் கிழவோனே என்றதனை விளிப்பெயராகக் கொள்ளுதல் நூல்வழக்கொடு முற்றும் முரணுவதாகும். ஆதலால் அதனை விளியென்று கொள்ளுதல் சிறிதும் பொருந்துவதன்றும்.

கடைசியாக, சந்தேகம் பிறத்தற்குச் சிறிதும் இடமின்றிச் 'கிழவோயே' என அமைத்துக்கூறுதல் முடமோசியார்க்கு எத்துணையோ எளிதாயிருப்பவும், அங்ஙனம் அவர் செய்யாமைக்குத் தக்க காரணமொன்று நண்பரவர்கள் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இத்தனை அவர்களே யுணர்ந்து, 'கிழவோய்' என்ற விகாரவிளியைப் பிரயோகித்தல் இடர்ப்பாடுடையதென்றும், அவ் இடர்ப்பாட்டினை பொழித்தற் பொருட்டே 'அண்மைப் பொருள்பற்றிய சிறப்பிலக்கணமுடைய இயற்கைவிளியைப்' புலவர் பிரயோகித்தாரென்றுங் கூறினார்கள். 'ஒன்' ஈற்றுச்சொல் ஏகாரத்தோடியைந்து செய்யுளிறுதியில் வரும்பொழுது அதுவிளியாதலில்லை யென்பது மேலே நன்றாக நிறுவப்பட்டது. எனி

'ஒர்' ஈறு :

'கைப்பட்டோரே'	புறம்.	81.
'எதிர்ந்தோரே'	"	27.
'பாடியோரே'	"	124.
'காடிற்றோரே'	அகம்.	1,25.
'மடமையோரே'	"	43.
'பசப்பித்தோரே'	ஐங்குறுநூறு.	67.
'வயங்கியோரே'	தொல்-விளிமாபு.	22.
'தெளியுமோரே'	" "	36.
'புலமையோரே'	" அகத்திணை.	12.

ஆயினும் இரண்டிடங்களில் இவ்விருவகைய சொற்களும் விளியாகக் காணப்படுகின்றன. 'வினையமை பாவையினியலி' என்ற 362-வது நற்றிணைச் செய்யுளில் 'முடியோனே' என்பதும் 'அமிழ்த்தன்ன அந்தீங்கினலி' என்ற 206-வது குறுந்தொகைச் செய்யுளில் 'அறிவுடையோரே' என்பதும் அவ்வாறு விலக்காக அமைந்த இடங்களாம். இவை யிரண்டும் சுத்தபாடங்களல்லவெனத் தோன்றுகிறது. பல எட்டுப்பிரதிகளை ஒத்துப்பார்த்தபின்னரே ஒரு முடிபுக்கு வரக்கூடும். இஃதெவ்வாறாயினும் 'ஒன்' ஈற்றுச்சொற்கள் சம்பந்தமானவரையில் யான் கூறியவிதி கிராக்ஷேபமாயுள்ளது.

னும், 'கிழவோன்' என்றதனை யீண்டு விளியென்று வைத்துக்கொள்ளினுங்கூட, 'கிழவோய்' என்றதனை யொழித்து இவ்வரிய அண்மைச் சொல்லை முடமோசியார் தெரிந்து எடுத்தாளுதற்கு இதன்கண் அப்புவார்சிகாமணி கண்ட பெருமை யாதென விளங்கவில்லை. விகார விளிப்பிரயோகத்தால் இடர்ப்பாடுண்டாமென்று நண்பரவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இவர்கள் கருதும் இடர்ப்பாடுதான் எத்தன்மையதென அறிய வென்றோர் கூடவில்லை. படர்க்கைக்கும் அவர்கள் தங்கருத்தாகக் கொண்ட விளிக்கும் பொதுப்பட்ட ரூபமான 'கிழவோன்' என்பதனை யெடுத்தாளுதலே நம்மை மயங்கவைத்து இடர்ப்படுக்குமென நினைக்கின்றேன். இத்துணை வியவகாரமும் எழுந்தது இவ்விடர்ப்பாட்டின் காரணத்தாலன்றோ?

மேலும், 'இயற்கைவிளி' 'விகாரவிளி' என்ற விரண்டும் பிரயோகத்திற் பெரிதும் வேறுபடுவனவென்று நண்பரவர்கள் கருதினார்களாகல் வேண்டும். அல்லாக்கால், ஒன்றனை யொழித்துப் பிறிதொன்று கைக்கொள்ளப்பட்டதென்றும் ஒழிக்கப்பட்டதனைவழங்கினால் இடர்ப்பாடு விளையுமென்றும் கூறுதலில் யாதொரு பொருளுமின்றும். ஆனால், சங்கநூல் வழக்கினை நாம் ஆராய்வதாயின், நண்பரவர்கள் கருதிய வேறுபாடு காணப்படவில்லை. ஒரே செய்யுளில், ஒரே சந்தர்ப்பத்தில், ஒரே அரசன் இயற்கைவிளியானும் விகாரவிளியானும் அழைக்கப்படுகின்றான். இங்கே வியவகரிக்கப்படுஞ் செய்யுளையியற்றிய முடமோசியார் தாமே 'ஆய்' என்னும் பெருந்தகைவள்ளலை நோக்கி 'எந்தை, மலைகெழுநாடன், மாவேளா ஆய், நாடுகிழவோய், யான் வந்தது கனிமுதலாயின வேண்டியன்று; நின்னைக்காண்டல் வேண்டிய அளவே; நின் ஊழி அன்னவாக' எனக் கூறுகின்றார் (புறநானூறு-135). இதன்கண், 'எந்தை' 'மலைகெழுநாடன்' என்ற இயற்கை யண்மைவிளிகளும் 'கிழவோய்' என்ற விகாரவிளியும் யாதொரு வேறுபாடுங் கருதப்படாமற் பயின்று வந்திருத்தல் காணலாம். இதுபோன்ற உதாரணங்கள் எண்ணிறந்தன காட்டுதல் கூடும். இங்ஙனமாகப் பிரயோகத்தில் அண்மை விளிகட்கும் விகாரவிளிகட்கும் வேறுபாடு சிறிது மின்றாகவே, 'கிழவோய்' என விளிப்பதனால் இடர்ப்பாடுண்மையும் 'கிழவோன்' என விளிப்பதனால் அஃதிண்மையும் காணுமாறில்லை. ஆகவே 'நாடுகிழவோன்' என்ற இயற்கைவிளியைத் தெரிந்து எடுத்தாளுதலாற் பயன்

யாது மில்லையாம். ஆதலால், முடமோசியார்க்கு விளித்தலே கருத் தாயின், 'கிழிவோய்' என்று செய்யுளை முடித்துத் தாங்கருதிய பொருளை மிகத் தெளிவாய் புரைத்திருப்பார். சங்கநூற்களில், 'கிழிவோய்' என்பதே விளிவடிவாகக் காணப்படுவதன்றிக் 'கிழிவோன்' என்பது விளியாகச் செய்யுளின் ஈற்றில் வருதல் யாண்டும் காணப்படவில்லை. இவ்வழக்கினை முடமோசியார் மேற்கொள்ளாமைக்கு எவ்வகை நியாயமும் இல்லை. இக்காரணத்தானும் 'நாடுகிழிவோன்' விளியன்றென்பது பெறப்படும். யான் இத்துணையும் ஆராய்ந்ததின் பயனாக, 'அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரம் எவ்வகைய வீற்றுப்பெயரும் அண்மைவிளி யேற்கும்பொழுது இயல்பாகவும் வரக் கூடுமென்றதற்கு ஆதாரமாகாதென்பதும், 'மாயோனே' என்றது ஏகாரம் விளிந்த விளியாகலின் 'கிழிவோன்' என்றதனோடு ஒப்புமையுடைய தன்றென்பதும், சங்கநூல் வழக்கின்கண்ணே ஏகாரம் அடுத்த ஒன்றிற்றுச்சொற்கள் செய்யுளிறுதியில் யாண்டும் படர்க்கையாகவே வந்துள்ளன வென்பதும், ஆதலால் 'கிழிவோனே' என்றது இயற்கையண்மைவிளி ஏகாரம் அடுத்துவந்த தன்றென்பதும், அஃது ஏகாரம் அடுத்த படர்க்கைப் பெயரென்பதும், புலவர் விளித்தற்கருத்து உடைய ராயின் 'கிழிவோய்' எனவே கூறியிருப்பரென்பதும் தெள்ளிதின் உணரத்தக்கன.

III. பழனமஞ்சை.....நாடு.

இதுகாறும் 'விழுநீர்வேலி நாடுகிழிவோனே' என்னும் அடியொன்றின் துணைகொண்டு 'நாடுகிழிவோன்' என்றது சேரனைக் குறிப்பதாகுமெனக் காட்டுதற்கு நண்பரவர்கள் முயன்றார்கள். இனி நாட்டிற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அடைமொழியின் பொருளாற்றலால் அந்நாடு சேரனுக்கே யுரியதாகத் பெறப்படுமென்று அவர்கள் கூறுகின்றார்கள். அடைமொழி வருமாறு:—

‘பழனமஞ்சை யுகுத்தபீலி
கழனியுழவர் சூட்டொடுதொகுக்கும்
கொழுமீன் விளைந்தகள்ளின்
விழுநீர் வேலிநாடு’

(இ - ள்.) வயலிடத்து மயிலுதிர்ந்த பீலியை ஆண்டுள்ள உழவர் நெற்கூட்டுடனே திரட்டும் கொழுமிய மீனையும் விளைந்த கள்ளையு

முடைய மிக்க நீராகிய வேலையையுடை நாடு' என்பது. இவ்வாறு 'விழுநீர் வேலிநாடு' விசேடிக்கப்படுதலான், அந்நாடு மயிலினங்களை யுடைய மலைகளையடுத்துள்ள மருதநில முடையதென்றும், அங்கு மயிலிறகு தொகுக்குந் தொழினிகழ்ச்சி யுண்டென்றுங் கருதி, " இவ் விலக்கணங்களையுடையது சோண்டாகாது சேரநாடேயாம்" என்று ஒருதலையாய்த் துணிகின்றார்கள். ஈண்டு 'மலைகளையடுத்துள்ள மருத நிலமுடையது' என்று நண்பரவர்களாற் பொதுப்படக் கூறப்படினும், அக் கூற்றிற்கு ஆதாரமாக அவர்கள் கொண்டது மஞ்சைகள் பழனங்களில் (வந்துலயிப்) பீலியுருப்பனவென்று செய்யுளிற் காணப்படுவதேயாம். இதற்குப் பழனங்களையடுத்து மயில்கள் உளவாதல் பெறப்படும். அவ்வாறுளதாகச் சோண்டு கூறப்படுகிறதாவென்ற விஷயமே நாமிற்கு ஆராய்தற்குரியது.

சோழதேசத்துத் திருப்பதிகள் பலவும் கதிர்மிகு செந்நெல்வயல்களோடு மயில்குலவு நளிர்சோலைக ளுடையனவா மென்று 'தேவாரம்' 'நாலாயிரம்' முதலிய அருளிச்செயல்கள் உணர்த்துகின்றன. உதாரணமாகச் சில மேற்கோள் தருகின்றேன்.

1. 'சேலடைந்த நண்கழனிச் சேய்ஞ்ஞலூர்'

'வீச்சடைந்த தோகையாட விரைகமழும்பொழில்...சேய்ஞ்ஞலூர்'

2. செறியிதழ்த்தா மரைத்தவிசிற் றிகழ்ந்தோங்கு மிலக்குடைக்கீழ்ச் செய்யார் செந்நெல்

வெறிகதிர்ச்சா மரையிரட்ட விளவன்னம் வீற்றிருக்கும் மிழலை
'வரைச்சேரு முகின்முழுவ மயில்கள்பல நடமாட வண்டுபாட
விரைச்சேர்பொன் னிதழிதர மென்காந்தள் கையேற்கு மிழலை'

3. பைந்தாமரைகள் கழனி சூழ்ந்த பழனநகர்'

'கலவமயிலுங் குயிலும் பயிலும்.....பழனநகர்'

4. 'காலாடு நீல மலர்துன்றி நின்ற கதிரேறு சேந்நெல் வயலிற்

சேலோடு வாளை குதிகொள்ள மல்கு திருமுல்லைவாயில்'

'மானேறு கொல்லை மயிலேறி வந்து குயிலேறு சோலை மருவித்

தேனேறு மாவின் வளமேறி யாடுந் திருமுல்லைவாயில்'

என்பனபோன்ற சம்பந்தப்பெருந்தகை யருண்மொழிகளையும்,

1. 'காண்ட மஞ்சைக் கணமாட மாடே

கயலாடு கானீர்ப் பழனம் புடைபோய்த்

தேனாட மாடக் கொடியாடு தில்லைத்
திருச்சித்ரகூடம்'

2. 'சேந்நெற்கூழை வரம்பொரீஇயரி வார்முசுத்தெழு வானீபோய்ச்
கரும்—பந்நங்காடணையும் அணியாலி'
'சோலைத்தலைக் கணமாமயில் நடமாடமழைமுகில்போன்றெழுந்
தெங்கு—மாலேப்புக்கைகமழும் அணியாலி'

3. 'எண்டிசையும் பெருஞ்சேந்நெ லீளந்தெங்கு கதலி
யிலைக்கொடியொண் குலைக்கமுதோ டிகலிவளஞ் சொரிய
வண்டுபல விசைபாட மயிலாடு நாங்கர்
வைகுந்த விண்ணகரம்'

4. 'சேந்நெல்மலி கதிர்க்கவரி வீசச் சங்கம்
அவைமுரலச் செங்கமல மலரை யேறி
யன்னமலி பெடையோடு மமருஞ் செல்வத்
தணியமுந்தூர்'
'புலம்புசிறை வண்டொலிப்பப் பூகந் தொக்க
பொழில்கள்தொறுங் சூயில்குவ மயில்க ளால
அலம்புதிரைப் புனல்புடைசூழ்த் தழகார் செல்வத்
தணியமுந்தூர்'

என்பனபோன்ற திருமங்கைமன்னர் திருவாக்குகளுக்கும் நோக்கிக்
கொள்க. இங்ஙனமாகச் சோண்டுத் திருப்பதிகள் பலவற்றின்
இயற்கைவளங்கள் எடுத்துச்சொல்லப்படுதலினாலே, அந்நாட்டின்கண்
வயல்களையடுத்து மயில்களுளவாதல் அறியத்தகும்.

தேவாரமுதலையனவே யன்றியும், சங்ககால நூல்களும் மேற்காட்
டிய வுண்மைக்குச் சான்று புகர்கின்றன. பொருநராற்றுப்படையின்
கண்ணே கரிகாற்பெருவளவனது காவிரிபுரக்கும் நாடு வருணிக்கப்படு
கின்றது. ஆண்டு 'முடக்காஞ்சிச் செம்மருதின்—மடக்கண்ண மயிலால்'
என்னும் இரண்டடிகள் உளவாதல் கற்றாப்பலரு மறிவர். உரைவகுத்த
நச்சினார்க்கினியர் 'பாகற்பழத்தையும்.....பலாப்பழத்தையும் தின்று
காஞ்சிமரத்திலும் செவ்விய மருதிலுயிருந்த.....பெடைமயில்கள் ஆர
வாரித்தழைக்கும்படி' என்று பொருள்கூறினர். இதனால் மருதநிலத்
தே மயிற்பெடைகள் தங்கியிருந்தமை புணரப்படுகின்றது. இதன்

மேலும் 'மனைக்கோழி திணைக்கவர' என்னும் ஓராடியும் இப்பகுதியிற் காணப்படுகின்றது. 'மருதநிலத்தின் மனையிற் கோழிகள் திணையைத் தின்னவும்' என வுரையுளது. இதனால் மருதநிலத்துக்கோழிகள் குறிஞ்சி நிலத்தே சென்று இரைதேர்தல் அறியலாகும். ஆகவே சோனாடு மருதநிலத்தையடுத்த குறிஞ்சியை யுடையதென்பது இந்நல்லிசைப்புலவரது கருத்தாதல் தெள்ளிதிணுணரப்படும்.

சோனாட்டு நகரங்கள் பலவற்றினும் வயல்களையடுத்து மயில்களுண்மையை நேரே தெரிவித்து அதன் மூலமாய் அந்நாட்டு வளமும் அங்ஙனமே யுளதாகல் வேண்டுமென் றுணர்த்துகின்றன தேவாரமாதிய செழுந்தமிழ்தூல்கள். அந்நாட்டில் மருதமுங் குறிஞ்சியும் மயங்கியுள்ளன வென்பதும் மருதநிலத்தே மயில்கள் தங்குதலுண்டென்பதும் பொருநராற்றுப்படை அறிவிக்கின்றது. பிறிதொரு பழந்தமிழ்தூல் சோழ நாட்டிலே வயல்களையடுத்து மயில்களிருந்தன வென்பதை நேரே செவ்விதின் எடுத்துச் சொல்கின்றது. 'பதிற்றுப்பத்து' என்னும் சிறந்த தொகைநூலில், 90-வது செய்யுளில் இவ்விஷயம் காணப்படுகின்றது. அங்கே,

‘கழனி யழுவர் தண்ணுமை யிசைப்பிற்

பழன மஞ்ஞை மழைசேத் தாலுந்

தண்புன லாடுந ரார்ப்பொடு மயங்கி

வெம்போர் மள்ளர் தெண்கிணை சுறங்கக்

கூழுடை நல்லி லேறுமாறு சிலைப்பச்

செழும்பல விருந்த கொழும்பஃ ரண்பனைக்

காவிரிப் படப்பை நன்னாடு’

என்ற வரிகள் உள்ளன. உரைகாரர் ஆலும் நாடென முடித்துக் காட்டினர். வயலிடத்து உழவரெழுப்பும் தண்ணுமையொலியினை மேக முழங்கிற்றெனக் கருதி ஆண்டுள்ள மயில்கள் ஆரவாரிக்கும் நாடு என்பதுவே இங்குக் கருதப்பட்டபொருள். 13-வது புறப்பாட்டில் 'பழன மஞ்ஞை', 'கழனியழுவர்' எனப் பயின்றவந்தமை போலவே இச்செய்யுளின் கண்ணையும் வருதல் உய்த்துணரற்பாலது. உழவரது தண்ணுமையிசையினைக் கேட்டு மயில்களாடுவன வென்பதன் மேலும் ஆம் மயில்கள் பழனப்பாங்கரில் உள்ளனவென்பதுஞ் செய்யுள் வெளிப்பட்டக் கூறுகின்றது. ஆகவே சோழவள நாட்டின்கண்ணே பழனங்களை

யடுத்து மயில்களுள்வாதல் அபாதிதப் பிரமாணங்களால் நன்கு துணியப்படுவதாகும்.

இனி, 'பழனமஞ்ஞை யுகுத்தபீலி-கழனிபுழவர் சூட்டொடு தொகுக்கும்' என்பதன் பொருளை யுணர்த்த உரைகாரர் கூறிய சொற்களையே தாமுங் கொண்டு, 'நெற்கூட்டுடனே திரட்டும்' என்ற வுரைப் பகுதியை விளக்கி, அவ் விளக்கத்தின் மூலமாக மயிலிறகு தனியே தொகுக்கும் தொழினிகழ்ச்சியுண்மை பெறப்படும் என்று மாணவர் உரைக்கின்றனர். 'நெற்குதிரறுத்துச் சூடுதிரட்டி முடியும்பொழுதே மயிற்பீலியு மொருபுடை திரட்டி முடியும்' எனப் பொருள்படுத்தி, "நெல்விளைந்தபழனங்களில் வந்து இரைதேரு மயிற்சுணங்கள் இயல்பாயுகுத்தலாற் கிடக்கும் பீலிகளைக் கதிரறுத்துக் கட்டி வருமள்ளர் நெற்குதிரோடு விரவாதவாறு தனியே திரட்டிக் கொணர்ந்து நெற்குடு தொகுக்கு மளவுந் தொகுக்க அவை நெற்குடுபோலப் பிறிதொரு பீலிச்சூடாகக் குவியும்" என நண்பரவர்கள் விளித்து விளக்குகின்றார்கள். இப்பொருள் வலிந்து கொள்ளப்படுவதாகும். இயல்பாயமைந்துகிடக்கும் பொருள் பிறிதொன்றிருத்தலின் அது பொருந்தாதெனற்குத் தக்க காரணம் தரப்பட்டினன்றி அப்பொருளே கொள்ளத்தகுவுதாம். சாதாரணப் பொருள் எவ்வாறு சிறப்பில்லாததாயிற்று? சிறப்பிற்காகவேண்டி வலிந்தும் நலிந்தும் பொருள்கொள்ளல் தகுதியா? 'கதிரோடு தொகுக்கும்' என்றனது சூட்டொடு தொகுக்கும்' என்றமைபால் தாம் கொண்டதுவே பொருளெனத் துணிகின்றார்கள். இதனால் 'கதிரோடுதொகுக்கும்' என்பது சாதாரணப் பொருளென்றனையே குறிக்க வல்லதென்றும், இப்பொருளினையே ஆசிரியர் கருதினராயின், மயங்குதற் கிடமின்றிக் கதிரோடு தொகுக்கும்' எனவே கூறியிருப்பவென்றும், அங்ஙனங் கூறாததால் ஆசிரியர் இப்பொருள் கருதினரல்லவென்றும் அவர்கள் கொள்ளுகின்றார்கள். ஆனால் 'கதிரோடுதொகுக்கும்' என்றே கூறினும் மயக்கத்திற் றீர்ந்தபாடில்லை: 'இத்தொடரினையும் இருவகையாகப் பொருள்படுத்தல் கூடுமாகலின். ஆகவே சாதாரணமான பொருளினைக் குறித்தற்குப் புல்லவர் தந்த தொடரினுள் சிறந்ததொன்று காண்டற் கரிதாம்.

அன்றியும் நண்பர் கூறும் பொருளுக்கேற்ற நிகழ்ச்சி அறுபவத்தில் யாண்டுங் காணுதலரிதாகும். தொழில்நிகழிடம் வயலும், தொழில்

செய்வோர் உழவருமாகலின் நெற்கூடு தொகுத்தலே உரிய முயற்சியாகும்; மயிற்பீலிகளைத் தனியே திரட்டுதலன்று. ஆதலால் நெற்கூடு போலப் பிறிதொரு பீலிச்சூடு தொகுத்தாரென்றல் அசம்பாவிதமாம். மேலும் அந்நகனம் ஒரு சூடு தொகுக்குமளவு பீலிகளை யுடுத்து மயில்கள் இரைதேர்ந்தனவெனின், வயல்களைப் பயிர்செய்வதனால் உழவர்கள் யாதும் பயன்கொள்ளவல்ல ராகா ரென்பதும் நோக்கத்தகுந்தது. உரைகாரரது கருத்தினையே தாமெடுத்துச் சொல்வதாக நண்பரவர்கள் எண்ணுகின்றார்கள். ஆனால் உரையிலோ நண்பரவர்களது பொருளையையமின்றித் தெளிவாய்க் குறிக்க வல்ல சொற்கள் யாண்டும் இருப்பதைக் காணோம். உரைகாரர்கருதியது அவர்கள் கூறியதேயாயின், உரியவிடத்தில் ஏற்றசொற் பெய்து விளக்கியிருப்பார். அந்நகனமொன்றுங் காணப்பெருமையாலே, உரையின் கருத்து சாதாரணமாய் வெளிப்படும் பொருளே யென்பது அறியத்தகும்.

மேலே பொதுப்படக் கூறிய நியாயங்கள் உண்மைப்பொருளினது வென ஒருவாறு சுட்ட வல்லனவாம். ஆனால் நண்பரவர்கள் தந்த பொருளொன்றே ஏற்புடையதெனக் கொள்ளினும், அவர்கள்கொண்ட முடிபு பெறப்படுமறில்லை. “மயிற்பீலி தொகுக்குந் தொழினிகழ்ச்சியுடைய நாடு மலைமண்டலமாகிய சேரநாடேயாம்” என்று துணிந்து கூறுகின்றார்கள். இவ்வாறு எங்கே கூறப்பட்டுளது? மயிலினங்கள் எங்கெல்லா மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் அவையுதிர்க்கும்பீலிகளைத் தொகுத்துவைக்கும் வழக்கமு முளதாகல்வேண்டுமன்றோ? இவ்வுண்மை சோண்டின் விஷயத்தில் மட்டும் பொய்த்து விடுதற்குக் காரணந்தான் யாதோ? உரிய காரணமொன்றுமின்மையின், சேரநாடொன்றிலேயே இத்தொழினிகழ்ச்சி யுளதென்று நண்பரவர்கள் முடிவுகண்டது தவறாகும்.

இங்நகனம் ‘சேரநாடே’ யெனத்துணிதற்குப் ‘பீலி மஞ்ஞையும் நாவியின் பிள்ளையும்’ என்னுஞ் சிலப்பதிகார வடியினை ஆதாரமாகத் தந்தார்கள். சேரன் செங்குட்டுவன் மலைவளங் காணக்கருதி மலைநின்றிழியும் பேரியாறு என்னும் ஆற்றினது கரையில் மணல்மிக்க எக்கரிலே தங்கியிருந்தபொழுது, ஆண்டுள்ள மலைமிகைவாணராகிய வேட்டுவர்கள் திறை சமந்து நிற்குந் தெவ்வர்போல,

“.....

ஆளியினணங்கும் அரியின்குருளையும்
 வாள்வரிப்பறமும் மதகரிக்களபமும்
 குரங்கின்குட்டியும் குடாவடியுளியமும்
 வரையாடுவருடையும் மடமாண்மறியும்
 காசறைக்கருவும் மாசறுநகுலமும்
 பீலிமஞ்சளையும் நாவியின்பிள்ளையும்
 கானக்கோழியும் தேமொழிக்கிள்ளையும்”

கொண்டு சென்று அரசற்கு அடியுறையாக வைத்துப் பணிந்து தாம் கண்ட அற்புதக் காட்சியைத் தெரிவிக்கின்றார்கள். இங்கே மயிற் பீலி தொகுத்து வைக்குஞ் செய்தி கூறப்படவே யில்லையே! பீலியையுடைய மஞ்சளையன்றோ அடியுறையாக வைத்தனவற்று ளொன்றாக வுரைக்கப் படுகின்றது! இங்ஙனமிருப்ப இவ்வரி நண்பரவர்களுக்கு ஆதாரமாதல் எவ்வாற்றறனுமில்லை. இதன் பொருளினே நண்பரவர்கள் கூர்ந்து நோக்கினார்களில்லையெனல் சிறிதும் பொருந்தாது. அவர்கள்போன்ற பண்டிதசிரேட்டர்கள் பிறரையுடன்படுத்துதற்பொருட்டு ஆதாரமாவன போ லீரண்டொன்றைக் காட்டுதல் பெரிதும் விசனிக்கத்தக்கதாகும்.

‘மயிற் பீலிகொள்ளும் வணிகர் செல்லுமிடம் அதுவே யாதலால்’ அவற்றைத் ‘தொகுக்குந் தொழினிகழ்ச்சியுடைய நாடு சேரநாடே யாம்’ எனக் கூறுகின்றார்கள். இக்காலத்திற்றறனும், வணிகர்கள் பீலி கொள்ளுதற் பொருட்டுச் சேரநாட்டுக்குச் செல்கின்றார்களென்பற்கு ஆதாரம் யாது? யாங்குளது? புராதன காலத்தும் அவ்வாறே சென்று கொண்டிருந்தன ரென்பதற்குச் சான்று யாது? நண்பரவர்கள் சொல் மட்டுங்கொண்டு இவ்விஷயம் நிச்சயிக்கற்பாலதன்று. அவர்கள்வலிந்து கொண்ட பொருளொன்றினின்றும் பிறந்த விஷயமாதலாலே இது ஞாய்ச்சி யிப்பொழுது இன்றியமையாததாகத் தோன்றவில்லை. ஆதா ரக் காட்டும் பொறுப்பும் அவர்கள்பாலதே யாம். ஆதாரத்தால் ஸ்தா பிக்கப்பெறாத இக்கூற்று அவர்களுக்குச் சிறிதுந் துணைசெய்வதன்றும்.

இதுவரை நிகழ்ந்த ஆராய்ச்சியானே, பழனங்களில் மஞ்சளையுளதாகச் சோணுகூறப்பட்டுள்ளதென்பது மறுக்கவொண்ணாத எடுத்துக்காட்டுகளால் நிலையுறுத்தப்பட்டது. ‘நெற்கூட்டுடனே திரட்டும் பீலி’ யென்றமையானே பீலிகளைத் தனியே தொகுத்துவைக்கின்றமை

பெறப்படாதென்பதும், அதுவே பொருளெனக்கொண்ட விடத்தும் அவ்வாறு தொகுக்கும் வழக்குச் சேரநாடொன்றின்கண்ணேயே யுள தென்பதற்குத் தக்க ஆதாரம் நண்பரவர்களால் தரப்படவில்லை யென்ப தும், சோண்டிணு மயில்களுண்மையின் ஆண்டும் அவ்வழக்கு இருந்த தாகல் வேண்டு மென்பதும் விளக்கிக் காட்டப்பட்டன. ஆகவே 'பழன மஞ்ஞை யுகுத்த பீலி-கழனிமுழவர் சூட்டொடு தொகுக்கும்' என்ற அடைமொழிகளாற் குறிக்கப்பட்டது சேரநாடேயெனத் துணிதல் பொருத்தமுடைத்தன்று. கொழுவியமீனும் வினோந்தகளன்றும் சேர நாடொன்றற்கே யுரியனவுமல்ல. மலங்கு, வரீனே முதலியனவும் (புறம்-61) வினாயல் வெங்களன்றும் (புறம்-212) சோண்டிணு முள வாகக் கூறப்படுகின்றன. ஆதலால் நாட்டிற்கு விசேஷணமாயமைந்த தொடரின் பொருளாற்றலால் சேரநாடே கருதப்பட்டதென்று துணிதல் சிறிதும் ஏற்புடையதன்று; அப்பொருள் சோண்டிற்சும் ஒத்தவுரிமை யுடையதாகும்.

இனி, மேல்விவகரித்த விசேடணத்தொடரிற் "ரேன்றும் சவைமகிழ்ச்சியேயாம்" என்றும், 'இது இன்பவடிவாயுள்ளது' என்றும் 'நோயிலனாகிப் பெயர்கதில்லம்ம என்பதிற்ரேன்றும் சவை அச்சமே யாம்' என்றும், 'இது தன்பவடிவாயுள்ள' தென்றும் 'இங்ஙனம் மாறுபட்ட சவைகளுக்கு ஏககாலத்தில் ஒரே பொருள் நிமித்தமாக மாட்டாதாதலால் நாடுகிழிவோன் என்றது இங்கு அஞ்சுதற்கு நிமித்தமாகிய சோழனைக் குறியாது மகிழ்தற்கு நிமித்தமாகிய சேரனையே குறிக்குமெனவறிக' என்று மாணவ நண்பர் வாதிப்பாராயினர்.

முதலாவது, 'பழனமஞ்ஞை யுகுத்தபீலி' யென்று தொடங்கும் அடைமொழிகளாலே யாதானுமொரு சவை தோன்றுகிறதென்று கொள்ளுதல்கூட யாவர்க்கும் ஒத்தவொரு முடிபன்றும். அங்ஙன மொரு சவை தோன்றுகிறதெனக் கொண்டவிடத்தும் அது நண்ப ரவர்கள் கருதிய 'மகிழ்ச்சி' யாகுமாவென்பது ஆராயத்தக்கது. 'மகிழ்ச்சி' யெனினும் உவகையெனினும் ஒக்கு' மென்பது அச்சிட்ட தொல் காப்பிய வுரை. இச்சுவை தோன்றுமா நெங்ஙனமென்று நண்பர் காட்டாது போயினமையின், அவர்கள் கருத்து யாதென்பது அறிதற் கரிதாயிருக்கின்றது. மயிற்பீலிகளை யுழவர் நெற்கூட்டுடன் தொகுக்

சூந் தொழிலினையும், கொழுவிய மீனையும், வினோந்த கள்ளையும் விழுநீர் வேலியையுமுடைய நாட்டையுடையோன் என்று சொல்லுவதன்கண் சுவைதான் எங்கே இருக்கிறது? அதன்மேலும் உவகைச்சுவைக் குறிப்பு யாண்டுள்ளது? இச்சுவைக்கு ஏதுவாகிய பொருள்தான் யாது? இவ் வினாவிடயங்களைச் சுருக்கமாகவேனும் ஆராய்ந்தபின் நன்றோ உவகைச்சுவை யுளதென்று அவர்கள் துணிதல் வேண்டும்? அங்ஙனம் ஆராயப்புகாது 'பழனமஞ்ஞை.....நாடுகிழுவோன்' என்பதிற்றோன்றுஞ் சுவை மகிழ்ச்சியேயாம் என்று வாளா கூறிவிடுதல் சிறிதும் வன்மையுடைய தாகமாட்டாது. இத்தொடர் வாசிப்போரது மனத்தில் உவகைச்சுவை விளைக்கும் ஆற்றல் ஒரு சிறிதும் உடையதன்றும்.

அன்றியும் 'செல்வம் புலனே புணர்வு வினையாட்டு' என்ற நான்கணுள் ஒன்றனைப் பொருளாகக்கொண்டு உவகைச்சுவை தோன்றுமென்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். நண்பரவர்கள் கூறியாங்கு பழனமஞ்ஞை யென்றதொடரில் உவகை தோன்றுவ துண்மையாயின், அந்நான்கணுள் எதுபற்றி யிச்சுவை பிறந்தது? புலன், புணர்வு, வினையாட்டு இம்மூன்றினடியாகவும் அது பிறக்கவில்லை யென்பது எளிதிலுணரத்தகும். 'செல்வம் என்பது துகர்ச்சி' யென்றார் உரைகாரர். உவகையின் காரணமான செல்வத்தினின்றும் வேறுபிரித்து, 'உடைமை' 'இன்புறல்' எனப் பிறவிண்ணொளவாகத் தொல்காப்பியர் கூறுதலினாலே, அவர்க்கும் 'துகர்ச்சி' யென்றலே கருத்தென்றறியப்படும். இச்செல்வதுகர்ச்சி இத்தொடருள் யாண்டுங் கூறப்படவில்லை. ஆதலாற் செல்வம்பொருளாகப் பிறந்த வுவகையு மன்றும். ஆகவே உவகைச்சுவை பிறத்தற்குரிய நான்கு பொருளும் ஈண்டின்மையால், இந்தத் 'தொடரில் தோன்றுஞ் சுவை மகிழ்ச்சியேயாம்' எனப் பிரிநிலையேகாரம் பெய்து கூறியதற்கு நேர்மாறாக அச்சுவை நிச்சயமாக ஆண்டில்லை யென்பது தெளியப்படுவதாகும்.

இல்கிங்ஙனமாக, 'நோயிலனாகிப் பெயர்கதிலம்' என்ற தொடரில் அச்சச்சுவையே தோன்றுவதாகுமென நிச்சயித்துப் பின்னர்விதியொன்று தந்து அவ்விதியொடு முரணுகின்றது மேற்கூறிய சுவைகளினமைப்பு என்று நண்பரவர்கள் கூறுகின்றார்கள். 'மாறுபட்ட சுவைகளுக்கு ஏககாலத்தில் ஒரு பொருள் நிமித்தமாகமாட்டாது' என்பதுதான் அவ்விதி. இவ்விதி யாண்டுள்ளது என்றறிதற்கு அவ்வுடையேன்,

ஆனால் அதனையறிந்த பின்னரே இவ்விஷயத்தை ஆராயவேண்டுமென்பதில்லை. இவ்விதி தமிழ்நூல் வழக்கொடு மாறுபடுகின்றது என்று காட்டக்கூடுமாயின், அதுவே நண்பரவர்கள் சுவை விஷயமாகக் கூறியுள்ளன பொருந்தாவெனத் துணிதற்குப் போதியதாகும்.

‘ஆடியலழற்குட்டத்து’ என்று தொடங்கும் 229-வது புறப்பாட்டினைச் சங்கநூற் பயிற்சியுடையார் யாவரும் அறிவர். இச்செய்யுள் கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லீரும்பொறை இன்ன நாளிற்றுஞ்சமென அஞ்சி, அவன் துஞ்சியவிடத்துக் கூடலூர் கிழார் இசங்கிப் பாடியது. இதனுள்,

‘பறையிசையருவி நன்னாட்டுப் பொருநன்
நோயிலனாயி னன்றுமற் றில்லென
அழிந்த நெஞ்ச மடியுளம் பரப்ப
அஞ்சினம்’

எனப்பயின்று வந்துளது. ‘பழனமஞ்ஞை.....நாடுகிழிவோன்’ என்றதில் நாடு விசேடிக்கப்படுதல் போலவே ‘பறையிசையருவி நன்னாடு’ என நண்டும் நாடு விசேடிக்கப்படுகின்றது; நாடுகிழிவோன் என வந்திருத்தல் போலவே நாட்டுப்பொருநன் என்று இங்கும் வந்துள்ளது. ஆதலால் ‘பழனமஞ்ஞை.....நாடு கிழிவோன்’ என்ற வரிகளிற் றேறன்றுவதாக எச்சுவையைக் கொள்ளுகிறார்களோ அச்சுவையினையே தான் ‘பறையிசையருவி நன்னாட்டுப் பொருநன்’ என்றதன் கண்ணும் நண்பரவர்கள் கொள்ளுதல் வேண்டும். எனவே அவர்களது கருத்தின்படி இவ்வரி மகிழ்ச்சிச்சுவையே பயப்பதாகல் வேண்டும். ‘நோயிலனாயி னன்று மற்றில்லென...அஞ்சினம்’ என்ற வரிகளில் அச்சச்சுவையே தோன்றுவதாகும். மேற்காட்டிய இன்பவடிவான மகிழ்ச்சிச்சுவைக்கும், அதனோடு மாறுபட்ட தன்பவடிவான அச்சச் சுவைக்கும், ஏககாலத்தில் ஒருவனே நிமித்தமாகின்றனென்பது செய்யுளை வாசித்த மாதிரித்தானறியப்படும்.

இதுபோன்றே, வேள்பாரி துஞ்சியவழி அவனதுமகனிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்து வடக்கிருந்த சுபிலர்பாடிய கையறுநிலைச் செய்யுளில் (புறம்-236), அவுலச்சுவைக்கு நிமித்தமாகிய வேள்பாரிதானே, ‘கலையுணக் கிழிந்த முழவுமருள் பெரும்பழஞ் சிலைகெழு குறவர்க் கல்கும்சை வாகு மலைகெழு நாட’

என விளிக்கப்படுகின்றான். இவ்வரிகளும் 'பழனமஞ்சை.....நாடு கிழவோன்' என்ற தொடரினைப்போன்றே அமைந்திருத்தலால், அவற்றில் தோன்றுஞ் சுவையும் மகிழ்ச்சியேயென நண்பரவர்கள் கொள்ளுவார்கள். ஆகவே ஈண்டும் அவர்கள் தந்தவிதி நிலைபெறாமல் காணப்படும்.

நற்றிணையில்,

'என்கைக் கொண்டு தன்கண் ணெற்றியுந்
தன்கைக் கொண்டெ னன்னுதல் நீவியு
மன்னை போல வினிய கூறியுந்
கள்வர் போலக் கொடியன் மாதோ
மணியென விழிதரு மருவிப் பொன்னென
வேங்கை தாய வோங்குமலை யடுக்கத்து
ஆடுகழை நிவந்த பைங்கண் மூங்கில்
ஒடுமழை கிழிக்குஞ் சென்னிக்
கோடுயர் பிறங்கன் மலைகிழ வோனே'

என்றது 28-வது செய்யுளாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கே 'மணி... ..கிழவோன்' என்றவரிகளிற் றேன்றுஞ்சுவை மகிழ்ச்சியென நண்பரவர்களாற் கொள்ளப்படும். இவற்றிற்கு முன்வரியிற்றேன்றுஞ் சுவை அமுசையாகும். இங்ஙனம் மாறுபட்ட விருசுவைகள் எககாலத்தில் ஒரே பொருளின் நிமித்தமாக வந்துள்ளனவாம்.

மேற்காட்டிய வுதாரணங்கள்போன்று எத்தனையோ தருதல் கூடும். ஆகவே நண்பரவர்கள் கொடுத்தள்ள விதி தமிழ்நூல் வழக்கிற்கு முற்றும் விரோதமாவ தென்பது நன்கு தெளியப்படும். அன்றியும் சங்ககாலப் பேரிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தில் அது காணப்படாததாகும். ஆதலினாலே, இவ்விதியின் பிரயோகத்தால் 'நாடுகிழவோன்' என்பது சோழனன்றெனத் துணிதல் கூடாதாகும்.

'பழனமஞ்சை.....நாடுகிழவோனே' என்ற தொடரினினும் இன்னுமொரு நியாயம் எடுக்கப்படுகின்றது. அத்தொடர் துதி வாக்கியமா யமைந்துள்ளதென்றும்; அக்காரணத்தானே அது பயன்பெறுதற்குரிய சோழனைக்குறியாது பயனளித்தற்குரிய சேரனைக்குறித்தல் வேண்டுமென்றும் நண்பரவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இங்கே துதி

வாக்கியமென்று அவர்கள் சொல்வது புகழ்ச்சிமொழியையாம். முதலாவதாக இவ்வரிகள் துதிவாக்கியமாகுமா என்ற ஆசங்கை யுண்டாகின்றது. ஒருவனது குணம் செயல் முதலியன வியந்து கூறப்படாத விடத்துப் புகழ்ச்சிதான் எவ்வாறு பெறப்படும்? நாட்டின் வளத்தை வருணித்து இத்தகைய நாட்டினையுடையோன் என்று ஒரு பேரரசனைக் குறிப்பதாயின், அஃதொரு புகழ்ச்சியாகுமா? ஆதலில்லை யென்றே நினைக்கின்றேன். எனவே இத்தொடரினைத் துதிவாக்கியமென்றல் பொருந்தாதாகும்.

இனி இத்தொடர் புகழ்ச்சிமொழியென்றே கொள்ளினும், நண்பரவர்கள் கூறுவன ஏலுமாறில்லை. 'புலிநிறக்கவசம் பூம்பொறி சிதைய-எய்க்கீண கிழித்த பகட்டெழின் மார்பின்-மறலியன்ன களிற்றுமீசையோனே' யென்ற அடிகள் பயன்பெறுதற்குரிய சோழனைக் குறிக்கின்றன. இத்தொடரில் விழுப்புண் நிரம்பிய பரந்துயர்ந்த மார்பினன் என்ற கருத்துப்போதரும் பகுதியே சுண்டு ஆவசியகமாவது. 'விழுப்புண்' என்றது நண்பரவர்களே ஒப்புக்கொண்டதாகும். முடமோசியாரிடம் சேரன் வாய்விட்டு வினவினன் எனக்கொண்டவிடத்தும், அங்கனம் வினாவாக வெழுந்த சொற்கள் 'இவன்யார்' என்ற இரண்டேயன்றிப் பிறவாகா. இதனுண்மை செய்யுட்போக்கினால் நன்கு விளங்கும். உரைகாரர்க்கும் இதுவே கருத்தென்பது பின்னர்க் காட்டுகின்றேன். ஆகவே, இத்தொடர் முழுதும் புலவர்தாமே சேரனுக்கு எடுத்துக் கூறியதாகும் என்பதற் சந்தேகமில்லை. 'புறப்புண்' பெறுதல் இழிவாகக் கருதப்பட்டதேயன்றி 'விழுப்புண்' னினை ஆடவரும் அரசரும் விரும்பிப்பெற்றுத் தமது ஆண்மைக்கோ ரணிகலமாகப் போற்றி வந்தனரென்பது பண்டைத் தமிழ்நூல்களால் நன்கறியப்படுவதாகும். இங்ஙனமாக, சோழனது பேராண்மையினையே இவ்விழுப்புண் விளக்குவதாயிற்று. பயன்பெறுதற்குரிய சோழனது பேராண்மையினையிவ்வாறு புகழ்ந்து பயனளித்தற்குரிய சேரனிடம் கூறுதல் தகுமெனின், அச்சோழனை, 'பீலிகளை நெற்கூட்டுடன் தொகுக்குந்தொழிவினையும் கொழுவியமீனையும் வினைந்த கள்ளையுமுடைய விழுநீர்வேலி நாட்டையுடையோன்' என்று சேரன் முன்னிலையிற் சொல்லுதல் தகுதியிற் சிறிதுங் குன்றுமாறில்லை.

பயனளித்தற் குரியோனுக்குமுன் அது பெறுதற்குரியோனைச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் பிழையென நண்பரவர்கள் கருதுவதுபோற் றேன்றுகின்றது. 201-வது புறப்பாட்டினைச் சிறிது நோக்கும்படி அவர்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். அச்செய்யுள் பாரிமகளிரை இருங் கோவேளிடங் கொண்டுசென்ற கபிலராத் பாடப்பெற்றது. அங்கே பயன்பெறுதற் குரியோராகிய பாரிமகளிர்,

‘ஊருட னிரவலர்க் கருளித் தேருடன்
முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப்
படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்
நெடுமாப் பாரி மகளிர்’

என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்றனர். இங்கே அம்மகளிரது குலப்பெருமை நன்கு விளங்க எடுத்துரைக்கப்படுதலினாலே இதனைத் துதிவாக்கியமென்று கோடலில் யாதோரிழுக்கு மின்றும். இவ்வாறு புகழ்ந்து சொல்லப்படுவதன் காரணமாகப் பாரிமகளிர் பயன்பெறுதற் குரியோ ரன்றென முடிவுகாணுதல் எவ்வகையானும் ஏற்படையதா மாறில்லை. பயன்பெறுந் தகுதியை யெடுத்துக்காட்டுதற் பொருட்டுப் பயன்பெற நிற்போரது சிறப்பினை விளங்கக்கூறுதல் பெருவழக்காகும். இங்ஙனமிருப்பப் பயனளித்தற்குரியோனுக்கு முன் பயனடைதற் குரியோனைப் புகழ்ந்து கூறுவது தவறெனக்கருதுதல் முற்றும் பொருந் தாதாகும். ஆதலால் ‘பழனமஞ்ஞை.....நாடுகிழுவோன்’ என்பது துதிவாக்கியமாதல்பற்றிப் பயனளித்தற்குரிய சோனைக் குறிப்பதன்றிப் பயன் பெறுதற்குரிய சோழனைக் குறியாதென்று நண்பரவர்கள் கூறு வது சிறிதும் அங்கீகரிக்கத்தக்கதன்று.

IV. இவன் யார்.

இதுகாறும் இச்செய்யுளி னீற்றின்கண்ணே ‘நாடுகிழுவோன்’ என வந்துள்ளது சேரனையே குறிப்பதாகு மென்பதனைப் ‘பழன மஞ்ஞை.....நாடுகிழுவோனே’ என்ற நான்கு வரிகளையுங்கொண்டு ஸ்தாபிக்க முயன்று அவ்வரிகளினின்று நியாயங்களாகத் தரக்கூடியன வெல்லாவற்றையும் அரிதிற்பெரிந்தெடுத்த நண்பரவர்கள் உதவினார் கள். இந்நியாயங்கள் வலியுற்றனவா மென்பது இவ்வரையின் முதன் முதன்று பகுதிகளாற் றெளியப்படும். இனி ‘இவன் யார்’ என்ற

வினாவை துண்ணிதி ஞராயப்புக்குந்து, அதற்கு நாடுகிழுவோனென்ற பெயரினை விடையாகக் கொள்ளுதல் இலக்கண விரோதமாகுமென்றும், வினையொன்றினை விடையாகக் கொள்ளுவதே இலக்கணத்தோடு பொருந்துவதாகுமென்றும் முடிவு கண்டு, இங்ஙனம் விடையாதல் ஏலாதாகவே 'நாடுகிழுவோன்' விளியாய் நின்று சேரணையே குறிக்க வல்லதென்று துணிகின்றார்கள்.

நண்பரவர்களது ஆராய்ச்சியின் முடிவு 'இவன் யார்' என்ற வாய்பாட்டில் வரும் வினாக்கட்கு வினையேயல்லது பெயர் விடையாக மாட்டாதென்பதே யாதலால், இவ்விஷயமே இப்பொழுது நன்கு விசாரிக்கப்படுதல் வேண்டும். 'இவன் யார்' என்ற வாய்பாட்டில் வரும் வினாக்கள் என்று யான் கூறியது 'இவன் யார்,' 'அவன் யார்,' 'அவன் யார்,' 'அரசன் யார்' 'குமரன் யார்' என்பன போன்று உயர்திணை யொருமையும் யார் என்னும் வினைக்குறிப்பும் இயைந்துவரும் வினாத்தொடர்களையே. இவ்வகைய வினாத்தொடர்களுக்கு வினையே உரிய விடை யென்று கூறிய நண்பரவர்கள் அக்கூற்றை யாதரிக்க வோருதாரணமேனும் தூல்களிலிருந்து காட்டமாட்டாது போயினமை சிந்திக்கற்பாலது. இவற்றிற்கு 'இவன் உண்கிறான்,' 'இவன் நடக்கிறான்,' 'இவன் நீழிகாலம் வாழ்க' என்பனபோன்றன வுரிய விடைகளாய் வருதல் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து வழக்கினுஞ் செய்யுளினு மில்லையாகும். இங்ஙனமாகவும் வினையே உரியவிடையென்று கூறத்துணிந்த தன் கார்ணம் ஒருவாற்றானும் அறியக்கூடவில்லை.

இவ்வினாக்கட்குப் 'பெயர் விடையாகமாட்டாது' என்றொழுது கின்றார்கள். ஆனால் 'இவன் யார்' என்று கேள்வி யெழுவதாயின் அதற்கு 'என் தம்பி,' 'என் மைத்துனன்,' 'கிராமத்தலைவன்' என்பன போன்ற பெயர்களால் விடையிறுத்தல் தமிழ் நாட்டிற் சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்கப்படுவதேயாம். இதுகாறாமில்லாத அதிநூதன கொள்கையொன்றினை நிலைநிறுத்த நண்பரவர்கள் முயன்றுள்ளமை 'இது (நாடுகிழுவோன் என்ற பெயர் விடையாதல்) பலரு மங்கீகரிக்கும்படி தோன்றுதலால்' என்று அவர்கள் தாமே கூறுவதா லறியலாகும். தோற்றத்தான் மட்டுமேயன்றி யுண்மையாகவே தமிழ்மக்களனைவரானும் இஃது அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததுதானு வென்பது ஆராய்தற்பாலது. இவ்

விஷயத்தை நிச்சயித்தற்குக் கற்றுத் துறைபோகிய நல்லாசிரியர்களினுங் காட்டிற் சிறந்த துணையின்மை யெல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததே.

முதலாவதாக, இலக்கணவிளக்க மியற்றிய வைத்தியநாததேசிகர் கூறுவதை நோக்குக. அவர் முற்றுவினைக்கும் எச்சவினைக்கும் வேறுபாடு அறுதியிடுமிடத்து (சூ-229-உரை) 'உண்டான் என்ற வழி யார் என்னும் அவாய்நிலைக்கட் சாத்தன் என்பது வந்து இயையு' மென்றெழுதினர். அஃதாவது 'உண்டான் யார்' என்ற வினாவிற்குச் 'சாத்தன்' என்பது போன்ற பெயர் விடையாய் வருதல் இலக்கணத்தொடுமுற்றும் பொருந்துவதா மென்பதும் அவ்வாறு பெயரேயன்றிப் பிறிதொன்றும் விடையாய் வந்து இயைபதலில்லை யென்பதுங் கூறியவாறாயிற்று. ஆகவே 'இவன்யார்' என்பது போன்ற வினாவிற்குப் பெயரை விடையாகக் கொள்ளுந் தற்கால வழக்கு இக்காலத்துத் தானே இலக்கண மறியாதாரிடைத் திடீரெனத் தோன்றியதன்றென்பது நன்கறியலாகும்.

இனிப் பண்டை யுரையாசிரியர்களை யெடுத்துக்கொள்க. சேனாவரையரும் நச்சினூர்க்கினியரும் 'இவன் யார்' என்ற வினாவிற்குப் 'படைத்தலைவன்' என்ற பெயர் விடையாயமைதலை யுதாரணங்காட்டியுரை யெழுதியுள்ளார்கள். (தொல்-சொல்-வேற்.7) சீவகசிந்தாமணியுரையில் 'அந்நகரிலுறையும் மன்னர்மன்னன் யாரென்னின், பவனம்மாதேவனென்று பெயர் கூறப்படுவாரெருவன் ; அவன்றேவி யாரென்னின், முத்தமொப்பாளாகிய சயமதியென்பாரொருத்தி; அவர் பிள்ளையாரென்னின், காமனன்னானாகிய அசோதரன்' என்று நச்சினூர்க்கினியர் வரைந்து சென்றனர் (2856-ம் செய். உரை). ஈண்டெல்லாம் பெயர்களே விடையாயிய்ந்துள்ளமை காணலாகும். புறநானூற்று உரைகாரர் (212-ம் செய். உரை) 'நுங்கோயாரென வினவின், எங்கோ கோப்பெருஞ்சோழன்' என முடிவு காட்டினர். பதிற்றுப்பத்துரைகாரர் (20-ம் செய். உரை) 'நுங்கோ யாரென வினவின் எங்கே சேரலாதன்' என முடிவு செய்து பொருள் விளக்கினர். இவ்வீரிடத்தும் பெயர்களே விடையாகத் தரப்பட்டுள்ளமை யெளிதினறியலாகும். பின்ம்புரரானூறு சிறப்புப்பாயிரத்தினுரையிலே, ஆசிரியர் இளம்பூரணர் 'இந்திரனாற் செய்யப்பட்ட ஐந்திர வியாகரணத்தினை நிறைய் அறிந்த பழைய காப்பியக் குடியினுள்ளோனெனத் தன் பெயரைத் தோற்றுவித்து அவ்

வாறு தொகுத்தான்: அவன் யாரென்னில் தவத்தான்வரும் பல்புகழ் களை யுலகிலே நிறுத்தின தவவொழுக்கத்தினையுடையான்' என்று பொருள் விரித்தனர். இங்கே 'அவன் யார்' என்ற வினாவிற்குத் 'தவவொழுக்கத்தினையுடையான்' என்று பொருள்படுவதான படிமையேன் என்ற பெயரை விடையாகக் கருதிக்கொண்டமை புணரலாகும். இங்ஙனமாகத் தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்குப் பேருரையியற்றி யுதவிய மூவர், ப்ரஸ்துத விபவகார காரணமாகிய புறநானூற்றின் உரைகாரர், பதிற்றுப்பத்துரைகாரர்—இவ்வனைவரும் இவன் யாரென்ற வாய்பாட்டில் வரும் வினாக்கட்டுப் பெயர்களுடைய உரிய விடையாகத் தந்துள்ளார்கள். ஆகவே நாம் ஆராய்ந்துவரும் வழக்கு உரைகாரர்களது காலத் தொட்டே யுள்ளதென்பது இனிதிற் பெறப்படுவதாகும்.

இனிப் புராதன கவிஞர் பெருமான்களை யெடுத்துக்கொள்க. லோகப்பிரசித்தி பெறத்தக்க பெரும்புலவோர்களு ளொருவராகக் கருதப்படுக கம்பர் தமது இராமாயணத்திலே பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:—
“என்ற லுமே யடியின்மிசை நெடிதுவீழ்ந் தழுவானே இவன்யார் என்று கன்றுபிரி காராவின் துயருடைய கொடிவினவக் கழற்கால் மைந்தன் இன்றிணைவ னிராகவனுக் கிலக்குவற்குமினையவற்கு மெனக்குழுத்தான் குன்றினைய திருநெடுந்தோட் குகனென்பான் இந்நின்றகுரிசிலென்றான்”
(அயோத்-சூகப். 66.)

இச்செய்யுளில் இவன் யார் என்ற வினாவிற்குத் 'துணைவன்,' 'மூத்தான்,' 'குகனென்பான்' எனப் பெயர்களே விடையாயமைந்தமை வெளிப்படையாகும்.

திருத்தக்கதேவர் அருளிச்செய்த சிந்தாமணிக் காப்பியத்திலே பின்வரும் இரண்டு செய்யுட்களையும் நோக்குக:—

1. “ உரைவினை யாமை மைந்தன் கேட்கிய வுவந்து நோக்கி வரைவினை யாடு மார்பன் யார் அவன் வாழியென்ன விரைவினை யாடுந்தாரோ யான் என.....” (397)
2. “ கொழுநனைக் குறிப்பி னாலே குமரன்யார் என்று நோக்கக் கழுமிய கற்பி னாயின் மைத்துனன் ஐய நென்ன” (1730)

இங்கே 'மார்பன்யார்' என்ற வினாவிற்கு 'யான்' என்ற தன்மைக்குரிய பெயரும் 'குமரன்யார்' என்றதற்கு 'மைத்துனன்' என்ற முறைப்பெயரும் விடையாக வந்துள்ளமை காணலாம். திருத்தக்கதேவர் கடைச்சங்க கப்புலவரு ளொருவரன்றெனினும் அவர்களோடொத்த பெருமையுடைய

யராய் உரைகாரர்களுக்கு முற்பட்ட காலத்தே விளங்கியவர். ஆதலின், ஈண்டாராயப்படும் வழக்கு மேலே குறித்த உரையாளர்கள்தம் காலத் திற்கும் முற்பட்டுப் பயின்று வருவதாகும்.

சீத்தலைச்சாத்தனராது மணிமேகலையுள் ஆபுத்திர னுடடைந்த காதையில் (XXIV).

‘இந்நகர்ப் பேர்பாது இந்நக ரானு
மன்னவன் யார்என மாதவன் கூறும்
நாகபுரம் இது; நன்னக ராள்வோன்
பூமிசந்திரன் மகன் புண்ணியராசன்

(167-171)

என்று காணப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் ‘மன்னவன்பார்’ என்ற கேள் விக்கு ‘புண்ணியராசன்’ என்ற பெயரானே விடையிறுக்கப்பட்டுளது.

‘பதிற்றுப்பத்து’ என்னும் ஆரிய சங்கநூலின்கண்ணே, குமட் றீர்க்கண்ணனார் பாடிய இரண்டாம்பத்து 20-வது செய்யுளிற் பின்வரு மாறு காணப்படுகின்றது:—

“நுங்கோ யாரென வினவின் எங்கோ
இருமுந்நீர்த் துருத்தியுள்
முரணியோர்த் தலைச்சென்று
கடம்புமுதல் தடிந்த கடுஞ்சின முன்பின்
நெடுஞ் சேர லாதன்”

ஈண்டு ‘நுங்கோ யாரென வினவின் எங்கோ’ என்றதும் ‘இவன் யா ரென்குவை யாயினிவனே’ என்றதும் தம்முள் ஒத்திருக்கின்றமை காண லாம். இப்பாட்டினது உரையில் ‘நுங்கோ யாரெனவினவின் எங்கோ சேரலாதன்’ என முடிவு காட்டப்பட்டமை மேலே கூறினேன். ஆகவே யார் என்பதற்கு விடை ‘நெடுஞ்சேரலாதன்’ என்ற பெயரால் தரப் பட்டுள்ளமை நன்கறியலாகும். இதனால் திருத்தக்கதேவரது காலத் திற்கு மிக முற்பட்டதாகிய சங்ககாலந்தொட்டே நாம் வியவசரித்து வரும் வழக்கு உளதாதல் எளிதிற்றெளியப்படும்.

இங்ஙனமாக ‘இவன் யார்’ என்பது போன்ற வினாவிற்குப் பெய ரை விடையாகக் கூறுதல் சங்ககாலந்தொட்டு இன்றுவரையு முள்ள தாகிய வழக்காகும். இவ்வழக்கு குமட்டீர்க் கண்ணனார், திருத்தக்க தேவர், கம்பர் முதலிய நல்லிசைப் பெரும்புலவோரா லெடுத்தாளப்பட் டது; இளம்பூரணர், சேனாவரையர் ஆகிய இலக்கணத்துறை முற்றிய பேரறிஞர்களால் இனிது போற்றப்பட்டது; இக்காலத்துத் தமிழ்மக்

கள் தம் சாதாரண வழக்கொடு முற்றும் பொருந்துவது. இவ்விஷயங் கட்டு மாறாக மேற்குறித்த வழக்கு அங்கீகாரயோக்கிய மன்றெனக் கூறுதற்கு எவருந் துணியாரென்றே நம்புகின்றேன். இவன் யாரென் பது போன்ற வினாவிற்கு வினை விடையாய் வருதல் யாண்டுமில்லை யென முன்னரே கூறியுள்ளேன். ஆகவே யாண்டும் பெயரானேயே விடையிறுக்கக் காணுதலானும், வினை விடையாய் வரல் ஓரிடத்துமின் மையானும், நண்பரவர்கள் நாடுகிழுவோன் என்ற பெயர் விடையாக மாட்டாதென்றும் நோயிலனாகிப் பெயர்தலாகிய செயலே விடையாதற் சூரியதென்றும் கூறியது முற்றிலும் பிழையாயொழிகின்றது. நாடு கிழுவோன் என்னும் அப்பெயரொன்றினையே விடையென நாம் கொள் ளுதல் வேண்டும்.

உண்மை யிவ்வாறிருப்ப, நண்பரவர்கள் புதுவதொரு நியதியைத் தாமாகவே படைத்துக்கொண்டு, அந்நியதியைத் தமக்கு வேண்டியவாற் றுற் பிரயோகஞ் செய்து தாமெடுத்துக்கொண்ட கஷியை நிலைநிறுத்த முயன்றார்கள். மேலே ஆராய்ந்து தெளியப்பட்ட தமிழ்மொழிவழக் கொடு முற்றுமுரணுதலின், அந்நியதியும் அவர்களது முடிபும் விசா ரித் துண்மைகாணுதற்கூரியவெனச் சிறிதேனு மெண்ணுதற்கிடமில்லை. அவற்றைத் தனிப்பட ஆராய்தற்கு ஆவசியகம் சிறிதும் இல்லை. அவர் கள் கூறும் பொதுவிதிக்கு விருத்தமாகப் பல வுதாரணங்கள் வழக்கி லுளவாகக் காணப்படுகின்றனவாதலின், அவ்விதி பொதுவிதியார் தன்மையை யிழந்துவிடுகிற தென்பதைமட்டுஞ் செந்தமிழ்நேயர்க ளுக்கு ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு இப்பகுதியை முடிக்கின்றேன்.

V. வினைமுடிபு வாக்கியம்.

இதுவரை செய்யுளிற் காணப்படுவனகொண்டே 'கிழுவோன்' என்றது சேரனையோமெனக் காட்டுதற்கு நண்பரவர்கள் பலவாறாக முயன்றார்கள். ஆம் முயற்சிகள் சிறிதும் பயன்தரமாட்டாவா யொழிந் தமை "செந்தமிழ்" நேயர்கள் நன்குணர்வார்கள். இனிச் செய்யுளுக் கூரிய பழைய வுரையினைக்கொண்டு அதன்கட் கூட்டிக் காட்டிய வினை முடிபு வாக்கியத்துணின்று சில நியாயங்கள் வகுத்துத் தாம் எடுத்த கஷியை நிறுவுதற்கு முயலுகின்றார்கள். அவற்றை யிப்பொழுது முறைப்பட ஆராய்தல் வேண்டும்.

உரையிலுள்ள வினைமுடிபு வாக்கியம் வருமாறு:—

‘களிற்றுமிசையோனாகிய இவன், யாரென்குவையாயின், நாடு கிழவோன்; இவன் களிற்று மதம்பட்டது; அதனால் இவன் நோயின்றிப் பெயர்க’.

இவ்வாக்கியத்துள், ‘என்குவையாயின்’ என்பதனை முதலாவதாக எடுத்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். இது வினையெச்சமாதலால் ‘நாடுகிழவோன்’ என்னும் பெயரைக் கொள்ளமாட்டாதென்று கூறி, இக்காரணத்தால் அப்பெயர் யாரென்பதன் விடையாதற் குரியதன்றெனக் கருதுகின்றார்கள்.

இங்ஙனமெழுந்த நியாயத்தை யாராயப்புகுமுன்னர் நண்பரவர்கள் கூறியமுடிபு எத்துணைப் பொருத்தமுடைத்தென உதாரணமுக்கத்தால் ஒன்று நோக்குதல் வேண்டும். நாம் ஆராய்ந்துவருஞ் செய்யுளினைப் பெரிது மொப்பதாய்ப் புறநானூற்றிலே பிறிதொரு செய்யுளுளது. அத்தன்கண் ‘இவ்வா ரென்குவையாயின், இவரே.....நெடுமாப்பாரிமகளிர்’ (புறம்-201) என வந்துளது. இங்கே ‘என்குவையாயின்’ என்பது வினையெச்சமாகும். இவ் எச்சம் வினைகொண்டு முடியுமே யன்றிப் பெயர்கொள்ளமாட்டாதென்பது யாவரும் அங்கீகரிக்க வேண்டுவ தொன்றேயாம். எனினும், இத் தொடரில் ‘இவர் யார்’ என்பதற் குரிய விடை ‘பாரிமகளிர்’ என்பது சந்தேகத்துக்கிடமின்றி விளங்கிக்கிடக்கின்றது. ஆகவே ‘என்குவையாயின்’ என்பது வினைகொண்டு முடியவேண்டியதாயிருத்தல் பற்றிப் பெயர் விடையாகாமற் போய்விடவில்லை. ‘நுங்கோ யாரென வினவின், எங்கோ சேரலாதன்’ என்ற பதிறுப்பத் துரைப்பகுதியை (செய். 20) நோக்குக. இங்கே ‘வினவின்’ என்பது வினையெச்சமாதலின், அது வினைகொண்டு முடியுமேயன்றிப் பெயர்கொண்டு முடியமாட்டாது. எனினும் யாரென்ற வினாவிற்குப் பெயரே விடையாய் வந்துள்ளமை காணலாம். ஆகவே தமிழ்க்கு வரம்பாகிய சங்கத்தான்றோர்களது வாக்கியங்களைப் பிழையென்று கூறத் துணிந்தாலன்றி நண்பரவர்கள் கூறும் வாதம் நிலைபெறுமாறில்லை யென்பது எளிதி னறியக்கிடக்கின்றது.

இனி, அவர்களால் தரப்பட்ட நியாயத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். ‘என்குவையாயின்’ என்பது ‘எனின்’ என்பதன் பரியாயமாகிய வினையெச்சமாதலால் அது ‘நாடுகிழவோன்’ என்னும் பெயர்கொள்ளமாட்டாது. இக்காரணத்தால் ‘நாடுகிழவோன்’ என்ற பெயர்

விடையர்தம் குரியதன்றெனக் கொள்ளுகின்றார்கள். இங்ஙனே விடையாய்வருஞ் சொல்லினது இலக்கணம் நிச்சயிக்கவேண்டுவதாயுளது. இதன்பொருட்டு விடையினைக் கொண்டுமுடிவதாக வொருசொல் கருதிக்கொள்ளப்படுகிறது. இச்சொல் வினையெச்சமாதலின் இதுகொண்டு முடியுஞ்சொல்லும் வினையாதல் வேண்டுமென்ற முடிபு பெறப்படுகிறது. ஆனால் இவ்வாதம் நினைபெற வேண்டுமாயின் வினையெச்சச் சொல் விடையினையன்றிப் பிறிதொரு சொல்லினையுங் கொண்டுமுடிய மாட்டாதென்பது இருசொற்கு முரிய பொருளியைபினால் சந்தேகம்மறத் தெளிவிக்கப்படுதல் வேண்டும். அஃதாவது 'என்குவையாயின்' என்னும் எச்சமானது கொண்டுமுடியுஞ் சொல்லும் 'யார்' என்னும் வினாவானது எதிர்பார்க்கும் விடைச்சொல்லும் வேறு வேறு தனிச் சொல்லாகாது ஒரு சொல்லாகவே யாண்டும் நிற்குமென்பது நண்பர்வர்களது வாதத்திற்கு மாமஸ்தானமாயுள்ளது. இவ்வாறு கொள்ளினன்றி அவர்கள் கூறும் நியாயம் பொருந்துமாறில்லை. தமது வாதத்திற்கு உயிரிணியாயிருக்கின்ற இவ்விஷயத்தை அவர்கள் யாண்டேனும் நிரூபித்திருக்கிறார்களா? நிரூபணஞ்செய்தல் தானும் யார்க்கும் ஏனாவதொன்றா? ஓரிடத்தும் உண்மையாதல்செல்லாத வொன்றினை ஆதாரமாகக் கொண்டெழுந்த வாதமும் பயனுடைத்தாகுமா?

இதுபற்றி யொன்றும்பட்டுங் கூறி யீண்டமைகின்றேன். 'என்குவையாயின்' என்ற சொல் வினாவிற்குரிய விடையினைக் கொண்டு முடிவதாக்கும் என்ற அவர்களது கருத்து உண்மையொடு பொருந்துவதாயின், வினாவோடியைந்து 'என்குவையாயின்' வருமிடத்தெல்லாம் விடையும் வினையாகவே இருத்தல் வேண்டும்: ஏனெனின், இச்சொல் வினையெச்சமாதலின், ஆகவே பெயர் விடையாய்வரும் இடங்களில், 'என்குவையாயின்' என்பதும் அதன் பரியாய்ச்சொற்களும் வினாவோடியைந்து வரமாட்டாவெனல்வேண்டும். அஃதாவது 'இது குற்றியோம்க்வேவேனில், குற்றி' என்ற வாக்கியம் இலக்கணவழுவுடையதாய் முடியும்! இவ்வாறுள்ள சூதலித முடிபுகளை வினாத்து ஹாஸ்ய வேறுதாய் 'நிற்குங் கொள்கைக்கு யாரே உடன்படுவர்!

'என்குவையாயின்' என்ற எச்சந்தான் எதனைக்கொண்டு முடிவதாக்கும் என்பதனை யொருகிறது நோக்குவோம். இதற்கு 'இவர் யார்' என்ன்குவையாயின், இவரே பாரிமகளிர்' என்ற வாக்கியத்தைப் பொருள்

பற்றிப் பகுத்துச் சொன்முடிபினை யறுதியிடுதலே (analysis) போதியதாகும். 'இவர் யார்' எனத் தாம் வினவப்பெற்றதாகக் கருதி அவ் வினாவிற்சூக் கபிலர் விடையிறுப்பதாக இவ்வாக்கியம் அமைந்துள்ளது. 'இவர் யார்' என்றது வினா அறியலுற்ற விஷயமாகின்றது. 'என்குவையாயின்' என்பது 'என்று வினவுவையாயின்,' 'என்ற வினாநின்னின் நெழுமாயின்' எனப் பொருள்படும். இவ்வாறு பொருள்படுதலின் இச்சொல் வினாவெழுகுறிப்பினை யுணர்த்தி நின்றது. 'இவரே பாரிமகனார்' என்றது விடைக்குரிய விஷயமாகும். ஆகவே மேலவாக்கியம்,

1. வினா. 2. வினாவெழுகுறிப்பு. 3. விடை.

என்ற மூன்று பகுதிகளையுடையதாய்மைந் திருக்கின்றது. ஈண்டுக் காட்டிய வினாவெழுகுறிப்பு எதனைக்கொண்டு முடிதல் வேண்டும்? பொருளியைப் ஒன்றே இவ்விஷயத்தில் நாம் துணையாகக் கொடற்குரியது. அவ்வியைப்பற்றி நோக்குவதாயின் வினாவெழுகுறிப்பு விடை தருகுறிப்பினைக் கொண்டு முடியவேண்டுமே பல்லாது பிறிதொன்றினைக்கொண்டு முடியமாட்டாது. அஃதாவது 'இவர் யார்' என்குவையாயின், கூறுவேன்: 'இவரே பாரிமகனார்' என வாக்கிய அமைதி முற்றுப்பெற்று நின்று 'என்குவையாயின்' என்ற எச்சம் 'கூறுவேன்' என்ற முற்றோடு முடிவதாகும். இவ் வாக்கியத்திற் போன்றே வியவகார விஷயமாகிய வாக்கியத்தின் கண்ணும் 'என்குவையாயின்' என்ற எச்சம் 'கூறுவேன்' என்பதுபோன்ற விடைதரு குறிப்பொடு முடிதல் பாலது. ஈண்டெல்லாம் விடைதருகுறிப்பு இல்லையெயினின், அதனை வருவித்து வாக்கியம் முற்றுறச்செய்து இலக்கணமுடிபு கோடலே தகுதியானமென்ற நியததக்கது. நாடோடி சம்பாஷனை வழக்கில் வாக்கியம் சரியாய் முற்றுப்பெறுதலின்று பொருளை யுணர்விக்குந் தொடர்கள் எத்தனைவர வுள்ளன. அவற்றின்கண் எல்லாம் இருக்குந் சொற்கள் கொண்டு வரக்கியல்சூண்த்தின் அன்மதி முற்றுக்காட்டுதல் ஏறுமா? பொருள்செல் நெறிக்கு விருத்தமாய் இலக்கணமுடிபுகூறல் யாண்டும் இல்லையென்பது மட்டும் நன்கு மனக்கொள்ளுதல் வேண்டும். யான் கூறியதொன்றே பொருள்செல் நெறி யென்பதனை மாணவரவர்களைத் தாம் எழுதியுள்ள ஒரு வாக்கியத்திற் சொல்லாமற் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். 'அதனை இடையிட்டிக்கூறிய தென்னெயென்ற கூறுவேன்' ('செந்தமிழ்'-XVI. 5-262-ம் பக். 2-வது வரி) என்றெழுதிச் செல்கின்

றார்கள். இங்கே 'என்குவையாயின்' என்றதன் பரிபாயமாகிய 'எனின்' என்ற வினையெச்சம் 'கூறுவேன்' என்ற விடைதருகுறிப்புடன் முடிந்திருத்தல் காணலாம்.

இங்ஙனமாக 'என்குவையாயின்' என்ற எச்சம் 'யார்' என்ற வினாவிற்குரிய விடையினைக் கொண்டு முடியமாட்டாதென்பதே உண்மையாய் முடிதலின், நண்பரவர்கள் தொடுத்த வாதமும் அழிவெய்திய தாயிற்று.

இனி, இவ் வினைமுடிபு வாக்கியத்தின் சுண்ணை 'என்குவையாயின்' என்பதனை யடுத்துக் காணப்படுகிற 'நாடுகிழுவோன்' என்ற சொல் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இது 'முன்னும்பின்னு மியையாது தன்னந்தனியே யொரு தனிமொழியாயிருப்பதால்.....விளிப்பெயரே யாகுமென அறியத்தக்கது' என மாணவர் வாதிப்பாராயினர்.

இவ் விஷயத்தைத் தனிப்பட எடுத்துக்கூறித் தமது முடிபிற்குத் தாம் முன் எழுதியவற்றின் வேறாகப் பிறிதொரு நியாயம் வகுப்பார் போன்று நண்பரவர்கள் எழுதுகின்றார்கள். ஆனால் இது தனிப்பட எழுந்ததொரு நியாயமாயின், இதன் உண்மை அவர்கள் முற்படக் கூறிக்கொண்டதொன்றைச் சார்ந்து நின்றல் கூடாது; பிறிதொராற்றால், வேறு காரணங்கொண்டு துணியப்படுதல் வேண்டும். இந் நெறியால் நாடுகிழுவோன் முன்பின் இயையின்றித் தனித்து நிற்கிறதென்பதனை யாண்டேனும் அவர்கள் நிரூபிக்க முயன்றுள்ளார்களா? முயலவில்லை. 'இவன் யார்' என்ற வினாவிற்கு 'நாடுகிழுவோன்' என்ற பெயர் விடையாகமாட்டாதெனத் தாம் புதுவதாய்ப் படைத்துக்கொண்ட ஆச்சரியமான முடிபினை யாதாரமாகக்கொண்டு, அச்சொல் முன்பின் இயையின்றி நின்றதென அவர்கள் கருதினார்களாகல் வேண்டும். ஆனால் அம் முடிபு சிறிதும் பொருந்தமாட்டாதென எனது ஆராய்ச்சியின் நான்காம் பகுதியில் நன்கு நிறுவியுள்ளேனாதலின், அம் முடிபுடன் அதனை யொட்டி யெழுந்த இந்நியாயமும் அறவே வலியிழந்து ஒழிகின்றது. மேல்தனைப்படுத்துக் 'கனிற்றுமிசையானாகிய இவன்' என்ற வினைமுடிபுலாக்கியப் பகுதி யெடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. இதின்மீண்டும் வருபவன் சோழனைச் சேரன் அறிந்திருந்ததாக அனுமானித்து நாடுகிழுவோனென்றதனை விடையாகச் சேரன் வேண்டில் எனன்று நண்பரவர்கள் துணிகின்றார்கள். இவ்வாறு விடையாகா

தொழியவே, அது விளியேயாதல் வேண்டுமென்பது அவர்கள் கருத்து. சேரன் அறிந்திருந்தமை பின்வருமாறு ஊகிக்கப்படுகின்றது :—

(i) 'கனிற்றுமிசையோனாகிய இவன் யார்' என்பது 'என்குவையாயின்' என்ற அநுகாரக்குறிப்பின் புரோவாதமாதலால், அது சேரனார் கூறப்பட்டதேயாகும். ஆகவே 'புலிநிறக் கவசம்.....மிசையானே' என்ற தொடர் முழுதும் சேரனது வாக்கே ஆதல் வேண்டும்.

(ii) இத்தொடருள் 'எய்க்கண்கிழித்த பசுட்டெழின்மார்பு' எனச் சோழனது மார்பு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு அவன் போர்செய்து புண்பட்டு வாராமையால் அது முன்பு பட்ட புண்ணைக் குறித்ததாகவேண்டும் எய்க்கணை என்றதில் எய்தலாகிய தொழிற்கு வினைமுதல் கூறப்படாமையால் அது யானெய்க்கணை யென்று கூறப்பெற்றிற் றற்புகழாமென்று விடுத்தற்குரிய சேரனையாதல் வேண்டும்.

(iii) ஆகவே 'புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய—எய்க்கண்கிழித்த பசுட்டெழின் மார்பின்—மறலியன்ன கனிற்று மிச்சையானே' என்ற வரிகள் கனிற்றுமிசையோனாய்ப்பண்டும் எதிர்த்த பகைவனு மிவனையெனச் சேரனது துணிபு கூறுவனவாகவே கொள்ளப்படும். அவற்றிற்கு இங்கு வருபவன் முன்பு என்னோடு போரேற்றுவந்து விழுப்புண்பெற்ற பகைமையுடையான் என்று பொருள்கொள்ளுதல் வேண்டும். இங்ஙனம் சேரன் கூறுதலின் வருபவன் சோழனென்பதனை அவன் நன்கு அறிந்திருக்கின்றான்.

இம் மூன்றையும் முறையே ஆராய்தல் வேண்டும். முதலாவதாக, 'கனிற்றுமிசையோனாகிய இவன்' என்றது சேரன்வாயினின்றும் பிறந்த புரோவாதந்தானாவென்பதை நோக்குவோம். இது செய்யுள் நோக்கியே நிக்சயிக்கற்பாலது. உரைகாரரார் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அந்வயத்தினும் செய்யுளே பிராதானியத்தின் மிக்கது. செய்யுளே நிகழ்ந்ததனை யுள்ளவாறு வெளிப்படுத்துவதாக நிற்பது. செய்யுளாற் பெறப்படு முடிபோடு அந்வயத்தாற் பெறப்படு முடிபு சிறிதும் முரணுதல் தகாது. ஆதலால், செய்யுள் உணர்த்தி நிற்பது யாதெனத் தெளிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். 'என்குவையாயின்' என்ற அநு

கார்ச் குறிப்பிற்குப் பூர்வத்திலுள்ள பகுதியே யாண்டும் புரோவாத்
 மாதற்குரியது; அதற்குப் பிற்படவுள்ளது புரோவாத்மாதல் ஓரி
 டத்தாயில்லை. செய்யுளில் அதுகாரக்குறிப்பினைப்படுத்தி முன்புள்ளது
 'இவன் யார்' என்பது மட்டுமேபாகும். ஆதலால் இஃதொன்றே
 புரோவாதம் என்று சொல்லற்குரியது. சாதாரணமாக 'என்குவை
 யாயின்' என்றதன்பின் விடை தொடங்கவேண்டுமென்று யாவரும்
 எதிர்பார்ப்பார்கள். செய்யுளின்கண்ணும் அவ்வாறே யுளதென்பது
 எவனைக் குறித்துப் புரோவாதம் நிகழ்ந்ததோ அவனையே சுட்டிச்
 சொல்லத்தொடங்குகின்றமையால் அறியலாகும். அஃதாவது இவன்
 யாரென்று சேரன் வினவியவுடன், முடமோசியாரும் 'இவனே' என்று
 சுட்டியதுணர்ந்து விடைதருகின்றார். இவ்வாறே பிற்பிடங்களிலும்
 வந்துள்ளமை காணலாம் (cf. 'துங்கோ யாரென வினவின் எங்கோ';
 'இவர் யாரென்குவையாயின் இவரே'). இங்ஙனமே பொருள்கொள்
 ளற்பாலதென்பது உரையினாலும் நன்கறிபக்கிடக்கின்றது. 'இவன்
 யாரென்று வினவுவையாயின், இவன்றான்..... களிற்றுமீசையோன்'
 என்று உரையுளது. நண்டுக்காட்டியவற்றால் 'களிற்றுமீசையோன்'
 என்பது விடையின்பகுதி யாகுமேபன்றி யோராரற்றாலும் புரோவாதத்
 தின் பகுதி ஆதலில்லைபென்பது நன்கு தேறப்படும்.

செய்யுளினின்றும் பெறப்பட்ட மேலுழையோடு முற்றும் பொருந்
 தத்தக்கவாறே அந்வபத்தினை நாம் உணர்ந்துகொள்ளுதல் வேண்டும்.
 அல்லாக்கால் செய்யுளும் அதன் பொழிப்பும் ஒருபுறமாகவும்வினை
 முடிபு வாக்கியம் மற்றொருபுறமாகவும் வேறபட்டு அந்வயம் சிறிதும்
 பயன்தரமாட்டாதா யொழியும். உலகவழக்கில் 'இவன் யார்' என்றொரு
 வன் வினவியவழி 'இங்ஙனமாகிய இவன் இன்னன்' என விடையிறுப்
 போன் தானே படைத்துமொழிதல் காணலாம். இதுபோன்றே, 'இவன்
 யார்' என்று சேரன்வினவ, 'களிற்றுமீசையோனாகிய இவன் நாகெழு
 வோன்' எனப் புலவர் விடையிறுப்பதற்கு அந்வபத்தினைக் கொள்ளுதல்
 வேண்டும். இங்ஙனங்கொண்டு பொருட்டொடர்புபட்ட வாக்கியம்
 அமைக்கும்போது வினாவின் முக்கியபாங்காகிய 'யார்' என்பது மட்
 டுமே புரோவாதமாய் அந்வபத்தில் எஞ்சி நின்றது. ஆகவே 'களிற்று
 மீசையோனாகிய இவன் யாரென்குவையாயின், நாகெழுவோன்' என்ற
 அந்வயவாக்கியத்தில் 'களிற்றுமீசையோனாகிய இவன்' என்பது விடை

யின்பகுதியாய் மேர்சியாரது. வர்க்காத நின்றதெனலே செய்யுளீர்டும் பொழிப்புரையோடும் பொருந்துவதாகின்றது. புறநானூற்றுப் பதிப் பாசிரியரவர்களும் யான்காட்டியவாறே கொண்டு “களிற்றுமிசையோனாகிய இவன், யாரென்குலையாயின், நாடுகிழ்வோன்” என யாவர்க்கும் எளிதில் விளங்குமாறு புள்ளியீடு செய்திருக்கின்றார்கள். யாரென்ற வினாவிற்குக் ‘களிற்றுமிசையோன்’ என்பதனை விடையாக்குதலாற் பயனில்லை; வினாவிற்குரிய விடையினைச் செவ்வனே யெடுத்துக்காட்டற்கு வேண்டி அத்தொடரை நேர்விடையோடு சார்த்தாது முற்படக்கூட்டி வினைமுடிபு காட்டிய வுரைகாரரை நாம் மயங்கி யுணரலாகாது.

இங்ஙனமாக, ‘களிற்றுமிசையோனாகிய இவன்’ என்றது என்ன குலையாயின் என்ற அநுகாரக்குறிப்பிற்குரிய புரோவாதமன்றும். என்வே அது சேரனது வாக்காதலும் இல்லை. ஆதலால், ‘இவனே, புலி நிறக்கவசம்.....களிற்றுமிசையோனே’ என்ற செய்யுட்பகுதி சேரனது புரோவாதத்தை அநுகரித்ததன்றெனல் எளிதினுணரத்தகும். ‘புரோவாதம்’ ‘அநுகாரம்’ என்று நண்பரவர்கள் கூறியதனையே யானும் எடுத்தெழுதியவளவில், உண்மையாகவே சொல்லொடுபட்ட வினா வென்று நிகழ்ந்ததென வெண்ணிக்கொள்ளாதல்தவறாகும். ‘என்குலையாயின்’ என்ற சொல்லின்பொருளை யுற்றநோக்கும்பொழுது அங்ஙனமொரு வினா வெழுந்ததாகக் கருதாதற்கே இடளின்று. சேரனது நெஞ்சிடை நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பினுணர்ந்து புலவர் தாமாகவே வினாவும் விடையுமா யறிவுறுக்கின்றாரெனலே பொருத்தமுடையது. இம்முறையானேக்குறிபுடத்துப் புரோவாதமே இல்லையென்பது உணரற்பாலது. ‘களிற்றுமிசையோனாகிய இவன்’ என்றதனைச் சேரனது கூற்றாகக்காட்ட நண்பரவர்கள் முயன்றதற்கு உத்தேசமொன்றுமுண்டு. சேரனுக்குமுன்வருவோன் சோழனையென அவன் அறிந்துள்ளானென்பதே அவர்கள் கைக்கொண்டமுடிபு. சோழனை முன்னொரு சந்தர்ப்பத்திற் சேரன் நேரிட்டறிந்திருந்தாலன்றி இப்பொழுது கண்டவுடன் இன்னுனென்ததுணிதல் கூடாததலின் அவ்வாறாய் சந்தர்ப்பமொன்று உளதாதல் செய்யுளாற் பெறப்படுவதாக நண்பரவர்கள் நிரூபிக்கவேண்டியது ஆவசியகமாயிற்று. இச் சந்தர்ப்பத்தினையும் சேரனே வெளிப்படுத்தல் தகுதியாமாகலின், அதனை அவனது புரோவாதமாகக் கொள்ளலாவதனோடு பொருத்தமுயல்வதே நேரிதாய் முடிந்தது. புரோவாதமென்று

நிகழ்ந்ததெனக் கொள்ளினும்,செய்யுள், உரை, அந்வயம்:என்ற மூன்றினையும் நோக்க அஃது 'இவன் யார்' என்பதே யாகல்வேண்டும். ஆனால் இவ் விருசொற்களினின்றும் நண்பரவர்கள் கருதிய சந்தர்ப்பம் ஓராற்றாறும்-எத்துணை துணுகினோக்கினும்-பெறப்படுமாறில்லை. ஆதலால் வேறு சில சொற்களும் அவன் வாயினின்று பிறந்தனவாகக் காட்டுதல் அவர்களுக்கு இன்றியமையாததாயிற்று. இவ்விஷயத்தில் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக அந்வயவாக்கியம்-உதவுவதுபோல் தோன்றவே,அதனைமட்டுங்கைக்கொண்டு, அதன் பொருணிச்சயத்திற்கு ஆஸ்பதமாயுள்ள செய்யுளையும் உரையையும் மெல்லக் கைந்நெகிழ்விட்டு, 'களிற்றுமிசையோனாகிய இவன்' என்பதும் சேரனது புரோவாதமாகும் என்றுதுணிந்தார்கள். இவ்வாறு துணிந்த அளவில் 'புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய-எய்க்கணிகிழித்த பகட்டுடழின் மார்பின் - மறலியன்ன களிற்றுமிசையோனே' என்றமூன்றுவரிகளும் நண்பரவர்களாற் கைப்படுக்கப்பட்டன. இனி இவ்வரிகளினின்றும் மேற்கூறிய சந்தர்ப்பம் எவ்வாறு ஈர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்பது பின்னர்க் காணப்படும்.

'இவனே, புலிநிறக்கவசம்.....மிசையோனே' என்ற செய்யுட்பகுதியிற் சேரனைக்குறித்து யாதொன்றுங் காணப்படவில்லை. இங்ஙனமிருத்தலின், இம் மூன்றுவரிகளினு முள்ள சொற்களில் யாதானுமொன்றன் துணைகொண்டு வேண்டுஞ் சொல்லை வருவித்துக் கருதிய தனைச் சாதித்தலே கூடுவதொன்றாயிற்று. 'எய்' என்ற சொல்லினது வினைமுதல் கூறப்படவில்லை. இச்சொல்லின் துணையினால் ஒரு வினைமுதலை வருவித்தற்குச் செளகரியங்கிடைத்தது. இச்சொல் சேரனது புரோவாதத்தினுட்பட்டதென்பது நண்பரவர்கள் கருத்தாதலின், மிக துணுகி யாராய்ந்து காரணமொன்று தெரிந்து 'யான்' என்றதோ ரெழுவாயை வருவித்து 'யான் எய்க்கணை' யெனமுடித்துச் சேரனைச் செய்யுளுட் புகவிடுத்தார்கள். இவ்வாறு சேரனைக் கொண்டிருந்து புகுத்தல் நியாயமுறையால் வலியுடையதுதானா? முதலாவதாக, உரையையெடுத்துக்கொள்க. அதன்கண் 'யான்' என்ற சொல் வருவிக்கப்படவுமில்லை; சேரனெய்த கணையென விளக்கப்படவுமில்லை. யானெய்க்கணை யென்று கூறின், தற்புகழ்ச்சியாய் முடிதலின் 'யான்' என்பது செய்யுளில் ஒழிக்கப்பட்டதாயின், அதனைக்கூறி விளக்குதல் உரைகாரரது கடமை யாகும். அவ்வாறு அவர் செய்யாமையால் அவரது கருத்து மாணவர்

கூறுவதன் நென்பது விளங்கும். இரண்டாவது, 'யான்' என்றதனை வருவித்துப் பொருள் கொள்வதாயின், அது பெரியதோர் அசம்பர் விதத்திற் கொண்டுப்பதாகும். 'இவனே, புலிநிறக்கவசம்.....மிசை யோனே' என்பது புலவரது விடையின்பாற்பட்டதென முன்னோ நன்கு விளக்கியுள்ளோன். ஆதலால், 'யான்' என்பது விடையிறுத்த முடமோசியாரையே குறிக்கவல்லது. இப்புலவரை வல்லேருழவராக் குவதற்குச் சிறிதும் ஆதாரமில்லை; சந்தர்ப்பமும் இடந்தராதது; நண்ப ரவர்களுக்குப் பயனுமில்லை. மூன்றாவது, 'எய்க்கணை' யென்றதன் வினை முதல் கூறப்படாமை காரணமாக, எய்தவன் இரும்பொறைதா னென்று துணிதல் தருக்கமுறையாகாது. கூறியே தீரவேண்டுமென்ற ஆவசியகமில்லாதவிடத்துக் கூறப்படாததொன்றினின்றும் பிறிதொரு உடன்பாட்டு முடிவு (positive conclusion) காணுதல் ஏற்புடைய தாகமாட்டாது. நான்காவது, பொதுப்பட விழுப்புண் நிரம்பிய மார்பு, எனக் கூறவிரும்புஞ் சந்தர்ப்பத்தில், இன்றூரால் நேர்ந்த விழுப்புண் என வருவித்துணர்த்தல் ஆசிரியர் கருத்துமன்று; அதனைப் பயனு மில்லை. ஒளிபுறவா ளருஞ்சம முருக்கிக் களிநெறிந்து பெயர்தல் கானே போர்க்கெல்லாம் கடனென நினைத்த பண்டைக்காலத்தே, போர்க்குறிக்க் காயமே புகழின்காயமெனக்கொண்டு அடும்வினையில் மனமுடுகிநின்ற வீரர்பெருமக்கள் திகழ்ந்த புராதனகாலத்தே, அலைமேலையடிப்பது போன்று மாற்றாது படை மீண்டு மீண்டு மேற்கிளம்பி வர அதனைத் தன்னிறந்துவாராமை விலக்கிப் பெருங்கடற்கோராழியினைபொய் ஏந்து வாள்வலத்த னொருவனுக்கிப் பொருதலே வாழ்வின் பயனெனக் கொண்டு வசையில் வீரர் அளவிவர் வாழ்ந்த நமது செல்வத் தமிழ்ப் பூமியிலே, ஒரு பேரரசன் விழுப்புண் நிரம்பிய மார்பனாயிருந்தான் என்றால், அஃது இன்னசமயத்து இன்றூரால் நேர்ந்ததென்று வெளிப் படக் கூறப்படின்னிப் பிறவாறு அறிதல் கூடாதாம். பொதுப்படக் கூறியதொன்றிற்குக் காலதேச வர்த்தமானங்களைத் தாமே இயைத்துப் புதுவதொரு பொருள்கண்டு அதனை யாதாரமாகவெடுத்து மேற் செல்லுதல் ஆராய்ச்சியாளர் கைக்கொள்ளவேண்டு முறைமையன்றும்.

முதலில் 'புலிநிறக்கவசம்' என்று தொடங்கும் பகுதியைச் சேர ன்து புரோவாதத்தின் அதுகாரமாகக் கொண்டார்கள். பின், 'யான் எய்க்கணை' யென எழுவாயொன்றை வருவித்தார்கள். இவ்விரண்டும்

உண்மைக்கும் நியாயத்திற்கும் மாறானவையென்பது இதுவரை காட்டி
னேன். இனி இப்பகுதியைப் பொருள்படுத்திப் பெருநற் கிள்ளியை
இரும்பொன்ற முன்னரே யறிந்திருந்ததாகத் தாம் கூறுஞ் சந்தர்ப்
பத்தினை விளக்குகின்றார்கள். அவர்கள் கூறும் பொருள் வருமாறு:—

செய்யுட் பகுதி.

இவனே,

புலிநறக்கவசம் பூம்பொறி சிதைய
எய்கணைகிழித்த பகட்டுழின்மார்பின்
மறலியன்ன களிற்றுமிசையோனே

மாணவரவர்கள் கூறும்

பொருள்

இங்கு வருபவன் களிற்று
மிசையோனாய்ப் பண்டும்
எதிர்த்த பகைவனே.

இவ்வாறுகொண்டு, முன்பொருகாலத்தில் நோர்பட்டுப் பொரநோர்
ததன் மூலமாகச் சோழனையறிய இடம்வாய்த்தது எனக் கருதுகின்
றார்கள். இவ்வுரை யுண்மைப்பொருளைத் தருவதாகுமா?

ஒருரையை உண்மையுரையெனக் கொள்ளவேண்டுமாயின், அதிற்
காணப்படும் முக்கியமான கருத்துக்களில் ஒவ்வொன்றும் அதன்மூலத்
தினு முளதாதல்வேண்டும். மூலத்திலுள்ள கருத்துக்களை விளக்கு
வதே உண்மையுரையின் நோக்கமாதலால், மூலத்திலில்லாத கருத்துக்
களை-அவற்றுள்ளும் முக்கியமான கருத்துக்களை-உரையில் வருவித்துப்
பொருள் கொள்வதாயின் அது போலியுரையாகுமேயன்றி உண்மை
யுரையாகமாட்டாது. உண்மையுரை யெனப்படு மொவ்வொன்றும்
இங்கே கூறிய நியதியிற் சிறிதும் பிழைத்தலாகாது. 'இங்கு வரு
பவன் களிற்றுமிசையோனாய்ப் பண்டும் எதிர்த்த பகைவனே' என்ற
தொடரில் இரண்டு முக்கியமான கருத்துக்கள் உள்ளன. இவை (1)
இங்குவருபவன்; (2) பண்டும் எதிர்த்த பகைவன் என்பன. 'களிற்று
மிசையோனாய்' என்பது 'பகைவன்' என்னும் பெயரைக்கொண்டு முடி
யும் 'எதிர்த்த' என்னும் பெயரச்சத்திலுள்ள வினையை விசேடிக்கு
மாத்திரையாயுள்ளது; ஆகவே அது 'பண்டும் எதிர்த்த பகைவனே' என்
றதை நோக்க அப்பிரதானமாயுள்ளது. நண்பரவர்களது உரையில் அந்
முக்கியமான கருத்தாகிய 'பண்டும் எதிர்த்த பகைவனே' யென்றற்குரிய
சொற்கள் யாதென்றும் செய்யுளிற் காணப்படவில்லை. இங்ஙனமாக
நண்பரவர்கள் கூறும் பொருளானது உரைகாரர்கள் கைக்கொள்ள
வேண்டும் மூலநியமத்திற்கு முற்றும் விரோதமா யுள்ளது. இது
வொன்றே அவர்களது உரை பொருத்தமில்லையாதல் காட்டுதற்குப்
போதியதாகும். அவர்கள் கொண்ட பொருள் ஆசிரியராற் கருதப்பட்.

டதாயின், அப்பிரதானமாகும் விஷயங்களைக்கூறிப் பொழுதுபோக்காது பிரதான விஷயமாகிய 'பண்டும் எதிர்ந்த பகைவன்' என்னுங் கருத்துப் படச் செய்யுளியற்றுவர். தமக்குப்பின் ஏதோவொரு காலத்தில் யாரேனும் உரைகாரரொருவர் வரலாமென்றுட்கொண்டு அவ்வரை காரர் பொருளுக் குயிர்நிலையாயுள்ள சொற்களைத் தங்குரிய மனோ பாவத்தாற் பெய்துகொள்ளுமாறு விடுத்துச் செய்யுள் செய்யார். அங்ஙனம் விடுத்தல் நல்லிசைப் புலமையின் லக்ஷணமுமாகாது.

அன்றியும், நண்பரவர்கள் கொண்டபொருளை யங்கீகரிப்பதாயின் அதினின்றும் பெறப்படவேண்டு மொரு சிறுமுடிபு உளது. அம்முடிபு ஒருகாலும் உண்மையாதல் செல்லாதாகலின் அதற்குக் காரணமாகிய உரையும் பொய்படுகின்றது. 'களிற்றுமிசையோன்' என்றதிலுள்ள களிற்று முன்பு இரும்பொறையோடு இறப்பிற் போர்செய்த அக்களிற்றைச் சுட்டியதென்பதும், 'களிற்றே' என்றதிலுள்ள களிற்று நிகழ்ச்சியில் மதம் பட்டதெனத் தெளியப்பட்ட பிறிதொரு களிற்றைச் சுட்டியதென்ப துமே அம்முடிபு. இதனை நண்பரவர்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பண்டு ஊர்ந்துவந்த களிற்றினையும் இப்போது கொண்டுசெல்லுங் களிற்றினையும் அடுத்துவைத்துப் பிற்கூறப்பட்ட களிற்று முற்காணப்பட்ட களிற்றினையே குறிக்கிறதென்று வாசிப்போரெண்ணும் படி மயங்கச்செய்து, சந்தர்ப்பம் வெவ்வேறு என நினைத்தற்குத்தானும் வெளிப்படையாக யாதென்றும் எடுத்துக்கூறாது புலவர் சிகாமணியாகிய முடமோசியார் செய்யுளியற்றினாரென்று கொள்ளுதல் சிறிதேனும் பொருந்துவதாகுமா? நினைத்தகருத்து மிக எளிதில் புலப்படுமாறு ஏற்றசொற் பெய்து பேரழகு பயப்பப்பாடும் இயல்பினரன்றோ சங்கத்தாரன்றோர்கள்? இங்ஙனமாதலின், செய்யுளையும் முடமோசியாரது புலமையினையுங் குற்றங்கூறத் துணிந்தார்க்கன்றி 'ஏனையோர்க்கு வேறு வேறு சந்தர்ப்பங்களில் ஊர்ந்த களிறுகள் என்ற' அங்ஙனவிஷயம் சிறிதும் அங்கீகாரயோக்கிய மாகாது. அன்றியும் ஈரிடத்தும் ஒரே களிற்றுதான் - கருதப்பட்டதென்பது வேறொரு ஆவசியாதத்தானும் வெளியாகும். சோழன் துஷ்டவிசாரத்தோடு வந்தவனல்லன். எனக் காட்டுதற்கு அவன் ஏறிவரும் அக்களிற்றே மதம்பட்டதெனக் கூறுதல் வேண்டும். 'களிற்றுமிசையோன்' என்றது வேறொரு சந்தர்ப்பத்தினை யுத்தேசித்தெனக் கூறின், களிற்று மைந்துபட்டமை மாத்

திரம் செய்யுள் அறிவிக்குமேயன்றிச் சோழன் அக்களிதூர்ந்து வருகின்றமை அஃது உணர்த்தாது. எனவே குன்றக்கூறலெனுங் குற்றத்திற்கிடனும். இதனாலும் இருவேறுகளிறெனக் கொண்டமை பிழையென அறியலாம். பழைய உரையினும் 'இவன் யாரென்று வினவுவாயாயின், இவன்றான்.....கூற்றம்போன்ற களிற்றின்மேலோன்; இக்களிற்றுதான்' என்று காணப்படுகிறது. இதிலுள்ள இகரச்சுட்டு இச்சொல்லிற்கு முன் காணப்படுகின்ற களிற்றினையே குறிப்பதாகும். எனவே ஈரிடத்தும் நிகழ்வில் ஊர்ந்துவருங் களிற்றே குறிக்கப்படுகின்றமை புலனும். இதனால் உரைகாரர்க்கும் நண்பரவர்கள் கூறும் சந்தர்ப்ப வேறுபாடு அங்கீகாரமன்றெனல் தெளிவாகின்றது. மேலும் உரையின்கீழுள்ள அந்வயத்தில், 'களிற்றுமிசையோன் ஆகிய இவன்' என்று காணப்படுகின்றது. இதற்கு 'களிற்றுமிசையோனாய்வரும் இவன்' என்பதே தெளிவானபொருள். 'பூர்வத்தில் களிதூர்ந்து எதிர்பொருள் இவன்' என்பது உரைகாரர்க்கும் கருத்தாயின், அக்கருத்துப் புலப்படும்படி வாக்கியத்தை யமைத்திருப்பார். அங்குள்ள செய்பாமையானே, 'பூர்வத்தில் ஊர்ந்த களிற்று' என்பனபோன்ற நண்பரவர்களது சுற்பிதமேயன்றி யுண்மைபான பொருளல்ல வென்பதுதெளிவாம். செய்யுளை விளக்கவந்த யுரைகாரர் நண்பரவர்கள் கொண்ட பொருளை மனதில்வைத்து அந்வயவாக்கியத்தை யெழுதியிருப்பாராயின், உரைவகுத்த நோக்கத்தினை நிறைவேற்ற மாட்டாமையோடு தமது கருத்துச் செவ்வனெனவிளங்க வாக்கியமமைக்கும் திறமையு மிலராயினாரென யுரைகாரரீது குற்றக்கூற நேரிடுமென்பதும் அறியத்தக்கது. ஆகவே இருவேறு சந்தர்ப்பங்களி ஊர்ந்துவந்த இரண்டுகளிற்றுகளைச் செய்யுள் கூறுகின்றதென்பது சிறிதும் கொள்ளற்பாலதன்றும். இதனாலும் நண்பரவர்களது உரை யுண்மைப் பொருளைத் தெரிவிப்பதன்றெனல் விளங்கும்.

தாங்கூறுவதே பொருளெனத் தெளிதற்குக் காரணமொன்று அவர்கள் தருகின்றார்கள். அக்காரணமாவது 'வினைமுடிபு கூறுமிடத்துக் களிற்றுமிசையோனாகிய இவன் என்று இரண்டு வாக்கியத்தை யொன்றுபடக் கூட்டியுரைத்தமையே'. இவ்வாறு கூட்டியுரைத்தமையால் தாங் கூறும்பொருள் எவ்வாறு பெறப்பட்டது என்பதை அவர்கள் ஒருசிறிது விளக்கியிருப்பார்களாயின் நலமாயிருக்கும். 'இவனே

களிற்றின்மேலோன்; களிற்று மதம்பட்டது; நோயின்றிப்பெயர்க, நாடு கிழவோன்' எனச் செய்யுள் அமைந்துளது. இதனை நோக்குமிடத்து 'களிற்றின்மேலோன்' என்றது இவன் யாரென்ற வினாவின் செவ்வ னிறையாகக் கருதப்பட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆனால், இங்ஙனங் கொள்வதன்றி சிறிதும் பயனில்லை; இரும்பொறையது காட்சியிற் பட் டதனையே அவற்குக்கூறுவதாய் முடியுமாகலின். எனவே செவ்வனிறை யாக 'நாடுகிழவோன்' என்றதனையே கொள்ளுதல் வேண்டும். இவ்வாறு கொள்ளவேண்டும் விடையைத் தெளிவுபெற எடுத்துக்காட்ட விரும் பிய வுரைகாரர் 'களிற்றுமிசையோனாகிய இவன்' என முற்பட எடுத் துக்கூட்டி யெழுதினார். உரைகாரரது நோக்கம் இங்ஙன மெளிதிலறி யக் கூடியதாயிருக்கிறது. முற்படக்கூட்டி வினைமுடிபுகாட்டிய மாத் திரையில், இரும்பொறையும் பெருநற்கிள்ளியும் முன்பொருமுறை பொருதார்களைப்பதும் அப்பொழுது பெருநற்கிள்ளி களிற்றாந்து எதிர்த்தானென்பதும், அவ்வாறு பண்டும் எதிர்த்த பகைவன் இவனை யென இப்பொழுது சேரன் தெளிந்தானென்பதும் பெறப்பட்டன வென்று கூறுதல் சிறிதும் ஏற்புடையதாகாது. ஒவ்வொரு முடிபும் காரணசகிதம் நிறுவப்படவேண்டுமென்ற தருக்கநெறிக்காக வேண்டி யாதானுமொன்றைக் காரணமாகக் கூறிக்கொள்ளுதல் தகாது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் 'புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய- எய்க்கண கிழித்த பகட்டுடழின் மார்பின்-மறலியன்ன களிற்று மிசை யோனே' என்ற அடிகளுக்கு 'முன்பு என்னொடு போரேற்றுவந்து விழுப்புண்பெற்ற பகைமையுடையான்' என்பதே கருத்தென்று மாணவநண்பரவர்கள் எழுதியது சிறிதும் கொள்ளத்தக்கதன்றென் பது எளிதினுணரலாம். இப்பொருள் ஒன்றன்மேலொன்றாய் மூன்று கூற்றுக்களை ஆதாரமாகக்கொண்டது என்பதும் அவற்றுள் ஒவ் வொன்றும் பிழையாமென்பதும் நன்கறியத்தக்கது. இப்பொருளின் மூலமாய்வருபவன் சோழனைனச் சேரன் அறிந்துள்ளனென்று கூறுதல் பொருந்தமாட்டாது.

'இவன் நாடுகிழவோன்' என வினைமுடிபு வாக்கியத்திற் காணப்பட்டாமையால் 'நாடுகிழவோன்' விடையன்றும் என்பது நண்ப ரவர்கள் கூறும் பிறிதொரு நியாயம் பணம்பாரனரது சிறப்புப்பாயிரத் தின் உரையில் இளம்பூரணர் 'தன்பெயரைத் தோற்றுவித்து அவ்

வாறு தொகுத்தான்: அவன் யாரென்னில், தவத்தான் வரும் பல் புகழ் களை யுலகிலே நிறுத்தின தவவொழுக்கத்தினையுடையோன்' என்று எழுதுகின்றார். இங்கே 'அவன்யார்' என்ற வினாவை விடைக்கு முன் 'அவன்' என்னுஞ் சுட்டில்லாததுபற்றி 'அவ்வினாவிற்கு விடை வேறு காணவேண்டுமெனல் பொருத்தமுடையதாகுமா? இதுபோன்ற தொரு நியாயமே நண்பரவர்கள் கூறுவது. மேலும் நண்பரவர்கள் கருதும் ஸ்தானத்தில் 'இவன்' எனவொரு சுட்டிருப்பதே அவசியமாகும். புரோவாதமொன்று நிகழ்ந்ததெனக் கொண்டவிடத்தும் அதன் அதுகாரமாய் வினைமுடிபு வாக்கியத்தில் எஞ்சிநிற்பது யார் என்னுஞ் சொல்லொன்றையென மேலே நன்கு விளக்கியுள்ளோன். அவ்வாறு கொள்ளுமிடத்து 'யார்' என்பதற்குப் பூர்வத்திலுள்ள இவன் என்ற சுட்டு நாடுகிழுவோன் என்ற பயனிலைக்கு எழுவாயாய் நிற்கும்; இப்பயனிலைக்கு முன்னும் ஒரு சுட்டினை வருவித்தல் வாக்கிய அமைதி ஆறியாதரது செய்கையாகும். பதிப்பாசிரியரவர்களும் யான் கூறிய வாறே கொண்டிருக்கிறார்களென்பதும் மேலே சொல்லியுள்ளோன். இவ்வாறு கொள்ளலொன்றே பொருந்துவது.

வினைமுடிபு வாக்கியத்தில் 'நாடுகிழுவோன்' என்பது முடிய வுள்ள சொற்றொடர்களில் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக்கொண்டு காரணங் கற்பித்து நாடுகிழுவோன் என்பது விடையாகாதென நண்பரவர்கள் இதுவரை வாதித்தார்கள். இனி அதற்குப்பின் காணப்படுவன அனைத்தையுங்குறித்து ஒரு நியாயந் தொடுக்கின்றார்கள். யார் என்ற வினாவிற்கு 'நாடுகிழுவோன்' என்பது விடையாயின் அதுகொண்டே முற்றிவிடுமாதலால் 'இவன்களிறுமதம்பட்டது' முதலியன வேண்டா கூறலாய் முடியும்; அங்ஙனம் முடியாதிருக்கவேண்டுமாயின் 'நாடுகிழுவோன்' என்பதனை விடையாகக்கொள்ளுதல் கூடாதென அவர்கள் துணிகின்றார்கள்..

வியவகாசரீதிக்கு இவ்வகை நியாயம் பொருந்துமென னவத்துக் கொள்வோம். மாணவரவர்கள் நாடுகிழுவோனை விடையாகக்கொள்ளுந் தல் கூடாதெனவிடுத்து 'நெடியிலனாகிப்பெயர்க்' என்றதனை விடையாக்கொள்கின்றார். இது விடையாயின் இதுகொண்டே முற்றிவிடுமாதலால் 'களிற்றின் மேலோன்; களிறு மதம்பட்டது; நாடுகிழுவோன்' என்பன, வேண்டா துக்கூறலாம். இவ்வாறு நண்பரத்த

காரணங்கொண்டே அவர்கள் கருதிய விடையையும் ஆசங்கித்தல்
எளிது.

ஆனால் உண்மையை விசாரிக்கும்படித்து, இவன் யாரென் றொரு
வினா வெழுவதாயின் அதற்கு நேரேயிரிய விடையன்றிப் பிறிதொன்
றும் விடையொடுசேர்த்துக் கூறப்படுதல் கூடாதென நண்பரவர்கள்
நினைப்பது தவறெனல் வெளியாம். அங்ஙன மொரு வினா நிகழ்ந்த
பொழுது, இன்னொன் னேரேவிடையிறுத்துப் பின் அவனைப்பற்றிக்
கேட்போ னறியவேண்டுமென்று தான்விரும்புகிற அனைத்தையும்
அல்லது கேட்போன் அறியவிரும்பக்கூடிய அனைத்தையும் விடை
யிறுப்போன் கூறுதலே மரபாகும். பின்வரும் 212-ம் புறப்பாட்டின்
உரையை நோக்குக :—

‘நங்கோ யாரென வினவின் எங்கோ கோப்பெருஞ்சோழன் ;
அவன் பசிப்பகையாகிப் பொத்தியொடு வைதலும் நக்குக்
கோழியிடத்திருந்தான்’

இங்கே கோப்பெருஞ்சோழன் என்ற நேர்விடையோ டமையாது
வேறு சிலவும் கூறப்படுகின்றன. இவ்வாறே பாரிமகளிரை இருங்கோ
வேளிடம் கொண்டு சென்றபொழுது கபிலர் பாடியதற்கவுள்ள 201-ம்
புறப்பாட்டினும் நேர்விடையென்றிப் பிறவுங் கூறப்படுதல் காணலாம்.
உல்கவழக்கினும் இம்மரபு பயின்றவருதல் சாதாரணமா யுள்தாம்.
இம்மரபும் பயன்றதன்று. ‘இவன் யார்’ என்று ஒருவனைச்சுட்டி
வினா நிகழ்வதாக வைத்துக்கொள்வோம். விடையிறுப்போன் ‘இவன்
இராமன்; சாத்தன் புதல்வன்; இவன் ஈண்டுவருதலின் நிமித்த மின்னது’
என்பதுபோன்ற மறுமொழியைத் தருகுவன். ‘இராமன்’ என்றமட்டுங்
கூறி நிறுத்துவாயின், வினாக்களும் விடைகளும் மேன்மேலும் பிறக்க
வேண்டியனவாயேற்படும்: அப்பெயர்மட்டுங்கொண்டு திருப்தியடைத
வில்லையாகலின். இங்ஙனம் ஒன்றன்மேலொன்றாய்க் கிளைத்துவரக்
கூடும் வினாக்களுக்குத் தனித்தனி விடையிறுக்கும் அசௌகரியத்தை
நீக்குதற்குவேண்டியே இம்மரபு ஏற்பட்டதாகும். பயன்பற்றியதோர்
மரபு வழிப்பட்டுச் செவ்வனிறையோடு வேறு சிலவற்றையும் ஆசிரியர்
கூறுதல் வேண்டாதுகூறியதாகாது. வேறுசில காணப்படுதல்கொண்டு
தரப்பட்டுள்ள செவ்வனிறையும் விடையாகாமற் பெருப்பிடாது.

‘நாடுகிழவோன்’ என்ற விடை பெழுந்த அளவில் இன்னொரு உணர்ந்துகொள்ளக்கூடிய சேரன் அந்நாடுகிழவோன் இங்ஙனம் வருவதற்குக் காரணமென்னென அறியவிரும்புதல் இயற்கை. அவ்விருப்பமறிந்து அதனைத் திருப்திப்படுத்தற்கு வேண்டி ‘இவன் களிற்றுமிசையோன்; இக்களிறு மதம்பட்டது; ஆதலின் இவனை இங்குக் காணநேர்ந்தது’ எனச் சோழனது வருகையின் காரணத்தை முடமோசியார் கூறுகின்றார். தாம் யாருடைய அடிநிழலிலே வாழ்ந்தனரோ, யாருடைய அருளுக்குப் பாத்திரராய்த் தாம் விளக்கமெய்தினரோ, அப்பேரரசனே இப்பொழுது பகையகம்புகு வருதலின் அவற்குத் தீங்குறுதல் கூடுமென்று சட்டென மின்வீழ்ந்ததுபோற் புலவரது மனத்தே பட்டது. அங்ஙனம் தீங்குவராமற்செய்தலே தமக்குரிய பெருங்கடனாக எண்ணிய அவர், அவ்வரசன் தீங்கின்றித் தன் நாட்டிற்குப் பெயர்தலே தமது விருப்பமென்பதனைக் குறிப்பாற் சேரனுக்கு அறிவித்தல் கருதி, ‘நோயிலனாகிப் பெயர்க’ என வருவோனை வாழ்த்திக் கூறுகின்றார், இவ்வாறாக, வேண்டாது கூறியது யாதாமில்லை யெனல் தெளிவாகின்றது. ஆதலால் இக்காரணம்பற்றி ‘நாடுகிழவோன்’ விடையாகாமற் போய்விடாது.

இதுகாறும் வினைமுடிபு வாக்கியத்தில் ஒவ்வொரு பகுதியையும் எடுத்துக்கொண்டு ‘நாடுகிழவோன்’ விடையாய் நிலைவாது விளியாய் நின்ற தெனத் தெளிவித்தற்கு முயன்றார்கள். கடைசியாக, இவ்வாக்கியத்தில் ‘நாடுகிழவோன்’ என்ற (தங்கருத்தின்படி) அண்மைவிளி இடையிட்டிக் காணப்படுதற்கு ஒரு காரணம் தருகின்றார்கள். ‘களிற்றுமிசையோனாகிய இவன்யார்’ என்னுஞ் சொற்றொடர் இரும்பொறையே வார்த்தையின் அநுகாரமாகையால் அதன்முன்பே இரும்பொறையை விளிக்கும் ‘நாடுகிழவோன்’ என்னுஞ் சொல்லை வைத்தல் சரியன் றென்கிறார்கள். ஆனால் ‘களிற்றுமிசையோனாகிய இவன்’ அநுகாரமன்றென்பது மேலே நன்கு நிறுவப்பட்டுள்ளது. அந்நிலையிற் புலவர் ஏதேனுமொன்று சொல்லத்தொடங்கு முன்பே சேரனைவிளித்து முன்னிலைப்படுத்துதல் இயல்பாகும். ‘நாடுகிழவோன்’ என்பது விளியாயின் அதனை யெல்லாவற்றிற்கு முற்பட வுரைகாரர் வைத்திருப்பவென்பது நண்பரவர்களது நியாயத்தினும் மிக்கதோர் வன்மைபுடையதாகும். அங்ஙனமுற்படக் கூறாமையானும் செய்யுளிறு கடைசியிலிருந்த அதனை ‘இவன்யார்’ என்குவையாயின்

என்றதனை அடுத்துவைத்தமைபானும், அது விடையாகவே ஒருதப் பட்டதென்பது விளங்கக் கிடக்கின்றது.

மேலும் வினைமுடிபு கூறாமிடத்திலே 'நாடுகிழவோன்' என்பது வைக்கப்பட்ட ஸ்தானத்தை நண்பரவர்கள் கூர்ந்தாராய்வதன் பயன் விளங்குதற் கரிதாயிருக்கிறது. சேரனும் புலவரும் நிகழ்த்தியதாக எண்ணப்படும் சம்பாஷணையைச் செய்யுளே சரியாகக் காட்டுமேயன்றி வினைமுடிபு கூறும் உரைப்பகுதி காட்டாதாம். தாங்கூறுவனவற்றைப் பராமுகமின்றிக் கேட்டற்பொருட்டே அண்மைவிளி நிகழ்ந்ததென்னும் அவர்களது கொள்கை உண்மையாயின், அவ் அண்மை விளிச் சொல்லைக் கூறவேண்டுவன யாவும் கூறிமுடிந்ததன் முடிவில் வைத்தல் பொருத்தமாகுமா? முடிவில் வைத்துச் செய்யுள் செய்திருப்பதனாலேயே பராமுகமின்றிக் கேட்டற்பொருட்டு இச்சொல் புலவரால் வழங்கப்பட்டதன்று என்பது வெளியாகின்றது. ஆதலால் அதனை விடையாக்குதலினுங்காட்டிற் சிறந்ததொரு நெறி இல்லையென்பதே முடிவாகக் கொள்ளப்படுதல்வேண்டும்.

இப்பகுதியில் எழுதியவற்றால், மாணவரவர்கள் வினைமுடிபுவர்க்கு கியத்து னின்று அரிதில் திரட்டித்தந்த நியாயங்களெல்லாம் 'நாடுகிழவோன் விளியாம்' என்னும் அவர்களது முடிபினை நிலைநிறுத்துதற்குச் சிறிதூர் துணைபுரியமாட்டாவா யொழிந்தமை அறியலாகும்.

முடிவுரை.

இப்பகுதியோடு 'இவனியாரென்னும் புறப்பாட்டாராய்ச்சி' எய்ப்பற்றி யெழுந்த எனது ஆராய்ச்சியுரை முடிவெய்துகின்றது. செய்யுளுரை இரண்டினும் அமைந்துகிடக்குஞ் சரித்திரமென்று கொண்டு சில சில மாணவரவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். அவற்றையும் ஆராய்ந்தெழுத வேண்டுமென்று முன்பு யான் எண்ணியதுண்டு. இதற்கு ஆவசியமில்லையென நினைத்து வாளா விடுகின்றேன். 'இவன் யார்' என்ற வினா விற்கு 'நாடுகிழவோன்' என்றதே விடையாதல் பற்றி, நாடுகிழவோனெனச் சேர்ந்தனே குறிக்கப்படுகிற நென்ற முடிபுதான் யான் இத்துணையும் ஆராய்ந்ததன் பயனாகும். ஆனால் இவ்வாராய்ச்சியால் வேறு சில முக்கிய விஷயங்களும் விளங்கின. அவற்றுள் அதிமுக்கியமான சில வருமாறு:—

- (1) மகோததி என்பது இந்தியாவின் குணபாலுள்ள கடலுக்குப் பிற்காலத்தார் வழங்கியபெயர். சங்கத்தான்கோர் இப் பெயர்வழக்கினை யறிந்திருந்தன ரெனற்கு யாதுஞ் சான்றில்லை.
- (2) 'அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்' என்ற தொல் காப்பியச்சூத்திரம் நான்கு உயிரீற்றுச் சொற்களுக்கு மட்டுமே ஏற்புடைய விதி.
- (3) சங்கநூல் வழக்கின்கண்ணே ஏகாரம் அடுத்த ஒன்றிற் றுச் சொற்கள் யாண்டும் படர்க்கையாகவே வந்துள்ளன.
- (4) இவன் யார் என்ற வாய்பாட்டிலுள்ள வினாக்களுக்குப் பெயரேயல்லது வினை விடையாதல் இல்லை.

13-ம் புறப்பாட்டும் உரையும் II.

உரைகாரர்களும் அண்மை-விளியும்.

'அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்' என்ற தொல்காப்பிய விளி மரபுச் சூத்திரம் நான்கு உயிரீற்றுச் சொற்களுக்கு மாத்திர முரிய விதியாகுமென்றும்; இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர் என்னு மூன்றுரைகாரர்களும் அவ்வாறே பொருள் வரைந்துள்ளார்கள் என்றும் யான் மேலையாராய்ச்சியுரையில் எழுதியிருந்தேன். இதனைச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகாசிரியரவர்கள் மறுத்து மேற்கூறிய மூன்றுரையாளர்களும் அங்ஙனம் கொள்ளவில்லை பென்ற தம்முடிபை நிலைநிறுத்து தற்குப் பலபல விசாரனை செய்தார்கள். மூன்றுரைகளையும் வாசித்த மாத்திரையில் உண்மை யெதுவென்றறிதல் எளிதாயிருத்தலின், இவ் விஷயம்பற்றி யின்னுஞ் சில வெழுதுதல் அனுவசியகமாகும். உரை காரர்களானுகருத்து தத்து கஷிக்கு விரோதமாயுள்ளதென்றனை நன் குணர்தே 'இவனியார் என்னும் புறப்பாட்டாராய்ச்சி' யெழுதிய மாணவரவர்களும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தினை யெடுத்துக்காட்டிய விடத்து அதனூரைகளைப்பற்றி யாதுங் கூறாது விடுத்தார்கள்.

மேலே சுட்டிய மூவரையன்றி வேறிருவர் சொல்லகிகாரத்திற்கு உரையிட்டெள்ளார்கள். இவ்விருவருள் பேராசிரியரது உரையைப் பத்திராசிரியரவர்கள் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். அவ்வுரையையும்

அதுபற்றி அவர்கள் கூறியிருப்பனவற்றையும் பின்னர் ஆராய்கின்
றேன். ஐந்தாவது உரைகாரராகிய * கல்லாடரது கருத்தை முற்படத்
தருகின்றேன். அவருரை வருமாறு:—

‘அண்மைச்சொல்லே யியற்கையாகும்—என்னுதலேற்றோவெனின்,
எய்தியது விலக்கப் பிறிதுவிதி வகுத்தல் தாதலிற்று: மேற்கூறியவா
றன்றி இன்னுழி யியல்பாமென்கின்றமையின் மேற்கூறிய வழியினான்
கீளையமுடைய அணியாரைக் கூவுஞ்சோழ்கள் இயல்பாய் விளியேற்கு
மென்றவாறு. * உ-ம். நம்பி வாழி; நங்கை வாழி; வேந்து வாழி, சோ
வாழி என வரும்.’

இவ்வரையினின்றும் கல்லாடரது கருத்து மிகத் தெளிவாய்
விளங்குகின்றது. இளம்பூரணராசிய வுரைகாரர்களோ டொப்ப,
இவரும் இச்சூத்திரம் நான்கு உயிரீற்றுப்பெயர்களுக்கு மட்டும் ஏற்
புடையதொரு விதியாமென்றே கொண்டனர். மெய்யீற்றுப்பெயர்
களை இதனுட் கொண்டிலரென்று கூறுதல் மிகை. இங்ஙனமாக,
ஆராய்ச்சியிற் சிறத்த நான்கு உரைகாரர்கள் வேறுபாடின்றி யொரே
முதமாகக் ‘கிழிவான்’ அண்மைவிளியெனற்கு இச்சூத்திரம் ஆகார
மாகாதென்னுங் கருத்தினராயுள்ளார்கள்.

இனி, பேராசிரியருரையினையும் அதுபற்றிப் பத்திராசிரியரவர்
கள் கூறியிருப்பனவற்றையும் சிறிது ஊன்றி நோக்குதல்வேண்டும்.
எனக்குக் கிடைத்த பேராசிரிய ருரைப்பிரதி தஞ்சை ஸரஸ்வதி
மஹாலிலுள்ள பிரதியினின்றும் எடுத்தெழுதி யனுப்பப்பட்டது.
அதன்கண்ணுள்ளதைக் கீழே தருகின்றேன்.

‘அண்மைச்சொல்லே யியற்கையாகும்—இத் திணைக்கண்வரு
மெல்லாவீற்றுப் பெயரு மண்மைக்கண் விளியேற்குமாறுணர்த்திற்று.
இச்சூத்திர முன்னும் பின்னு நோக்கி நிறநலிற் சிங்கநோக்காகிக்
கிடந்ததென்று கொள்க. மேற்சொல்லப்பட்ட வழியீற்றுப்பெயரு
மினியோதுகின்ற புள்ளியீற்றுப்பெயரு.....ப்பெயரு மண்

* கல்லாடரது உரையும், பேராசிரியரது உரையும், இளம்பூரண
ரது உரையும், எனது அன்பார்ந்த சகோதரர் ஸ்ரீ வ. உ. சிதம்பரம்பிச்சீள
யவர்கள் மூலமாய்ப் பெற்றேன். ‘பேராசிரியருரை’ யென்று இப்பகுதியில்
வியவகரிக்கப்படுவது தெய்வச்சிலையாரது உரை யெனத் தெரிசின்றது. இவ்
வுரை இப்போது வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

மைக்க ணியல்பாசி விளியேற்கும் ; என்கரவீறு சிற்ப்புவிதி பெறுதலின் அஃதொழிந்த வேணைய கொள்ளப்படும்'

“நம்பி வாழி, நங்கை வாழி, வேந்து வாழி, கோ வாழி; மாதா கூறு, அண்ணல் கூறு,.....தும்பி கூறு, அன்னங் கூறு, கானல் கூறு’ என்வரும். பிறவுமன்ன. ‘ஆவுமானியற் பார்ப்பனமாக்களு’ மென்பது மண்மைவிளி.”

இப்பாடத்திற்கும் பத்திராசிரியரவர்கள் பதிப்பித்த பாடத்திற்கும் ஒரு சிறிது வேறுபாடுண்டு. உரையில் ‘புள்ளியீற்றுப் பெயரு’ மென்பதனை யடுத்துச் சில வெழுத்துக்கள் மறைந்துபோயினமை தெரித்தற்கு இடம் விடப்பட்டிருத்தல் காணலாம். உதாரணங்களில் ‘அண்ணல் கூறு’ என்பதற்கும் ‘தும்பி கூறு’ என்பதற்கும் இடையே ஒருதாரணம் விடுபட்டுப்போயினமை காட்டுதற்கும் இடந்தரப்பட்டிருக்கிறது.

பிறவுரையாளர்களோடு மாறுபட்டுப் பேராசிரியர் சூத்திரவுரை வகுத்துள்ளாரென்பதற் சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை. இச்சூத்திரத்தினைச் சிங்கநோக்காசக் கொண்டடையும் உரையால் வெளியாகின்றது. ஆனால் விபவகார காரணமாயுள்ளது எவ்வீற்றுச்சொல்லோ அவ்வீற்றுச் சொற்கள் சம்பந்தமானவரையில் இப்பேராசிரியருரைக்கும் பிறவுரைகளுக்கும் சிறிதும் வேறுபாடில்லை. ஐயப்பாட்டிற்குச் சிறிதும் இடமின்றி, துணுக்கவாராய்ச்சியால் திரித்துக்கொள்ள முடியாதபடி, ‘னகரவீற்று சிறப்புவிதி பெறுதலின் அஃதொழிந்த வேணைய கொள்ளப்படும்’ என்று மிகத்தெளிவாக அவ்வுரையிற் காணப்படுகின்றது. ஆகவே ‘கிழுவோன்’ என்ற னகரவீற்றுச்சொல் இயற்கை யண்மை விளியாமெனற்கு ‘அண்மைச் சொல்லே இயற்கையாகும்’ என்னும் சூத்திரம் ஆதாரமாகாதென்பதே பேராசிரியர்க்குங் கருத்தாதல் நன்கு அறியப்படும்.

இங்ஙனமாகப் பேராசிரியருரையினாலேயும் தமது ககழி அறுகூல மடையவில்லை யென்பது கண்ட பத்திராசிரியரவர்கள் அவ்வுரைப் பகுதியில் தமக்குப் பிரதிகூலமாயுள்ளன இடைச்செருகலென்று கூறத் துணிந்தார்கள்.

பேராசிரியருரையை ஆதாரமாகக் காட்டினவர்கள் பத்திராசிரியரவர்களாம். அவ்வாறு காட்டின் மாத்திரையானே இப்போதுள்ள

உரைநடுமுற்றிலும் நம்பி யங்கீகரிக்கத்தக்கதா யிருக்கவேண்டுமென்பது போதருகின்றது. இதற்கு மாறாகத் தமக்கு உறுதுணையெனக் கொண்ட ஆதாரத்தின் கண்ணே இடைச்செருகலுளதெனக் கூறுவதாயின், அவ் ஆதாரந்தான் எத்துணை வலியுடையதென்று எடுத்துச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? உரைநடுபத்திற் சிறிதேனுஞ் சந்தேகமேற்படுமாயின், அதனை யாதாரமாகக் காட்டுதலிற் பயனுமில்லை; அஃது அங்கீகாரயோக்கியமு மாகாது. அன்றியும், இடைச்செருக ளிருப்பதாயேற்படுமாயின், எவையெல்லாம் அவ்வாறுள்ளனவென்று துணிந்தறிதல் வேண்டும். உண்மையுரையென்று கொள்ளும் ஒவ்வொரு பகுதியும் பரிசோதனையால் இடைச்செருக லன்றென்பது தெளிவிக்கப்படுதல் வேண்டும். 'சிங்க நோக்கு' என்ற கருத்தும் அதற்கு அதுகூலமாயிருக்கும் ஒரு சிலவும் இடைச்செருக லல்லவென்பது ஒருதலையாகத் தெளிவிக்கவேண்டும் பொறுப்பு அவர்கள் பாலதாம். இப்பொறுப்பினைப் பத்திராசிரியரவர்கள் நிறைவேற்றவில்லை.

இலக்கணவுரைபோன்ற விசேஷ நூல்களில் (Technical works) இடைச்செருகலுளதால் மிகவும் அரிதாம். இவ்வகை நூல்களிற் சில பிரதிகளையும், இராமாயணப் பிரதிகளிற் சிலவற்றையும் ஒப்புநோக்கினார்க்கு இக்கூற்றின் உண்மை யெளிதிற் புலப்படும். இலக்கணவுரைகளிலேயும் இடைச்செருக ளுளதென்பதற்கு உரையாசிரியருரையிற் சில பகுதிகளைப் போலியுரையெனச் சேனாவரையர் நிறுவுதலை ஆதாரமாகத் தருகின்றார்கள். ஆனால் 'போலியுரை' எனப்படுவதன் கருத்து இடைச்செருக லன்றென்பது யாவரும் நன்கறிந்ததேயாம். ஆசிரியர் கருத்தினைப் பிழைபட வுணர்ந்து தவறாகக் கொண்ட பொருளே போலியுரையென்று கூறப்படுவது. இங்ஙனமிருப்பவும் 'போலியுரை' யென்று சேனாவரையர் முதலியோர் கூறியதனை இடைச்செருகலுண்மைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டியது தமிழலகத்திற்கு என்றும் வியப்பாகவே இருக்கும். இது நிற்க. விசேஷ நூல்களுள்ளும், எழுதுவாரும் படிப்பாருமின்மைபால் இங்ஙன மோருரை யுண்டென்பதுதானும் தமிழ்மக்கள் வெகுகாலமாக அறிபாதிருந்த வோருரையின் கண்ணே இடைச்செருகல் காணப்படுதல் அரிதினுமிதாம்.

இங்கே கூறியவற்றால், பேராசிரியருரையில் இடைச்செருகலுளதென்னும் பத்திராசிரியரவர்கள் கூற்று மிகுதியும் ஐயப்பாட்டிற்கு

ஹேதுவாய் நிற்பதெனல் அறிபலாகும். அதிலேயும் உரையில் எப்பகுதி தம் ககிழையைப் பொய்ப்படுத்துவதோ அப்பகுதியே இடைச்செருகல் என்று அவர்கள் கூறும்பொழுது ஏற்கெனவே நிகழ்ந்த ஐயம் வலியுற்று அவர்கள் கூற்றின் நொய்ம்மையை வெளியாக்குகின்றது. எனினும் இடைச்செருகலா மென்பதற்குப் பத்திராசிரியரவர்கள் தரும் நியாயங்களை ஆராய்வேண்டுங் கடமை யென்பாலுளது. 'னகரவீறு சிறப்புவிதி பெறுதலின் அஃதொழிந்த வேணைய கொள்ளப்படும்' என்று பேராசிரிய நுரையிற் காணப்படுகின்றது. எனகரவீற்றுச் சொற்களுக்கூரிய அண்மைவிளிச் சிறப்புவிதி விளிமரபின்கண் இல்லையாதலின் பேராசிரியர் அங்ஙனம் கூறார் என்பதும், 'அண்மைச் சொல்லிற் ககரமாகும்' என்ற சூத்திரம் சிறப்புவிதியாதலில்லை யென்பதும் பத்திராசிரியரவர்கள் கூறும் நியாயம். இச்சூத்திரம் சிறப்புவிதியாகுமென்று பேராசிரியர் கருதியுள்ளாரா வென்னும் விஷயமே முதலில் ஈண்டாராய்தற்கூரியது; பிறிதன்று.

இதனை நிச்சயித்தற்குப் பத்திராசிரியரவர்கள் இடைச்செருகலெனத் தள்ளாது பேராசிரியரது உரைதானென ஒப்புக்கொண்டவுரைப்பகுதியே தக்க கருவியாகக் கொள்ளற்பாலது. பிறிதொன்றனைக் கொண்டால் அதனையும் இடைச்செருகலெனல் அவர்கட்கு மிக எளிது. அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டவற்றில் 'அண்மைச் சொல்லிற் ககரமாகும்' என்றதன்கீழ்க் காணப்படும் எய்தியது விலக்கி மேலதற்கோர் புறநடை புணர்த்துதல் துதலிற்று' என்ற வாக்கியமுமொன்று. இவ்வாக்கியத்தின் உண்மைப்பொருளை விசாரிப்பதனால் மட்டுமே, பேராசிரியரது கருத்து வெளியாகக்கூடும். எவ்வித்யினாலெய்தியதனை விலக்கிற்றென்றும் மேலதற்கு என்றது எச்சூத்திரத்தினை யென்றும் நோக்குதல் வேண்டும்.

முதலாவதாக 'மேலதற்கோர் புறநடை' யென்பதை யெடுத்துக் கொள்ச. உரைகளில் இவ்வாறு வருமிடங்களை யெல்லாம் நோக்குவோமாயின், அஃது எச்சூத்திரம்பற்றி யெழுந்ததோ அதற்கு நேரே யடுத்து முன்புள்ள சூத்திரத்தினையே உணர்த்துவதாக இருக்கிறது. இவ்வித முணர்த்தவில்லையெனின், 'மேலதற்கு' என ஒன்றனைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவதனைப் பயன் யாது மின்றும், 'நச்சினூக்கினியர் இத்தொடரைச் சொல்லதிகாரத்தில் 10 முறை யெடுத்தாண்டுள்ளார்

(சூ-21, 36, 96, 114, 273, 277, 408, 428, 443, 454). ஈண்டெல்லாம் அவ்வச் சூத்திரங்களுக்கு அதேது முன்புள்ள சூத்திரங்களையே அது குறிப்பதாகும். இங்கனமன்றி முன்பு வந்துள்ள பிறிதொரு சூத்திரத்தினை இச்சொல் சுட்டுவதாகத் பண்டையுரைகளில் யாண்டு மில்லையாம். ஆகவே 'எய்தியது விலக்கி மேலதற்கோர் புறநடையுணர்த்துதல் துதலிற்று' என்ற வரக்கூடியத்தில் மேலதற்கு என்ற சொல்லாற் குறிப்பிடப்பட்டது சந்தேகத்துக்கிடனின்றி நிச்சயமெய்துகின்றது. தமிழ்மொழியிலுள்ள சொற்களுக்குப் பொருள் ரியதியுண்டாயின், பேயாசிரியர் பொருள்ரியதி யறிந்து சொற்களைப் பிரயோகித்திருப்பாராயின் 'மேலதற்கு' என்ற சொல் இவ்விடத்தில் 'அன்னென்னிறுதியாவாகும்மே' என்றதனையே குறிக்க வல்லது; பிறிதொன்றினையும் குறிக்கமாட்டாது.

இனி, புறநடையென்பதன் கருத்து யாதென அறிதல் வேண்டும். உரைகாரர்களது பிரயோகங்களை யுற்று நோக்கினால் அஃது இரண்டுவகையா னுணரப்படுவது காணலாம். (i) ஒரு சூத்திரத்தின் ஆணை செல்கின்றவிடத்துப் புறநடைச்சூத்திரத்தின் ஆணையும் உடனிகழ்ந்து விதியை முற்றுவிக்கும்; உதாரணமாக, 'அவையல்களவிமறைத்தனர்களத்தல்' என்ற சூத்திரத்தினையும் அதற்குப் புறநடையாகவந்த 'மறைக்குங்காலை மரீஇய தொராஅல்' என்ற சூத்திரத்தினையும் நோக்கி இதனுண்மை தெளிபலாம். (ii) சூத்திரத்தினையே செல்லா தொழிந்துவின்ற விடத்துப் புறநடைச் சூத்திரத்தின் ஆணை நிகழ்ந்து இலக்கணத்தை முற்றுவிக்கும். உதாரணமாக 'இயற்பெயர் முன்னர் ஆரைக் களவி-பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே' என்ற சூத்திரத்தினையும் இதற்குப் புறநடையாகவந்த 'அசைநிலைக் களவி யாகுவழி யறிதல்' என்ற சூத்திரத்தினையும் நோக்கி யுணர்க. 'அதிகாரப்புறநடை' என்றவிடத்தெல்லாம் இவ் விரண்டாவது பொருளினையே நெறிப்பட விரித்துணர்கின்றோம்.

'மேலதற்கு' என்றதன் பொருளொடுபொருந்தப் 'புறநடையென்பதற்குப் பொருள் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். இங்கனம் கொள்ளுங்கால் இரண்டாவது பொருளை ஏற்புடையநாயமையும். 'அன்னென்னிறுதி' யென்பது அண்மைச் சொல்லிற்குச் செல்லாது. அங்கனம் செல்லாத அண்மையிடத்து 'அண்மைச் சொல்லிற்கு அகரமாகும்' என்றதன் ஆணை நிகழ்ந்து, அன்னிறுபற்றிய இலக்கணத்தை முற்றுவிக்கிறது. ஆதலால், 'புறநடையெனின் அன்னிறெல்

லாம் அண்மைக்கண் ஆகாரத்திரிவும் உடன்பெறவேண்டும்' என்று கூறுவது பொருந்தாது. மேலைச்சூத்திரத்திற்குப் புறநடையாகக் கொண்டு 'அண்மைச் சொல்லே இயற்கையாகும்' என்றதனாலேய்தியதனை விலக்குவதாகக்கூறின, சிங்க நோக்கு "இடையிட்டு மறைக்கப்பட்ட பிறவீற்றிலும் செல்லாதொழியும்" என்று பத்திராசிரியரவர்கள் கூறுவதும் பொருந்தமாட்டாது. ஏனெனில், சிங்க நோக்குச் சூத்திரத்தினையடுத்து உயர்திணை மெய்யீறுகளைத்தும் ஒருங்கு கூறப்படுதலின் இடையிட்டு மறைப்பதற்கு யாது மில்லையாம்.

இனி 'எய்தியது விலக்கி' என்றதனை 'அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்' என்றதன்கீழ்க் காணப்பட்டபோது எவ்வாறு வியாக்கியானித்தொழித்தார்களோ (செந்தமிழ்-XVII-8- பக். 370 முதல்) அவ்வாறு செய்யாது, அதன் உண்மைப்பொருளை (பொதுவாக முன் வந்த சூத்திரமொன்றினால் பெறப்பட்டதை விலக்குதல் என்பதனை)த் தந்ததற்குத் தமிழுலகம் கடப்பாடுடையதாகின்றது. 'அளபெடை மிகு உமிகரவிறுபெயர்-இயற்கையவாகுஞ் செயற்கையவென்ப' வென்பது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிது விதிவகுப்பது என்றனர் நச்சினூர்க்கினியர். இது மூன்று சூத்திரங்களுக்கு முன்புள்ள 'இ ஈயாகும்; ஐ ஆயாகும்' என்ற சூத்திரத்தா லெய்தியதனை விலக்கியது. ஆதலாற் பொதுவாக முன்பு வந்த சூத்திரமொன்றினை இத்தொடர் குறிக்க வல்லதென்பது அறியலாகும். 'மேலதற்கோர் புறநடை' யென்பது 'அன்னென்னிற்றுதியாவாகும்மே' என்ற சூத்திரனையல்லது பிறிதொரு சூத்திரத்தினையுந் குறிக்கமாட்டாதாசல் மேலே நன்கு பெறப்பட்டமையின்; 'எய்தியது விலக்கி' என்பது 'அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்' என்னுஞ் சூத்திரம்பற்றியே யெழுந்ததாகும். இச்சூத்திரம்..சிங்கநோக்காக நிற்பதென்பது பேராசிரியர் கருத்தாதலால்.. அது மெய்யீற்றினையுந் தழுவுவதாய்முடிய, எனகரவீறு சம்பந்தமானவரையில் அவ்வாறெய்தியது விலக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் பொதுவிதியை விலக்கிப் பிறிதொருவிதிவகுத்தலினாலே 'அண்மைச்சொல்லிற் ககரமாகும்' என்பது சிறப்புவிதியாமென்றலே பேராசிரியரது கருத்தாய் முடிந்தது.

ஈண்டெழுதியவற்றால் 'எனகரவீறு சிறப்புவிதி'..பெறுதலின் அஃம் தொழிந்து ஏனையகொள்ளப்படும்' என்று பேராசிரியருரையிற் காணப்படுவது அறியாதாரது இடைச்செருக லன்றென்பதும் முன்பின் வாக்கியங்களாற் றெளியப்பட்ட அவரது கருத்தோடு முற்றும் பொருந்துவதாமென்பதும் நன்குணரலாகும். 'அண்மைச்சொல்லிற் ககரமாகும்'

என்பது அன்னீற்றுச் சிறப்புவிதியாமேயன்றி எனகரவீற்றுச் சிறப்பு விதிபெனல் பொருந்தாதாகலின், பேராசிரியர் அங்ஙன மெழுதார் என்கிறார்கள். வினிமரபில் எனகரவீற்றில் அன்னிறுதிச்சொற்களும் ஆனிறுதிச்சொற்களுமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. 'எனகரவீறுசிறப்புவிதி பெறுதலின்' எனப் பேராசிரியருரையிற் காணப்படுவதால் இவை யிரண்டும் சிறப்புவிதி பெறுதல் வேண்டும். இவற்றுள் அன்னிறுதி சிறப்புவிதிபெற்றமை மேலெழுதியவற்றால் தெளியப்பட்டது. ஆனிறுதியும் சிறப்புவிதி பெற்றுளதாவென்பது ஆனிறுதிபற்றிய சூத்திரங்களுக்குப் பேராசிரியர் கூறிய வுரைநோக்கியே துணியப்படுதல்வேண்டும். அங்ஙனம் நோக்காது எனகரவீறு சிறப்புவிதி பெறவில்லையெனப் பத்திராசிரியாவர்கள் கூறுவது பொருந்தாது. மேலும் அன்னீற்றென்றே அண்மைவிளி யேற்றற் சூரியதென்பது பேராசிரியர் கருத்தாயினு மாகலாம். இவையெல்லாம் வினிமரபுச் சூத்திரங்களினைத்திற்கும் பேராசிரியருரை வெளிவந்த பின்னரே நிச்சயிக்கற்பாலது. இவ்வுரையை வெளிப்படுத்தி நிச்சயஞ்செய்தலை விடுத்துப் பேராசிரியர் கருத்தை யொருவாக்கியங்கொண்டே அறிய முயலுதல் நியாயமுறையன்றும்.

உரை கிடைத்த அளவில் 'எனகரவீறு சிறப்புவிதி பெறுதலின்' என்பது பேராசிரியர்கருத்தேயாகு மெனற்கு வேறு சான்றும் உளது.

'அண்மைச் சொல்லே இயற்கையாகும்' என்ற சூத்திரத்தின்கீழ் னவ்வீற்றுதாரணம் கொடுக்கப்படவில்லை. உயர்திணை உயிரீறும் மெய்யீறும் சம்பந்தமானவரையில் உதாரணங்களைப் பூர்த்தியாகத்தருதலே பேராசிரியர் கருத்து. முதலாவதாக உயிரீற்றுதாரணங்கள் நான்கும் தருகின்றார். பின் 'எரலள்' என்னும் நான்கு மெய்யீற்றுதாரணங்கள் தரப்படுதல்வேண்டும். 'கோவாழி' யென்பதனையடுத்து 'மாதர்கூறு' என எனகரவீறு காணப்படுகின்றதேயன்றி எனகரவீற்றுதாரணமில்லை. இதன்பின் னகரவீறு வரல்வேண்டும்; அவ்வாறே 'அண்ணல்கூறு' என்ற உதாரண முளது. இதனையடுத்து எனகரவீற்றுதாரணம் வேண்டும்; இதற்குரிய இடம் விடுபட்டிருக்கிறது. இம்முறையை நோக்குமிடத்து எனகரவீறு சிறப்புவிதிபெறுதலின் அஃ தொழிக்கப்பட்டது என்ற கருத்துப் பேராசிரியரதே யாதல்வேண்டுமென்பது உறுதியடையவில்லையா? எனகரவீற்றுதாரணம் காணப்படாமைபற்றி அவ்வீற்றினை விலக்கல் பேராசிரியரது கருத்தெனல்

பொருந்தாதவாறுபோல், எனகரவீற்றுதாரணம் காணாததுபற்றி அதனை விலக்கினாரென்றல் சரியன்றெனின், அங்கனமன்று. எனகரவீற்றுக்குரியவிடம் தஞ்சைப்பிரதியில் விடுபட்டிருப்பதே பேராசிரியருரையில் அவ்வீற்று உதாரணங் காட்டப்பட்டிருந்தமைக்குச் சான்றும். எனகரவீற்றுதாரணம் கொடுக்கவேண்டும் நிலையில் இடம் விடப்படவில்லையென்பது அறியத்தக்கது. உயிரீற்றுதாரணங்க ளொழிய ஏனையுதாரணங்களெல்லாம் இடைச்செருகலாமென்று கூறி, அறியாதாரகை ஈண்டுத் தெளியக்கிடத்தலாலே இடைச்செருகல் மிகுதியும் உளதென்பதைக் குறிப்பிற் பெறவைக்கிறார்கள். ஆனால் தஞ்சைப்பிரதியை நோக்குமிடத்து உண்மை யொருவாறு அனுமானிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. அதில் “மேற்சொல்லப்பட்டவுயிரீற்றுப் பெயரு மினியோதுகின்ற புள்ளியீற்றுப்பெயரு.....ப்பெயரு மண்மைக்கணியல்பாகி விளியேற்கும்” என்று காணப்படுகிறது. இத்தொடரில் எழுத்துக்கள் மறைந்திருப்பதையும் உதாரணங்கள் காட்டப்பட்டிருப்பதையும் உத்தேசித்தால் ‘மலிநினை’ யென்பது விடுபட்டுப் போயிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. வேறு பிரதிகள் நோக்கியே இதன் உண்மை யறியவேண்டியதாயிருப்பினும் “அவற்றை (அவ்வுதாரணங்களை) ஈண்டமைத்தற்கேற்ற குறிப்பு ஒன்றுமில்லை” யென்று பத்திராசிரியரவர்கள் கூறுவது பொருந்தாமை காணலாம்.

இவ்வாறாகத் தஞ்சைப்பிரதி சில வுண்மைகளைத் தெரிவிப்பதாயிற்று. பேராசிரியருங்கூட ‘அண்மைச் சொல்லே இயற்கையாகும்’ என்ற சூத்திரம் எனகரவீற்றுப் பெயர்கட்கு உரியதன்றெனக் கொண்டமை தெளிவாகின்றது. ஆகவே தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைகண்டவர்களுள் ஒருவரேனும் ‘கிழவோன்’ என்பது இயற்கையண்மைவிளியெனற்கு ‘அண்மைச்சொல்லே இயற்கையாகும்’ என்ற சூத்திரத்தினை ஆதாரமாகக் கொள்ளுங் கருத்துடையாரல்லர். தெளிவான வாக்கியங்களை நுணுகி நுணுகி யாராய்ந்து வேண்டும்பொருள் பெறவைத்தும், அவ்வாறும் விபாக்கியானஞ் செய்தொழிக்கக் கூடாததனை இடைச்செருகலென வொதுக்கிவைத்தும், உரைகாரர்கள் கூறாததனை யவர்கள் கூறினார்களெனக் காட்ட முயல்வது பெரிதும் விசனிக்கத்தக்கதாம். இவ்வாறு செல்லாது உரைகாரர்கள் அனைவரும் பிழைபோயினார்களென்று பத்திராசிரியரவர்கள் கூறியிருப்பின்,

அக்கூற்று எல்லாநானும் போற்றற்குரியதாய் நன்மதிப்புப் பெறும். ஆனால், தொல்காப்பிய முழுமையு நன்கு கற்று அதன் பொருள் செல் நெறியையும் (Method of exposition) ஊன்றி நோக்குவார்க்குப் பேரா சிரியரொழிந்த ஏணையுரைகாரர்கள் இவ்விடத்தில் உண்மையுரை யினையே கூறியுள்ளார்களென்பது வெனியாகுமென நினைக்கின்றேன். 'தொல்காப்பியமும் அதன் உரைநெறியும்' என்ற விஷயம் தமிழ்மக்கள் எல்லாநானும் நன்கு ஆராய்ந்தறிதற் குரியது.

தொல்காப்பியரது சமயம் I

தமிழ்மொழிக்குரிய பேரிலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவரென்று அறிதற்கு முயன்றுள்ளார் ஒரு சிலரே யாவர். சற்றேறக்குறைய 30 வருடங்கட்கு முன்னர், டாக்டர் பர்ணல் என்பவர் தாம் எழுதிய 'ஐந்திரம் என்ற வடமொழி வியாகரணம்' என்னும் ஆராய்ச்சி நூலின்கண்ணே தொல்காப்பியர் பௌத்த ராகவேனும், ஜைனராகவேனும் இருத்தல்வேண்டுமெனக் கூறிச் சென்றார். ஆனால் அவ்வாறு துணிதற்குத் தாம் கைக்கொண்ட நியாயங்கள் இன்னவென அவர் சுட்டுதல் தானும் செய்யாதொழிந்தார். 1914-ம் வருடத்தில் வெளிவந்த 'தொல்காப்பியர் சரித வாராய்ச்சி' என்ற வொரு*சிறுநூலில் 'இவரது சமயம் சித்தாந்தசைவமே யாகும்' என்னு முடிபு காணப்படுகின்றது. இதற்குத் தரப்பட்டுள்ள நியாயங்களை இங்கே நான் விசாரிக்கப்புகவில்லை. சில நூல்களை நோக்கிவரும்போது எனக்குத் தோன்றின வொருவிஷயத்தை மட்டும் தமிழ்நூற் சரிதம் வல்லார் முன்பு சமர்ப்பிக்க எண்ணுகிறேன்.

தொல்காப்பியரோ டொருசாலைமாணக்கராகிய பனம்பாரனார் தான் செய்த பாயிரத்துள் அத் தமிழ்ப்பெருஞ்செல்வரைப் 'பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோன்' என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். 'படிமையோன்' என்னுஞ் சொல்வழக்கு யாண்டுரியது? இச்சொல்லுக்குத் 'தவ்வொழுக்கத்திணையுடையான்' என்று இளம்பூரணவுடிகள் பொருள் கொண்டனர். இப்பொருள் எங்கே பெறப்பட்டது?

'படிமை' என்ற சொல் எம்மொழிக்குரியதென வரைந்துணர்ந்து கொண்டாலன்றி மேலே தரப்பட்ட வினாக்களுக்கு முற்றிய விடை தருதல் கூடாது. தமிழ்ச்சொல்லாக அது தோன்றவில்லை. தமிழியல் போடொத்த சொல்லமைதியும் அதன்கட் காணுமாறில்லை.

தமிழ்ச்சொல்லன்றாயின் வேறு எம்மொழிக் குரியதாயிருத்தல் கூடும்? பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்மொழியில் வந்து விரவப்பெற்ற பிறசொற்களுள்ளே பெரும்பாலன வடமொழிச் சொற்களாயுள்ளன. ஆதலால் இச்சொல்லும் வடமொழிக் குரியதாதல் வேண்டுமென ஊகித்தல் தரும். ஆனால், பிறிதொரு விஷயம் இங்கே சிந்தனை செய்

---

* இந்நூல் திருநெல்வேலி இந்து கலாசாலைத் தமிழாசிரியர் ஸ்ரீமத் சிதம்பர ராமலிங்கம்பிள்ளையவர்கள் இயற்றி வெளியிட்டது.

யற்பாலது. வடமொழியினின்றும் பழந்தமிழ் நூல்களிலெடுத்து வழங்கப்பட்ட சொற்கள், பெரும்பான்மையும் பிராகிருதவழி வந்துள் வனவாகக் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாகப் 'பாகி' 'ஊசி' (புறம்-229) முதலிய சொற்களை நோக்குக. இவை முறையே 'கிழக்கு' 'வடக்கு' என்று பொருள்படும் வடமொழிச் சொற்களின் பாகதச் சிதைவாம். வடமொழியினின்று சொற்களை நேரே யெடுத்தானாது இவ்வாறு பாகதச் சிதைவுகளை யெடுத்துப் பிரயோகத்தற்குத் தக்க காரணமுமுண்டு. அந்நியபாஷைக்குரிய சொல்லென்னு முணர்ச்சி சிறிதும் உண்டாகாவண்ணம் தமிழ்மொழியின் ஒலியியல்போடு முற்றும் பொருந்துமாறு சொற்களைத் திரித்துக்கோடல் பண்டையோர் வழக்காயிருந்தது. இதற்குப் பிராகிருதம் அநுகூலமாய் நின்றது. வரவர இந்நியதியைத் தமிழ்மக்கள் நெகிழ்ந்துசெல்ல விட்டமையால் வடமொழியினின்று நேரே பெறப்பட்ட சொற்களின்றொகை நாளடை விற்பெருகிவருவதாயிற்று. இக்காலத்தே வடமொழிச் சொற்களை யெடுத்தானுதற்கண் நியதியொன்று வேண்டுமென நினைப்பாரும் அரியராயினர்.

ஆகவே, 'படிமை' என்ற சொல்லைப் பிராகிருதத்திற் காணுவோ மாயின் அது வியப்பிற்கிடமாட்டாது. ஆனால் இச்சொல்லினது அருபம் ஈற்றிற் சிறிது மாறுபடுதல் வேண்டுமென எளிதின் உணரலாம். பாலையென்பது 'பாலா' என்பதன் தமிழ்ரூபம்; மாலையென்பது 'மாலா' என்பதன் தமிழ்ரூபம். இவைபோன்றே படிமை என்பது 'படிமா' என்பதன் தமிழ்ரூபமாதல் வேண்டும்.

பிராகிருதத்தில், 'படிமா' என்றசொல் உளதா? 'தவ்வொழுக்கம்' என்ற பொருளைக் குறிக்கவல்லதா?

இக்கேள்விகளுக்கு வடமொழியுணர்ச்சியும் சமயநூலுணர்ச்சியும் நிரம்பியவர்களே விடையிறுக்க அருகராவர். 'படிமா' என்ற சொல்லுளதாக அறிந்தீதன்.* அதற்குத் தவ்வொழுக்கமென்ற பொரு ளிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. என்னுலியன்றவரை பல நூல்களினுந் தேடினீனன்; வடமொழிவல்லார் பலரிடத்தும் வைதிக சமயநூலு

* அகத்திணையிய லுரையிலே (சூத். 30) இளம்பூரணவடிகள் 'படிமை' என்பது 'ப்ரதிமா' என்னும் வடமொழித் திரிபு எனக் கொண்டுள்ளமை அறியத்தக்கது.

ணர்ச்சியின் மிக்க பண்டிதர் பலரிடத்துங் கேட்டேன். எனக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. கடைசியிற் குறிப்பிட்ட பண்டிதர்களுங்கூட எனக்கு விளக்கமாட்டாமையினாலே நமது வைதிக சமயநூல்களில் 'படிமா' என்ற பிராகிருதமேனும் அல்லது அதற்குச் சமமான வடமொழியேனும் 'தவ்வொழுக்கம்' என்றதனை யுணர்த்துவதாய்ப் பயின்றுவர வில்லை பென்பது தெளிந்து கொண்டேன்.

இவ்வாற்றிடுங்க, சிலமாசங்களுக்குமுன் ஜைன சமயத்தை விளக்கும் ஆங்கில நூலொன்றை (The Heart of Jainism by Mrs. Sinclair Stevenson) யான் படிக்க நேர்ந்தது, அதன்கண் 'படிமா' என்ற பிராகிருதச் சொல் மேற்குறித்த பொருளை யுணர்த்துவதாகக் காணப்பட்டது.

மோகூடெய்துதற்குரிய மார்க்கத்தில், பதினான்கு நிலைகள் உள்ளவாக ஜைன சமயத்தவர்கள் கருதுகின்றார்கள். இந்நிலைகளைக் குணஸ்தானங்களென்று கூறுவர். இவற்றுள் முதலைந்து நிலைகளும் இல்லறத்தோர் துறவறத்தோர் ரென்ற இருதிறத்தார்க்கும் உரியன. ஆறுமுதல் ஏனைநிலைகள் துறவறத்தோர்க்குமட்டு முரியன. இல்லறத்தில் நிற்பார், முதலைந்து நிலைகளும் கைவரப்பெற்ற பின்னர் உண்மைத்தீர்த்தங்கரர்மாட்டும் உண்மை யாச்சாரியர் மாட்டும் உண்மைநூலீன் மாட்டும் துளங்காத பத்திவைத்து, பஞ்ச அதிசாரங்களையும் நீத்துப் பன்னிரண்டு விரதங்களையும் அனுஷ்டித்தல் வேண்டும். இங்ஙன நின்றோரினும் மிக்குப் பெருஞ்சிறப் பெய்த விரும்பும் இல்லறத்தோர் பதினொரு தவ்வொழுக்கங்களை மேற்கொள்வர். இவ்வொழுக்கங்கள் 'படிமா' என்று பிராகிருதத்திற் பெயர் பெறும். 'தவம்' என்ற சொல் இல்லறத்தார்க்கும் உரியதாகத் 'நற்றவஞ் செய்வார்க்கிடம் தவஞ்செய்வார்க்கும் அஃதிடம்' என்ற (சீவகசிந்-77). மேற்கோள் நோக்கி யுணரலாகும்.

இதனால், 'படிமை' பென்பது ஜைனசமய வழக்குச்சொல்லென்பதும், அச்சொல் 'தவ்வொழுக்கம்' என்றதனை யுணர்த்துதல் அவ்வொரு சமயநூலின்கண் ணன்றிப் பிற சமயநூல்களில் இல்லையென்பதும் தெளிப்கிடக்கின்றன.

ஆகவே 'பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோன்' என்று சிறப்பிக்கப் பெற்ற தொல்காப்பியனார் ஜைனசமயத்தவ ராவரென்பதும், அதன்

கண் இல்லறநெறி நின்று சிறந்த தவவொழுக்கங்களை யனுஷ்டித்தவராவரென்பதும் உணரலாகும்.

அசுத்தியராத மாணக்கருளொருவராகிய 'அவிநயர்' ஜைனரென்பது மகாமகிபாத்தியாய ஸ்ரீ சாமிநாத ஐயரவர்களால் அவர்களது மயிலைநாதருரைப்பதிப்பிற் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் தொல்காப்பியரையும் ஜைனரெனக் கொள்வதில் யாதொரு தடுமாற்றமும் உண்டாதற்கில்லை.

இம்முடிபினை வலியுறுத்துதற்குத் தொல்காப்பிய நூலின்கண்ணேயே பிறசான்றுகளும் உள. அவற்றைக்குறித்துப் பின்னர் எழுதுவேன்.

தொல்காப்பியரது சமயம் II.

மேலையுரையில், தவவொழுக்கம் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்ட 'படிமை' யென்னுஞ்சொல்லை யாராய்ந்து தொல்காப்பியர் ஜைனராதல்வேண்டுமெனத் துணிந்தேன். யான் எழுதினவற்றை மறுத்து ஸ்ரீமத் - நவரீதகிருஷ்ணபாரதியவர்களும் செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியர்களும் இரண்டு கண்டனவுரை யெழுதியுள்ளார்கள். அவைகளைச் சூறித்து யான் கூறவேண்டுவனவற்றைப் பின்னர் எழுதுவேன். தொல்காப்பியர் ஜைனராவரென்பதற்கு அவரது நூலின்கண்ணேயே சான்றுகள் உளவென்று எனது உரையின் முடிவிற்குச் சட்டியிருந்தேன். அச்சான்றுகளில் ஒன்றை இப்பொழுது விவரிக்க எண்ணுகிறேன்.

இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு சமயமும் தனக்கே சிறப்பாகவுரிய சில மூலதத்துவங்களை வித்தாகக்கொண்டு முனைத்தெழுந்து தழைத்து நிற்கின்றது. ஒவ்வொரு சமயமும் அதற்குரிய தத்துவங்களை அதன் கொள்கைகளுக்கும் ஆசாரங்களுக்குந் தக்கபடி பாகுபாடு செய்து வரையறுத்துக்கொள்ளும். ஒருசில தத்துவங்கள் இரண்டு மூன்று சமயங்களுக்குப் பொதுவாயினு மாகலாம். ஆனால் அவற்றின் உட்பாகுபாடுகள் அங்நனம் பொதுவாயிருத்தல் அரிது.

ஜைனர்கள் தமது சமயநூல் மேற்கொண்டுள்ள தத்துவங்களை இரண்டுமுதற் பலவாகப் பிரித்துக்கொள்வார்கள். மிக விரித்துப் பாகுபாடு செய்யுங்கால், தத்துவங்களைப் பத்து என அறுதியிடுவர். அவையாவன:—

“தந்த நூற்பொருள் தன்மாத்தி காயமு
மதன்மாத்தி காயமுங் காலா காயமுந்
தீதில் சீவனும் பரமா ணுக்களு
நல்வினை யுந்தி வினையும் வ் வினையாற்
செய்வுறு பந்தமும் வீடுமித் திறத்த”

—மணிமேகலை XXVII (172-6.)

மிகச் சுருங்க வுரைக்கு மிடத்து இவையெல்லாம் ‘ஜீவன்’ ‘அஜீவன்’ என்ற இரண்டினுள் அடங்கும். “அத்ர ஸம்ஸேஷபத: தாவத் ஜீவாஜீவாயே த்வே தத்வே ஸ்த:” என்று ஸர்வதரிசனஸங்கிரகம் கூறுகின்றது.

இவ்வாறாகவுள்ள தத்துவங்களில் ஜீவன் ‘ஸ்தாவரம்’ ‘திரசம்’ என்றிருவகைப்படும். ஸ்தாவரம் = நிலைத்திணைப்பொருள்; திரசம் = இயங்குதிணைப்பொருள். ஸ்தாவரங்கள் ஐவகைப்படும்: பிருதிவிகாயன் அபுகாயன், தேயுகாயன், வாயுகாயன், வனஸ்பதி யென. வனஸ்பதி யென்றது மரம் புல்லென்பனவற்றை. இந்த ஐவகை ஸ்தாவரங்களும் ஓர்ஜீவியர்களாம்: அஸ்தாவது இவை பரிசனேந்திரியமட்டு முடையன. ‘ஸ்தாவரா: ஸ்பர்சனாகேந்தரியா:’ என்பது ஸர்வதரிசன ஸங்கிரகம்.

திரசம் ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐயறிவுயிர் எனப் பகுக்கப்படுகின்றது. ஸ்பரிசம் ரஸம் என்ற இரண்டினையு மறிவன ஈரறிவுயிர்; அவை சங்கு முதலியன. ஸ்பரிசம், ரஸம், கந்தம் என்ற மூன்றினையும் அறிவன மூவறிவுயிர்; அவை எறும்பு முதலியன. ஸ்பரிசம், ரஸம், கந்தம், ரூபமென்ற நான்கினையும் அறிவன நாலறிவுயிர்; அவை வண்டி முதலியன. ஸ்பரிசம், ரஸம், கந்தம், ரூபம், சப்தம் என்ற ஐந்தினையும் அறிவன ஐயறிவுயிர்; அவை விலங்கு முதலியன. இவற்றையெல்லாம் மேருமந்தராபுராணம் தெளிவாய்க் கூறுகிறது:

“ஒன்றி ரண்டொரு மூன்று நாலிந்தாய்
நின்ற வைம்பொறி நெறியின் வாழியிர்
ஒன்று நீர்மரம் நிலம்நெ ருப்புக்காற்
றென்றிக் காயமைந் தெய்தி வாழமே”

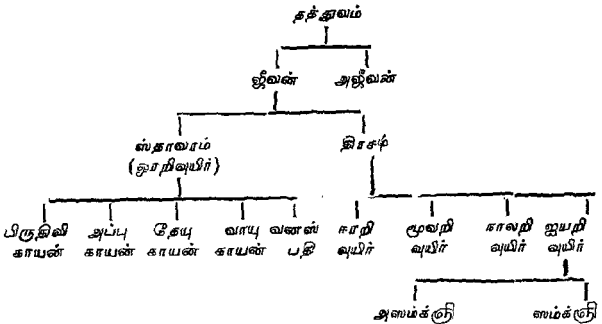
“நந்து சிப்பிசங் காதி நாவன;
சூந்தெ றும்புகோ பாதி மூன்றன;

அந்து தும்பிவண் டாதி நால; ஐந்
திந்தி யம்பக நரகர் தேநரர்”

—(வச்சிராயுதனணுத்தரம். 10, 11.)

கடைசியாய் நிறுவப்பட்ட ஐயறிவுயிர் ஒரு சாராரது கருத்துப் படி இருவகைப்படும்: மனமில்லாதன (அஸம்க்ஞி) மனமுள்ளன (ஸம்க்ஞி) என. விலங்கும் ஒருசார் மக்களும் அஸம்க்ஞியாம். மக்கள் தேவர் நரகரென்ற இத்திறத்தினர் ஸம்க்ஞியாம். இவற்றையெல்லாம் 'The Heart of Jainism' என்ற நூல் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

இதுவரை யான் கூறிய பாகுபாடுகளைத்தையும் அடியிற் காட்டியிருக்கிறேன்.

இங்ஙனம் உயிர்வகைகளைப் பகுத்துணர்ந்துகோடல் ஜைன சமய ஆசாரத்துக்கு மிக அத்தியாவசியசமாவதாம். கொல்லாவிரதத்தினை இச்சமயத்தினர் பிறவறங்களெல்லாவற்றிலும் மிக மேலாக மதித்துள்ளார். ஜைனதுறவிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள ஆசாரங்களை நோக்கினால் இதுணண்மை நன்கு புலப்படும். நாம் நடக்கும்போது தமது கால்பட்டு எறம்பு முதலிய சிற்றயிர்கள் அழிதல் கூடாதென்று கருதி மயிற்பீலியாற் சூழியிலுள்ளவற்றை மெல்லென வெடுத்துக்கிச் செல்லுங் கடப்பாட்டினர் இத்துறவிகள்; குளிர்ந்த சத்த ஜலத்தில் உயி ரிருப்பதாக எண்ணி அதனை உட்கொள்ளார்; பேசும்போது காற்றிலுள்ள சிற்றயிர்கள் வாயிற்பட் டழியுமென்றஞ்சி வாய்பூடி யிட்டிக் கொள்வர். பலபடச் சொல்லியென்? இவர்களுது இறைவராகிய அரு

கக்கடவுள் தாமும் இக்கொல்லாவிரதம் அதுஷ்டிப்பாராகக் கருதப் படுகின்றார். “கேள்வியினுங் கொல்லாவதத் தெங்கள்கொற்றவன்” என்பார். அவிரோதியாழ்வார் (திருநூற்றந்தாதி - 42). இவ்விரதத்திற் சிறிதும் வழுவாதிருக்கவேண்டுமாயின், எவையெல்லாம் உயிரென்று சொல்லற்குரியனவென்பது நன்கு அறியப்படுதல் வேண்டும். ஜீவா ஜீவபேதங்களைத் துறவியாவான் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டுவது ஆவசியமென உத்தராத்பயனம் கூறுகின்றது. (Sacred Books of the East. Vol XLV. p 206.) இவ்வாறாக, உயிர்வகைகளை யாராய்தல் ஜிந்தர்மத்தின் ஓர் ஆவசியநோக்கமாய் முடிந்தது. இதற்கிணங்கவே ‘உலகுபுழம் பெருந்தறவியும் நேவல ஞானப் பெருஞ்செல்வருமாகிய மகாவீரர் ஐம்பெருவிரதங்கள்,’ அவற்றின் உட்பாகுபாடுகள், அறு வகையுயிர்கள் இவைகளைக் குறித்து ஸ்ராமணர்களுக்கும் நிக்கந்தர் களுக்கும், கௌதமர் முதலாயினார்க்கும் உபதேசித்தருளினார்’ என்று ஆசாராங்க சூத்திரம் கூறுகின்றது. (Sacred Books of the East Vol. XXII. p. 202.) திருநூற்றந்தாதியினும் “ஜீவனுள்ளிட டத்தியைத் தானுள்ள வாறற்றந்தாய்” என்று காணப்படுகின்றது. ஈண்டெழுதியவற்றால் இவ்வகை யுயிர்ப்பாகுபாடு ஜிந்தர்மமொன்றற்கே பூர்வத்தில் உரியதாயிருந்தமை தெளியலாகும். பிற சமயத்திற்குரிய பொருட்பாகுபாட்டில் இது காணப்படாமை ஸர்வதரிசன ஸங்கிரகம் நேரூக்கி அறிந்துகொள்க. தொல்காப்பியர் தமது பெருநூலின்கண்ணே பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :—

“ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே
 இரண்டறிவதுவே அதனொடு நாவே
 மூன்றறிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே
 நான்கறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே
 ஐந்தறிவதுவே அவற்றொடு செவியே
 ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே
 நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே”

—மரபியல் - 27.

‘புல்லு மரனு மோரறிவினவே

பிறவு முளவே அக்கிளைப் பிறப்பே’ (ஷட 28)

‘நந்து முள்ளு மீரறிவினவே
பிறவு முளவே அக்கிளைப் பிறப்பே’ (ஐடி 29)

‘சிதலு மெறும்பு முவறிவினவே
பிறவு முளவே அக்கிளைப் பிறப்பே’ (ஐடி 30)

‘நண்டுந் தும்பியும் நான்கறிவினவே
பிறவு முளவே அக்கிளைப் பிறப்பே’ (ஐடி 31)

‘மாவு மாக்களு மையறிவினவே
பிறவு முளவே அக்கிளைப் பிறப்பே’ (ஐடி 32)

‘மக்கள் தாமே ஆற்றிவுயிரே
பிறவு முளவே அக்கிளைப் பிறப்பே’ (ஐடி 33)

இங்கே காட்டப்பட்ட சூத்திரங்களின்பொருள் ஜைன சமயக்கொள்கையோடு முற்றும் பொருந்துவது காணலாம். மக்களை ஆற்றிவுயிர் என்பது அந்தச் சமயத்தினருள் ஒருசாரரது கொள்கையாதலின் அது பெருவரலிற்றாய்ச் காணப்படுதலில்லை. தொல்காப்பியர் தாமாகவே இப்பாசுபாட்டினை அமைத்துக்கொண்டாரெனச் கூறுதலுந் தகாது. ஏனெனில், இவ்வுயிர்வகையை ‘நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே’ என அவரே யெடுத்து மொழிகின்றார். ஜைனசமயந்தவிர்ப்பிறசமயங்கட்குரிய பொருட்பாசுபாடுகளில் ஒன்றின்கண்ணும் இவ்வுயிர்வகை தரப்படவில்லை யென்பது மேலே கூறினேன். ஆகவே ஜைன சமயத்திற்குரிய தத்துவங்களின் உட்பாசுபாட்டினை யெடுத்துத் தொல்காப்பியர் ஆளுதலினாலே, அவர் ஜைனராதல் வேண்டும் என்றார் துணிபு உறுதியடைகின்றது.*

* “இவர் (பவணந்தி) ஜைனமதத்தினர்.....உயிர்களை ஓர்றிவுயிர்முதல் ஐந்தறிவுயிர் இறுதியாக அமைத்திருக்குமுறையும்.....இதனைப் புலப்படுத்தும்” என்று ஸ்ரீ சாயிகாதையரவர்கள் எழுதியது இங்கே கீர்த்திக்கற்பாலது. (மயிலைநாதருரை, முகவுரை, பக் vii.)

சாதுகை மாந்தர்

கம்பநாடரது இராமாயணத்திலே அயோத்தியா காண்டத்திற் கைகேசி சூழ்விண்ப்படலத்தில் 66-வது செய்யுளிற் பயின்றுவரும் 'சாதுகை மாந்தர்' என்ற தொடரின் பொருளைக் குறித்து, ஒன்றோடொன்று இயையில்லாத மூன்று அபிப்பிராயங்கள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு:—

- (1) 'சாதுகை' யென்பது 'சாதகை' யென்றிருத்தல் வேண்டும். பொருள் : 'சாவக்கடவ'; (அஃதாவது) 'மூப்பான் முதிர்ந்து தளர்வெய்தி எழுந்து விழுந்து புரண்டு உருண்டு வருந்தும்' மாந்தர். (ஸ்ரீமான். T. N. அப்பணையங்காரவர்கள்.)
- (2) 'சாதகை' யென்பதுதான் பாடமாதல்வேண்டும்; அது 'ஸாகேதம்' என்றதன் மரூஉ. பொருள் : அயோத்தியா நகரத்தின் பெயர். அந்நகரிலுள்ள மாந்தர் குறிக்கப்படுகின்றார்கள். (ஸ்ரீமான். இராமையங்காரவர்கள்.)
- (3) 'சாதுகை' யென்பது 'ஸாதுகை' என்றதன் திரிபு. சகரம் ஸ்வார்த்திகப் பிரத்யயமாக வந்தது. பொருள் : 'சற்குணம்' 'சாந்தம்'. (ஸ்ரீமான். K. G. சேஷையரவர்கள்.)

இம்மூன்று பொருள்களுள் எது அங்கீகாரம் பெறுதற்குரிய தென நிச்சயிக்க முயலுவோம்.

முதலாவதாக, ஸ்ரீமான். அப்பணையங்காரவர்கள் கூறும் பொருளை யெடுத்துக்கொள்வோம். இப்பொருள் சிறப்பின்மையோ டொழியாது கவியின்பத்தினையும் அறவே கெடுத்துவிடுகின்றது. இவ்வாறுதல் இராமையங்காரவர்களால் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், அச்சப்புஸ்தகத்திலும் ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் உளதாய பாடத்தினின்று இப்பொருள் பெறப்படுவதன்றும். 'சாதுகை' யென்ற பாடத்தினைச் 'சாதகை' யென்று ஆதாரமில்லாது திருத்தியமைத்துப் பொருள் காணுதல் சிறிதும் ஏற்புடையதாகாது. தாம் கைக்கொண்ட பாடம் ஏட்டுப்பிரதிகளில் உளதாகக் காட்டப்படவில்லை. முற்படக் கருதிக் கொண்ட பொருளுக்கேற்பத் திருந்திய பாடமொன்று கற்பித்துக்

கொள்ளப்பட்டமை வெளிப்படை. கடைசியாய், 'சாதுகை மாந்தர்' என்ற தொடர் கைகேசிகுழுவீணப் படலத்தில் மாத்திரமேயன்றி யுத்தகாண்டத்தில் மீட்சிப்படலத்தின்கண்ணும் காணப்படுகின்றது. ஐயங்காரவர்கள்து பொருள் இவ்விரண்டாவது பிரயோகத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்துமாறில்லை. இது பின்னர்த் தெளியப்படும்.

இரண்டாவதாக, ஸ்ரீமான். ரெ. இராமையங்காரவர்கள் எழுதி வெளியிட்ட பொருளை நோக்குவோம். இது மேலைப்பொருள்போன்று கவியின்பத்தினைக் கெடுத்துவிடுவதன்று. எனினும், 'சாதகை' யென்று ஆதாரமில்லாதது மாற்றிக்கொண்ட பாடத்தினின்றும் இப் பொருள் பிறந்ததாகலின், முற்கூறிய ஆசேஷபங்கொல்லாம் ஈண்டும் வலியுடையனவேயாகும். அன்றியும், 'அயோத்திபாபுரியிலுள்ள மாந்தர்' எனக் கூறிவைப்பது பொருள் சிறுவாதெனக்கொண்டு 'சாதுகை' யென்பது ஸாகேதம் என்பதன் மூலவாதல் வேண்டுமென்று துணிகின்றார்கள். ஆனால் செய்யுளின்கண்ணேயே 'அவ்வூர்ச் சாதுகை மாந்தரெல்லாம்' என வருகின்றது. இங்கே 'அவ்வூர்' என்பது அயோத்தியையன்றிப் பிறிதொன்றினையும் குறிக்கமாட்டாது. 'அவ்வூர்' என வந்ததன்மேலும் நகரத்தின் பெயர்வந்ததெனல் சிறிதும் பொருந்துவதன்று. இராமையங்காரவர்கள் 'அவ்வூர்' எனச் செய்யுளில் வந்திருப்பதனைக் கவனித்தார்களில்லையென்று எண்ணுகிறேன். 'சாதகை' என்பது 'ஸாகேதம்' என்ற சொல்லின் மூலவாதலாம் என்று கொள்ளுவதிலும் பெரியதோர் ஐயப்பாடு நிகழ்கின்றது. கடைசியாய் மீட்சிப்படலத்திற் காணும் பிரயோகத்திற்கு இப்பொருள் ஒருவகையானும் அமைவுடையதாகாது.

இங்ஙனமாக, ஸ்ரீமான். T. N. அப்பணையங்காரவர்களும், ஸ்ரீமான். இராமையங்காரவர்களும் கூறிய பொருள்கள் பலவகையானும் ஏற்புடையனவாகாமை தெளிவாம். இனி எஞ்சி நிற்பது ஸ்ரீமான். K. G. சேஷையரவர்கள் தந்துள்ள பொருளொன்றே. அப்பொருள் பொருந்துவதாகுமாவென ஆராய்தற்குமுன்பு, மீட்சிப்படலப் பிரயோகத்தினை நன்கு நோக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒரு சொல்லின் பொருள் இன்னதெனத் துணிதற்கு, அச்சொல் பிரயோகிக்கப்படுமிடங்களை யெல்லாம் ஒருங்குவைத் தாராய்தல் பெரிதும் பயனுடையதாகும். பிரயோகம் வருமாறு :—

‘ஆதலா னாக்கர் கோவே யடுப்பதன் றுனக்கு மின்னே
சாதுகை மாந்தர் தம்மைத் தடுப்பதென் றருளிச் செங்கண்
வேதநா யகன்ற னிற்ப வெய்துயிர்த் தலக்க னெய்திக்
கோதிலா மனனு மெய்யுங் குலைநனன் குணங்க டேயான்’ மீட்சி. 54.

இச்செய்யுள் விபீஷணனைநோக்கி இராமபிரான் கூறுவதாகவுள்ளது. இராவணவதம் முடிந்ததும் விபீஷணனது பட்டாபிஷேகம் நிகழ்கின்றது; பின்னர் சீதாதேவியைத் தம்மிடம் அழைத்துவரும்படி இராமபிரான் கட்டளையிடுகின்றார்; கட்டளையின்படியே சீதையென்னும் சுற்புக்கரசியை ஸ்நானம்செய்வித்து ஆபரணாதிகள் அணிவித்துச் சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டு செல்லுகின்றனர்; அப்பொழுது சாணுதற்கு வந்த தேவர்கள், தேவமாதர்கள், ரிஷிகள், ரிஷிபத்தினிகள், வித்தியாதரஸ்திகள் முதலானோர் (மீட்சி - 49) சும்பலாய்த்திரண்டு நெருங்க, சிவிகை முன்பின் செல்லமாட்டாது தடைபடுகின்றது; சீதையைப் பாதுகாத்து உடன்சென்ற அரக்கர்கள் அவர்களை யகன்றுபோம்படி வெருட்டுகின்றார்கள்; இங்ஙனம் நேர்ந்த குழப்பத்தால் கருங்கடல் முழங்கியது போல் ஒலியெழுகின்றது; இராமபிரான் ஒலியின் காரணத்தை முனிவர்பால் வினவி யறிந்துகொண்டு தம் கருத்தை இச்செய்யுளால் வெளியிடுகின்றார். விருப்பமிகுதியாற் காணவந்தோரை வெருட்டி யோட்டி விடுதல் தக்கதன்றென விபீஷணனுக்கு அருளிச் செய்யப்படுகின்றது: குணங்களால் தூயோனாகிய விபீஷணனும் தான்செய்த அபசாரத்திற்கு மனம் வருந்திக் குலைவுறுகின்றான்: இதுவே செய்யுளின் கருத்து.

இங்கே தேவர்கள், ரிஷிகள், ரிஷிபத்தினிகள் முதலாயினோர் ‘சாதுகை மாந்தர்’ எனச் கூறப்படுகின்றனர். இவர்கள் சாதற்குரிய பருவத்தினராயிருந்தார்களென்றேனும் அல்லது அயோத்தியாநகரி லுள்ளவர்களென்றேனும் கொள்ளுதல் சிறிதும் பொருந்தாமை யெளிதின் அறியலாம். - இடம், பருவம், வர்க்கம், ஆச்சரம், லீங்கம் என்பனவற்றுள் யாதானுமொன்றை ‘சாதுகை’ யென்ற சொல் குறிப்பதுமன்று. ஏனெனின், இவ்வனைத்திற்கும் பொதுவாகவே பிரயோகம் உளது. கைகேசி சூழ்வனைப்படலத்துச் செய்யுளில், தசரதமன்னரோடொத்த மாண்புடைப்பெருமங்கள் உணர்த்தப்படுகின்றனர். ஆகவே, தேவர்கள், முனிவர்கள், ரிஷிபத்தினிகள், மாண்புடைப்பெருமங்கள், என் றில்வனைவர்க்கும் பொதுப்படவுள்ளதொரு குணவிசேஷத்தையே ‘சாதுகை’

யென்னும் அடைமொழி குறிப்பதாகல்லேண்டும். குணங்களால் தூய ரார் தன்மையை நாம் வியவகரிக்குஞ் சொல் உணர்த்துமென்று கொள் ளுதல் மிகப் பொருத்தமானதேயாகும். இப்பொருளென்றே கொள்ளத் தக்கது.

இதுவே பொருளென்பது வேறொருவகையானும் தெளியக்கிடக் கின்றது. ஏட்டுப்பிரதிகளிற் பாடபேதங்கள் மலிந்து காணப்படுதற்குப் பல காரணங்கள் உள. அவற்றுள்ளொன்று அரிதுணர்ச்சொற்களும் கருகற் சொற்களும் வந்தவிடங்களில் எளியசொற்களை ஏடெழுதுவார்பெய்து விடுதலாம். ஏட்டுப்பிரதிகளை யொப்புக்கோக்குவதற் பழக்கமுடை யார்க்கு மேலதன் உண்மை எளிதின் அறியலாகும். இவ்வகையான் நோக் கினால் ஒருபாடத்தின் பொருளை ஆண்டைக்குரிய பிறிதொரு பாட பேதம் ஒரோ விடங்களில் விளக்கவல்லதாயிருக்கும். என்னிடமுள்ள இரண்டு இராமாயண ஏட்டுப்பிரதிகளில் ஒன்றின் கண்ணே 'சாதுதை மாந்தரெல்லாம்' எனப் பாடந் காணப்படுகின்றது. 'சாதுதை' யென் பது 'ஸாதுதா' என்னும் வடமொழிப் பண்புப்பெயர்ச்சொல்லின் 'ஆ' ஈறு 'ஐ' யாகத்திரிந்த தற்பவமென்பது வெளிப்படை. இச்சொல்லின் பொருள் அகந்தூய்மை. ஆகவே 'சாதுதை' யென்ற பாடபேதம் 'சாது கை' யென்ற பாடத்தின் பொருளை விளக்குவதோடு அச்சொல்லின் உற்பவத்தையும் தெரிக்கின்றது. இதற்கேற்ப ஸ்ரீமான். சேஷையரவர் களும் 'ஸாது' என்றதன் அடியாகப் பிறந்ததெனக் கூறியுள்ளார்கள்.

ஆனால் 'ஸாதுகை' என்பது வடமொழிநூபமென்றும் ககாரம் ஸ்வார்த்தத்தில் வந்த பிரத்தியயமென்றும் ஸ்ரீ ஐயரவர்கள் கருதுகின் றார்கள். 'ஸாது' என்பது ஸ்வார்த்திகப் பிரத்தியயம்பெற்று 'ஸாதுகை' என்ற ரூபத்தோடு வடமொழி நூல்களிற் பயின்றுவந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 'ஸாதுகை' என்பது தமிழில் 'சாதுகை' யென வரமாட் டாது. இவ்விருகாரணங்களாலும் ஸ்ரீ ஐயரவர்கள் தந்துள்ள சொல்வர லாற்றினை அங்கேகரித்தற்கண் மலைவுண்டாகிறது. ஆகவே 'சாதுதை' என்னும் பாடத்தினைக் கைக்கொள்ளுதலே நேரிதாமெனத் தோன்றுகி ருது.

வேறொருமுறையாற் சொல்வரலாறு கூறுதலும் அமைவுடைத்தா கும். 'ஸாதுதா' என்பதனோடு பெரிதும் பொருளொற்றுமையுடைய 'ஸாத்திக' என்ற சொல் 'சாதுகை'யெனத் தமிழில் மருவி வந்ததெனக்

கொள்ளுதலும் தரும். ஸ்ரீசேஷையரவர்களது முடிபில் 'ஸாதுக:' என் றொரு ரூபம் வடமொழியில் உளதோவெனச் சந்தேகித்தற்கிடமுண்டு. இதுபோன்ற சந்தேகம் இவ் இரண்டாவது சொல்வாலாற்றிற் சிறிதும் இல்லை.

ஆகவே 'சாதுகை' யென்பதனாற் கம்பநாடர் கருதியபொருள் ஐயப்பாட்டிற் கிடனின்றி விளங்குகிறது. 'குணங்களால் தூயராந் தன்மை' யென்பதே அதன் பொருள். அச்சொல்லின் வரலாற்றினை நோக்குமிடத்து இருவேறு முடிபுகள் வரல்கூடும். 'சாதுகை' யென்பதே சத்தமான பாடமாயிருப்பின், அப்பொழுது அதனை 'ஸாத்விக' என்றதன் மூலவாகக் கொள்ளல் வேண்டும். 'சாதுகை' யென்பது சத்தபாடமாயின் அப்பொழுது அது 'ஸாதுதா' என்பதன் தற்பவமாதல் கூறாமலே அமையும்.

* பாணினீய வகுதீபிகை.

வலம்ஸ்கிருத பாஷையை 'வடமொழி', 'தேவபாஷை', 'ஆரியம்' எனப் பலவாறாகத் தமிழிலகிற் பெயரிட்டழைப்பர். இம்மொழியிப்பொழுது வழக்குவீழ்ந்து போயிற்றெனினும், நமது இந்தியா தேசத்தில் வழங்கிவரும் மொழிகளனைத்திற்கும் 'தாய்' எனத்தரும் உரிமைபூண்டு அவற்றை நாளதுவரை வளர்த்துவருகிறதென்னும் உண்மை நடுவுநிலை குன்றாதார் யார்க்கும் தெள்ளிதிற்புலப்படும். தமிழ் மொழியும் மேலதற்கோர் விலக்கன்று. ஆனால் இம்மொழிக்குச் 'செவிலித்தாய்' என வடமொழியைக் கூறுதலே பொருந்துவதாகும். அறிஞர்கள் பலர்க்கும் இதுவே அங்கீகாரமாம். இக்காலத்து ஸ்ரீமான்-R. சுவாமிநாத ஐயரவர்கள் போன்ற கல்விபாளர்கள் சிலர் தமிழுக்கு 'நற்றாய்' வடமொழியென ஸ்தாபிக்கப் பெரிதும் முயன்று வருகிறார்கள். இவர்கள் கூறும் நியாயங்களைப் பாஷாசாஸ்த்ர விற்பன்னர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து அறுதியான வொரு முடிபுக்கு வரும்வரை, பொதுவாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள கொள்கையைக் கைவிடுதல் உசிதமன்று. வடமொழியைத் தமிழணங்கின் 'செவிலித்தாய்' எனக் கூறுதற்குத் தக்க காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக, நூல் வழக்கிலும் பேச்சு வழக்கிலுமாகத் தமிழிலுள்ள சொற்களில் ஒரு பெரும் பகுதி வடமொழிப் பதங்களாம். நமது மொழியில் இவ்வாறு வடசொல் புத்தொடங்கியது இன்று நேற்றன்று. எக்காலத்து முதன்முதல் தமிழ்நூல்கள் தோன்றத் தொடங்கினவோ அக்காலத்துத் தானே வடசொற்களும் தமிழிற் பயின்றுவந்திருக்கின்றன. இதுபற்றியே 'இலக்கணக்கொத்து' இயற்றிய ஸ்ரீசுவாமிநாததேசிகரும் 'அன்றியுந் தமிழ்நூற் களவிலை யவற்றுள், ஒன்றே யாயினுந் தனித்தமிழுண்டோ' என வினாவுவாராயினார். ஆனால் இதனைத் தமிழிற்ோர் குறைபாடாகக் கருதுதல் தவறு; தமிழ் மக்களது அறிவுவளர்ச்சி காரணமாகவும், நாகரிகமுதிர்ச்சி காரணமாகவும் 'சொற்கடன்' ஏற்பட்டுள்ளதென்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது. இரண்டாவதாக, நூற்குரிய விஷ

* இது திருவணந்தபுரம் ஜி. ஹரிஹர சாஸ்திரியார் உதவிபெற்ற நெழுதியது.

யங்களெனத் தமிழில் எடுத்தாளப்பட்டவற்றுள், பெரும்பாலான வட மொழியிலுள்ள நூல்விஷயங்களாம். இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாகத் திருவள்ளுவரது திருக்குறளினையும் கம்பநாடரது இராமாயணத்தையும் கூறுதல் தரும். 'இவர் (திருவள்ளுவர்) பொருட்பாகுபாட்டினை அறம் பொருள் இன்பமென வடநூல்வழக்குப்பற்றி யோதுதலான்' எனவும், 'அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தனசெய்தலும் விலக்கியன ஒழிதலுமாம்' எனவும், 'தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் அமைச்சுப்பூண்ட வியாழ வெள்ளிகள் துணிபு தொகுத்துப் பின் னீதிநூலுடையார் கூறிபவாறு கூறகின்றமையின்' எனவும், 'ஈண்டுப் பிரிவினை வடநூன்மதம்பற்றிச் செலவு, ஆற்றாமை, விதுப்பு, புலவியென நால்வகைத்தாக்கிக் கூறினர்' எனவும் திருக்குறளுக்கு உரையிட்ட பரிமேலழகர் வரைந்திருக்கின்றார். கம்பநாடரும், 'தேவ பாடையி னிக்கதை செய்தவர்—மூவ ரானவர் தம்முளு முந்திய—நாவி னுரை யின்படி. நான்றமிழ்ப்—பாவி னுலி துணர்ந்திய பண்பரோ' என்று கூறினர். மூன்றாவதாக, நூல்விஷயமேயன்றிச் செய்யுட்குரிய கவிமரபு முதலியவற்றை நோக்கினும் இருமொழிகளும் பெரும்பாலும் ஒத்தியல்கின்றன. இவ்வாறு, நமது வடமொழியுணர்ச்சி பெருகப் பெருக இருமொழிக்குமுரிய தொடர்பும் பலவகையாலும் வளர்ந்து கொண்டே செல்கின்றது. ஸம்ஸ்கிருத மொழியோடு சமமாக நிற்கக் கூடிய அளவில், தமிழை வளம்படுத்தவேண்டு மென்ற பேரவா தமிழ் நாட்டில் வேருன்றி நின்றதென்பது பலவாயில்களாலும் வெளிப்படுகின்றது. 'ஆரியத்தோடுறழ்தரு தமிழ்த்தெய்வம்' என்றும், 'இரு மொழியும் நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ' என்றும் வருவன மேற் கூறியதனை வற்புறுத்துகின்றன. ஈண்டு எழுதியவற்றை நோக்கும் போது வடமொழி தமிழுக்குச் செவிவித்தாயாக நின்றதென்பதில் வியப்பொன்றும் இல்லை.

மொழியின்வரம்பினை வகுத்துக்கூறும் இலக்கணவிஷயத்திலும் வடமொழிக்கு நமது மொழி பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழுக்கு ஆதியிலக்கணம் அகத்தியமுனிவராற் செய்யப்பட்ட அகத்தியம் என்றும், இதற்குப்பின் தோன்றியது தொல்காப்பியராற் செய்யப்பட்ட தொல்காப்பியம் என்றாக் கூறுவர். இவையிரண்டற்கும் முறையே பாணினீயமும் ஐந்திரமும் முதலூலாமென்பர் பிரயோகவிவேகநூலார்,

இவரது கருத்தொடு சிறிது முரணி 'விடை யுகைத்தவன் பாணினிக் கிலக்கண மேனாள்—வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத் - திட முறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொல்' எனவும், 'வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் - தொடர் புடைய தென்மொழியை யுலகமெலார் தொழுதேத்துங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர்' எனவும் இலக்கிய இலக்கணத்துறை முற்றிய இருவர் கூறியிருக்கின்றார்கள். வடமொழியிலுள்ள புராதன வியாகரணங்களுக்குத் தொல்காப்பிய முதலிய தமிழிலக்கணங்கள் கடப்பட்டுள்ளனவென்பது மேற்கூறிக்கப்பட்டோரணவர்க்கும் அங்கீகாரமாம். இது காண்பரம்பரைச் சுட்டுக்கதைபுமன்று. நூலாராய்ச்சி செய்து உண்மை நோக்குமிடத்தும் இக்கடப்பாடு யதார்த்தமேயென்பது விளங்கும். உதாரணமாக இரண்டொன்று காட்டுதல் மிகையாகாது. பாணினி முனிவரியற்றிய சிணைப்பில் 'அஷ்டௌ ஸ்தாநாநி வர்ணாநாம் உர: கண்ட: ஸிர: ததா-ஜிஹ்வாமூலம் ச தந்தாய் ச நாவலி கோஷ்டௌ ச தாலு ச' என்பது காணப்படுகின்றது. இதனொடொப்ப எழுத்ததிகாரத்திற் பிறப்பியலில்,

‘...தலையினு மிடற்றினு நெஞ்சினு கிலைஇப்
பல்லு மிதழு நாவு மூக்கு
மண்ணமு முளப்பட வெண்முறை கிலையா
னுறுப்புற் றடைய நெறிப்பட நாடி
யெல்லா வெழுத்துஞ் சொல்லுங் காலைப்
பிறப்பி னாக்கம் வேறவே ரியல
திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான’

எனத் தொல்காப்பியர் சூத்திரமியற்றினார். 'ஸு-ப்திவந்தம் பதம்' என்பது பாணினீயம். இதற்கேற்பத் தொல்காப்பியரும் 'சொல்லெனப்படுப பெயரே வினையென்றாயிரண் டென்ப அறிந்திகி னேரே' என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

இங்ஙனமாக நமது தாய்மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. திராவிடமகாபாஷ்ய கர்த்தராகிய ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகளும் 'வடமொழி யுணர்ந்தார்க்கன்றித் தமிழியல்பு விளங்காது' எனத் தமது 'முதற்கூத்திரவிருத்தியிற் கூறினர்.

ஆகவே வடமொழியுணர்ச்சி தமிழ் கற்றார்க்கெல்லாம் இன்றியமையாத தாயிருக்கின்றது.

ஆயினும், பற்பல காரணச்செறிவால், தமிழ்மக்களிடையே வடமொழியுணர்ச்சி குன்றிக்கொண்டே வருகிறது. இதற்கு வடமொழியை யெளிதிற் கற்றுக்கொள்ளாதற்குத்தக்கபடி தமிழில் இலக்கணம் முதலிய கருவிதூல் இல்லாமை யொரு முக்கிய காரணமெனத் தோன்றுகிறது. பேச்சுவழக்கிலிருக்கும் பாஷைகளை யிலக்கணவுதவியன்றியே நாம் கற்றுக்கொள்ளாதல்கடும்; வழக்கு வீழ்ந்த பாஷைகளை யிலக்கணவாயி லாகவன்றிப் பிறவாறு உணர்தல் சாத்தியமாகாது. இக்கருத்திற்கிசைய வடமொழியிலக்கணமொன்று தமிழில் எழுதலாயிற்று. உலகத்தி லுள்ள இலக்கணங்கள் பலவற்றுள்ளும் தலைசிறந்து விளங்குவதாகக் கணிக்கப்படும் பாணினியத்தையே துணைகொண்டு வடமொழியுணர்ச் சியைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள முயலுவோம்.

பாணினியாசிரியரைக்குறித்துச் சிறியதொரு வரலாறு கூறப்பட்டு வருகின்றது. பூர்வத்தில் 'வர்ஷர்' என்றொரு ஆசாரியர் இருந்தார். அவர்பாற் கல்விபயின்றிகொண்டிருந்த அநேகசிஷ்யர்களுள், 'பாணினி' என்ற பெயருடைய ஒரு சிஷ்யர் இருந்தனர். இவர் பிறந்தவிடம் ஸாலாதுரம் என்னும் நகரமாகும். இவரது தாயார் தாஷி யென்ற பெயருடையாள். இந்தச் சிஷ்யர் மிகவும் மந்தபுத்தி; ஆனால், கல்விமீது அளவுகடந்த ஆசையுடையவர். தமது ஆசிரியருக்கு எவ்வளவோ சச் சருஷைகள் செய்தும் அவற்றால் இவர் ஒரு பயனும் எய்தவில்லை. கடைசியில் இவருடைய ஆசாரிய பத்தினி யிவரை வெளியே போய்விடும் படி கட்டினாயிட நேர்ந்தது. பின்னர் வித்தியாவிருப்பத்தால் மனம் நலிவுற்று வருந்திய பாணினி ஹிமாலயத்திற்குச் சென்று அங்கே ஈஸ் வரனை நோக்கிக் கடுந்தவஞ் செய்தார். சந்திரசேகரப்பெருமானும் பாணினியின் தவத்திற்கு உவந்து எல்லா வித்தைகட்கும் ஆதாரமாகிய வியாகரணத்தை அவ்ருக்கு உபதேசித்தருளினார். இங்கனம் வித்தைக ளனைத்தையும் பெற்றுக்கொண்ட பின்னர், பாணினி தம்முடன் ஒரு சாலை மாணுக்கராகிய சாத்தியானரோடு வாதம் நிகழ்த்தலாயினர். அது தொடங்கி யேழுநாளாகியும் முடிவுபெறவில்லை. எட்டாவது நாளன்று பாணினி வெற்றியெய்தினார். அப்பொழுது சம்புமூர்த்தி ஆகாயத் தில் தோன்றி 'இவரால் (பாணினியால்) ஐந்திரவியாகரணத்திற்குப்

புஷியில் 'அழிவுண்டாயிற்று' எனக் கூறி அந்தர்த்தானமாயினர். அன்று முதல் பாணினியத்திற்குப் பிரசார மேற்பட்டதென்பர்.

இவ்வரலாறு எவ்வளவு காலத்திற்கு முன்புதொட்டுள்ளது என்று திட்டமாய் நிச்சயிக்கப்படவில்லை. ஆனால், கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டில் ஸோமாதேவபட்டரால் எழுதப்பட்ட கதாலசிநீலாகரத்திலும், அதற்கு முதலூலாகிய பிருஹத்கதாமஞ்சரியிலும், இது காணப்படுகிறது. மேலும் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இந்தியாவிற்கு வந்த ஹ்யூன் த்ஸங் என்ற சீனபாத்திரிகரும் மேற்கூறியது போன்றதொரு சதையை யெடுத்துச் சொல்லுகின்றனர். ஆகவே கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தேனும் மேற்கூறிய வரலாறு வழங்கிவருகிறதென்பது நாம் இங்கு அறிதற்குரியது.

பாணினியாசிரியர் பக்கல் நம்மவர்களுக்குள்ள நன்குமதிப்பிணையும் பக்தியிணையும் மட்டுமே இக்கதை தெரிப்பதாக நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவர் மந்தபுத்தியாயிருந்தாரெனக் கூறுதல் தவறென்பதற்கு அவரியற்றியருளிய பேரிலக்கணமே போதியசான்றாகும். உலகத்தில் அறிவானும் கல்வியானும் அழியாப்புத்தி நிறுத்திய பெரியோர்கள் அவர்களது இளமைப் பிராயத்தில் மூடர்களாயும் மந்தர்களாயும் இருந்தார்களெனச் சொல்லுதல் பெருவழக்காக இருந்திருக்கிறது. உதாரணமாகக் காளிதாஸ மகாகவியின் வரலாற்றினைக் காண்க. இது போன்ற கூற்றுக்களெல்லாம் சதையழகிற்குவேண்டும் சுற்பனைகளேயாம். ஆனால் இக்கதையில் இரண்டொன்றேனும் உண்மையில்லாமற்போகவில்லை. பாணினி தம் காலத்துள்ள வடமொழி இலக்கிய விலக்கணங்களிற் பரிபூரண பாண்டித்யம் உடையராயிருந்தாரென்பது யாவராலும் மறுக்கற்பாலதன்று. ஆனால் அவரது பாஷாபரிஜ்ஞானமொன்றே இங்கு எடுத்துக்கூறும் இயைபுடையது.

பாணினியார் காலத்தும், தற்காலத்தோடொப்ப, ஸம்ஸ்கிருத மொழி இரண்டு பெரும்பிரிவாகக்கிடந்தது. இந்து சமயங்க ளினைத்திற்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற வேதத்தைப்பற்றி பறியாதார் நமது நாட்டில் யாருமிரார் என்பது திண்ணம். அவ்வேதம் வடமொழியா ளியன்றுள்ளது. எனினும், வடமொழியிலுள்ள காவ்ய நாடக அலங்காரங்களில் நன்கு பயின்ற விற்பநர்கள் தாமும் வேதத்தின் பொருளுணர் தற்கண் பெரிதும் இடர்ப்பட்டு மயங்குவர். வேதம் என்று குறிப்பிட

டது மந்திர்ப்ராஹ்மணங்களை யென்று கொள்க. இவ்விடர்ப்பாடு இருத்தற்குக் காரணம் யாதெனின் வேதத்தில் வழங்கும் ஸப்தங்களும் காவ்யாதிசுளில் வழங்கும் ஸப்தங்களும் தம்முட் பெரிதும் வேறுபடுகின்றன. மந்திரங்களிலுள்ள சில ஸப்தங்களில் அவை வேறு பாஷைக்குரியனவோ என்று திகைக்கும்படி அத்துணை வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. இது வடமொழியிற் காலக்கிரமத்தில் ஏற்பட்ட உபசய-அபசயங்கள் காரணமாக வந்ததாகும். வேதத்தில் மட்டும் பயின்றுவரும் ஸப்தங்களை வைதிகஸப்தங்கள் என்றும், மற்றை இதிஹாஸம் சாவிய முதலிய வடமொழி நூல்களைத்தினும் பயின்றுவரும் ஸப்தங்களை லௌகிகஸப்தங்கள் என்றும் வடமொழியாளர் கூறுவர். பாணினியாசிரியர் 'வைதிக வழக்கு' 'லௌகிக வழக்கு' என்ற இருவகை வழக்குகளையும் நன்குணர்ந்தவராவர். ஆனால் வைதிகம் என்றதனை 'வேதம்' 'சந்தஸ்' என்றும், லௌகிகம் என்றதனை 'லோகம்' 'பாஷை' என்றும் இவர் தமது விபாகரணத்தில் வழங்குவார். உதாரணமாக வேதத்திற்குரிய சொல்லிலக்கண வேறுபாட்டை யுணர்த்தும் ஓரிடத்தில் 'சந்தவலிபுநர்வஸ்வோரேகவசநம்' (I. ii. 69) என்று பாணினி சூத்திரஞ் செய்திருக்கின்றார்.

தமிழிலும் இதுபோன்றதொரு வழக்குவேறுபாடு வியவகரிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியனாற் சிறப்புப்பாயிரத்திலே 'தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து-வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலின்' என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பாணினியாசிரியர் 'சந்தஸ்' என்று வழங்கியதனோடொப்பத் தமிழிலும் 'செய்யுள்' எனப்பட்டது. பிரயோகவிவேகவுரையிலே "வழக்காவது உலகவழக்கும் செய்யுள்வழக்கு மென இருவகைப்படும். அவற்றை வடநூலார் 'லௌகிகப்பிரக்கிரியை' 'வைதிகப்பிரக்கிரியை' என்பர்" என்று சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதரும் உரைத்துச்சென்றார். தொல்காப்பியர் இவ்வழக்கு வேறுபாட்டினை ஏறக்குறைய 35-சூத்திரங்களால் உணர்த்துகின்றார். பவணர்திமுனிவரோ வெனில், தொல்காப்பியர் காட்டியவற்றுட் பெரும்பாலனவற்றை நீக்கி, விஷயத்தை மிகவுஞ் சுருக்கி 5 சூத்திரங்களாற் கூறிமுடிக்கின்றார். இங்நன்ம் சுருக்கி-முடிப்பதனால் இவ்வேறுபாடு தமிழிலக்கணவுணர்ச்சிக்கு அத்துணை ஆவசியகமில்லை யென்பது நன்னூலார்க்குக் கருத்தெனின், அது பொருத்தமுடையதே யாகும்.

மேற்கூறியவாறு வைதிக லௌகிக பேதத்தால் இருவகைப்பட்ட தாய வடமொழியின் இலக்கணமனைத்தையும் பாணினியாசிரியர் நன் குணர்ந்து அம்மொழிக்கு எல்லாவகைபானுள் சிறந்த விபாகரண மொன்றுசெய்தருளிநார். இவ்விபாகரணத்தில் ஏறக்குறைய நாலாயிரஞ் சூத்திரங்கள் உள்ளன. நூல் முழுவதும் எட்டு அத்தியாயங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இக்காரணத்தால் 'அஷ்டாத்தியாயீ' என அந்நூற்குப்பெயர் வழங்குகின்றது. அத்தியாயங்களுள் ஒவ்வொன்றும் ஈர்நான்கு பாதங்களால் நடைபெறுகின்றது. பேரிலக்கணமாகிய இந் நூலுக்குத் தனியே ஐந்து அங்கங்கள் உள்ளன. அவை: (1) அக்ஷர ஸமாம் நாயம் (2) ஸிதைக்ஷ (3) கண்பாடம் (4) தாதுபாடம் (5) லிங்காது ஸாஸநம் என்பனவாம். இந்த அங்கங்கள் பொதுமுறையில் இன்ன இயல்பின என் றறிந்து கொள்ளுதல் நலமாகும்.

(1) அக்ஷரஸமாம்நாயம் :—இது வடமொழிக்குரிய எழுத்துக் களை உணர்த்துவது. ஸமாம்நாயம் = தொகுதி.

(2) ஸிதைக்ஷ :—இது எழுத்துக்களின் உச்சாரண முறையை யுணர்த்தும் இயல். தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தின்கண் உள்ள 'பிறப்பியல்' இந்த அங்கத்தோடு பலபடியானும் ஒத்துநோக்குதற் குரியது.

(3) கண்பாடம் :—அஷ்டாத்தியாயியில் இன்னசொல் தொடக் கத்தன இன்னவாறாகும் என்று பல விடங்களிலும் விதிக்கப்பட்டன. உதாரணமாக, 'திகாதிப்பீயா யத்' (iv. iii. 54) என்ற சூத்திரத்தை யெடுத்துக்கொள்க. இதன் பொருள்: 'உளதாவது' 'தோன்றுவது' என்ற பொருளோடு தத்திதப்பெயர் பெறவேண்டியக்கால், 'திக்கு' ஆகிய சொற்களுக்கு 'ய' என்ற விசுதி வரும் என்பதாம். திஸ்யம், கண்யம், பக்ஷ்யம் முதலிய தத்திதப்பெயர்களைச் காண்க. இவ்வாறு சூத்திரஞ் செய்த வளவில் 'திகாதி' என்பதன்கண் அடங்கிய சொற்க ளிவையெல்லாமென்று உணர்த்துங் கடப்பாடு ஆசிரியர்க்கு ஏற்பட் டது. அதனால் அச்சொற்களை யெல்லாம் ஒரு கணமாக ஆசிரியர் தொகுத்துவைத்தனர். இங்ஙனமே நூலின்கண் குறிக்கப்பட்டுள்ள கணங்களுள் ஒவ்வொன்றினும் அடங்கிய சொற்க ளிவையென்று தெரிவிக்கும்பாடம் 'கண்பாடம்' என்று பெயர் பெறும். 'உயிரீற் றன்' 'மெய்யீற்றன்' 'பண்புணர்த்துவன்' 'பல வெழுத்தின' என் றின்ன பொதுத்தன்மை பொன்றினால் முற்றும் அடக்கிக் கூறமுடி யாத சொற்கள் பல ஒரே இலக்கணவிதிக்கு உட்பட்டு நிற்கும்போது

அவற்றை பொருசேரத் தொகுத்துக் கணங்களாய்ப் படித்து விடுதலே தக்கதாகின்றது. ஒரு கணத்தில் எந்தமொழி முதலாவதாகப் படிக்கப்படுகின்றதோ அந்த மொழியால் அந்தக்கணம் பெயர்பெறுவதாகும்: உதாரணமாக: ஸர்வ, விஸ்வ, உப, உபய என்று வருங்கணம் ஸர்வாதிகணமென வழங்கப்படுகின்றது.

(4) தாதுபாடம்:—இது வடமொழியிலுள்ள வினைப்பகுதிகளனைத்தையும் இத்துணையென்றறுதியிட்டு அவற்றை இலக்கணநெறியாற் பத்துவகையாக வகுத்துணர்த்துவது. வினைப்பகுதிகள் ஊஓ, ஊய, லூய, லூய, லூய என வருவனவாகும். இப்பொழுதுள்ள தாதுபாடத்தில் ஊஓவூயாஓ ஊயவூயாஓ எனத் தாதுவும் அதனை யடுத்து அதன் பொருளும் காணப்படுகின்றன. பொருளுணர்த்தும் சொற்கள் பிற்காலத்தவரொருவரால் சேர்க்கப்பட்டன என்பர்; பாணினியாசிரியர் கூறியனவல்ல.

தாதுபாடத்தை யொத்த இலக்கணப்பகுதி தமிழ்மொழிக்கு இதுவரை யேற்படவில்லை. இங்ஙன மொன்று வேண்டுமெனத் தொல் காப்பியர் உணர்ந்திருந்தாரென்று கொள்ளுதற்குக்கூடச் சான்றில்லை. நன்னூலார் இதன் ஆவசியகத்தை யுணர்ந்திருக்கிறாரென அனுமானித்தற்கு இடமுண்டு. காலஞ்சென்ற வித்வான் அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்களும், குருமலை ஸ்ரீ சுந்தரம்பிள்ளையவர்களும் இவ்வழியிற் சிறிது உழைத்திருக்கின்றார்கள். ஆனால், தமிழ்மொழியிலுள்ள வினைப்பகுதிகளையெல்லாம் முறைப்படுத்தி வகுத்துக்கூறும் நூல் இனித்தான் வெளிவர வேண்டுவதாயிருக்கிறது.

(5) லிங்காங்குராஸநம்:—இது வடமொழியிலுள்ள பெயர்ச்சொற்களை யெடுத்து இன்ன சொல்லுக்கு இன்ன லிங்கம் (ஆண், பெண், அலி) என்று விபவஸ்தை செய்து விதித்துக்கூறுவது. தமிழ்மொழியில் லிங்கம் பொருளின் தன்மைபற்றி யேற்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக 'நம்பி வந்தான்' 'நங்கை வந்தாள்' என்ற இடங்களில் 'நம்பி' 'நங்கை' என்ற சொற்கள் எப்பொருள்களை யுணர்த்துகின்றனவோ அப்பொருள்களின் தன்மை முறையே ஆண்பாலும் (புல்லிங்கம்) பெண்பாலும் (ஸ்த்ரீலிங்கம்) மாயிருத்தல்பற்றி, அச் சொற்களும் முறையே ஆண்பாற்சொல்லும் பெண்பாற்சொல்லும் ஆயின. வடமொழியில் இங்ஙனம் வருதலில்லை; சொற்பற்றியே லிங்கவிபவஸ்தையேற்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக 'மனைவி' யென்று பொருள்படும் ஊராஃ என்ற சொல் புல்லிங்கமும் பகுவசநமும் (பன்மை) ஆகும்.

பொருட்டன்மையால், இது ஸ்த்ரீலிங்கமும் ஏகவசநமும் (ஔருமை) ஆமென்பது கூறவேண்டா. இங்ஙனமாதலின் வடமொழியிற் சொல்லீ யுணர்நம்போதே அதன் லிங்கத்தையும் அறிந்துகொள்ளுதல் ஆவசியகமாகின்றது. லிங்காநுஸாஸநம் இக்காரணத்தாலேயே கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஐந்து அங்கங்களில் 'அக்ஷாஸமாம்நாயம்' மஹேஸ்வரரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தென்பர். மற்றைய நான்கும் பாணினி முனிவர் தாமே இயற்றியனவென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

அங்கங்களுள் 'கணபாடம்' 'தாதுபாடம்' என்று வரும் பெயர்களுக்கேற்ப அஷ்டாத்நியாயியைச் 'சூத்திரபாடம்' என விசேஷித்து வழங்குதலுமுண்டு. இதற்குக்காரணம் நூல்முழுவதும் சூத்திரயாப்பினால் ஆக்கப்பட்டிருப்பதுவேயாம். ஆனால், 'சூத்திரம்' என்று கூறிய மாத்நிரத்தில் பாணினீயசூத்திரம் தொல்காப்பியம் நன்னூல் முதலியவற்றில் வருவனபோன்று இருக்குமென நினைத்தல் தவறு. தமிழாசிரியர்கள் சூத்திரத்தின் லக்ஷணத்தை நன்குணர்ந்தவர்களே யாவர். தொல்காப்பியர்,

.....சூத்திரம் தானே
ஆடி நிழலின் அறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருள்நனி விளங்க
யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே'

எனச் செய்யுளியலிலும்,

மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு
சில்வகை யெழுத்திற் செய்யுட் டாகிச்
சொல்லுங் காலை யுரையகத் தடக்கி
நுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத் தாகித்
துளக்க லாகாத் துணைமை பெய்தி
அளக்க லாகா வரும்பொருட் டாகிப்
பல்வகை யானும் பயன்மெரி புடையது
சூத்திரத் தியல்பென யாத்தனர் புலவர்'

என மரபியலிலும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். பவணர்திமுனிவர் மேலை யிரண்டு சூத்திரங்களினும் காணப்படுங் கருத்துக்களையெல்லாம் உள்

எடக்கி மிகச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் அழகாகவும் சூத்திரத் தியல்பினை யுணர்த்தியிருக்கின்றார்:

‘சில்வகை யெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைச்
செவ்வ னுடியிற் செறித்தினிது விளக்கித்
திட்ப றுட்பஞ் சிறந்தன சூத்திரம்’ என்பது நன்னூல்.

இங்ஙனமாகத் தமிழாசிரியரிருவர் கருதிய சூத்திர லக்ஷணமும் வடமொழியாளர் தந்துள்ள லக்ஷணமும் தம்முள் முக்கியாம்சங்களில் வேறுபடுவனவல்ல. ‘சூத்திரம்’ என்ற கருத்தும் சொல்லும் வடமொழி யினின்று தமிழிற் பெறப்பட்டனவேயாம். ஆண்டு,

‘அல்பாக்ஷரம் அஸந்திகீக்தம் ஸாரவத் விஸ்வதோமுக்ம்
அஸ்தோப்யம் அநவத்யம்ச ஸூத்ரம் ஸூத்ரவிதோவிது:’

என லக்ஷணங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இருமொழியினுங் கைக் கொண்ட சூத்திரவியல்பு ஒன்றேயாயினும் வடநூலாசிரியர்கள் சொற் சுருங்க யாத்திருப்பதுபோன்று தமிழாசிரியர்களும் செய்தமைத்திருக்கின்றார்களெனக் கூறமுடியவில்லை. தொல்காப்பியர் பெரும்பாலும் விரிவாகவே சூத்திரஞ் செய்வார். இதற்குக் காரணம், சூத்திர சம்பந்தமான அளவில், அடிப்பட்ட இலக்கியவழக்குத் தமிழில் இல்லாமையே யாமெனத் தோன்றுகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியம் இப்பொழுது அமைந்திருக்கும் முறையே ஏற்றதாகுமெனக் கூறவேண்டும். மிகச் சுருங்கின சூத்திரங்களால் அவர் கூறாதுபோயினரென்று நாம் தற்காலத்தில் வருந்துதற்கில்லை.

வடமொழியாசிரியர்களுள்ளும், பாணினிமுனிவர்போன்று, சில்வகை யெழுத்திற் சூத்திரஞ்செய்தோர் மிக அருகியே காணப்படுகின்றனர். ‘அரைமாத்திரையேனும் சுருங்கவுரைப்பதில் லாபம் பெறுதல் கூடுமாயின், அதனைப் பாணினியர்கள் புத்திரப்பேறு லபித்ததுபோற் போற்றிப் பாராட்டுவர்’ (அர்த்தமாத்ரா லாகவேந புத்ரோத்ஸவம் மந்யந்தே பாணினியா:) என்று வழங்கும் முதுமொழி சொற்குக்க விஷயத்திற் பாணினியாசிரியர் எத்துணைச்சிரமம் எடுத்திருக்கவேண்டுமென்பதை யொருவாறு உணர்த்துகிற்கிறது. அநேக எழுத்துக்களை யொருங்குணர்த்த வேண்டியவிடத்து ‘ப்ரத்யாஹாரம்’ என்ற வழியைப் பாணினி கையாளுவர். ‘ப்ரத்யாஹாரம்’ இன்னதென்பது பின்னர்

விளங்கும். உதாரணமாக 'ஸௌ' என்பதனால் அதுநாவிக்கார்தஸ்தங்கள் (மெல்லின் இடையினங்கள்) ஒழிந்த மெய்யெழுத்துக்களை யுணர்த்துவர்; 'ஸு' என்பதனால் வடமொழி வேற்றுமையுருபுக ளிணைத்தையும் ஒருங்குணர்த்துவர்; 'திங்' என்பதனால் வடமொழிவினைக்குரிய விசுதிக ளிணைத்தையும் உணர்த்துவர். இங்ஙனம் வரும் பிரத்தியாகாரங்கள் பல. மேலும் 'ஸம்ஜ்ஞை' பலவற்றைப் படைத்துக்கொண்டு அவற்றைப் பாணினியாகிரியர் தமது சூத்திரங்களிலமைத்துச் சொற்சுருக்கம் பேணுகின்றனர். உதாரணமாக ஸி என்ற குறியீட்டினால் உயிரீற்றுச் சொற்களில் இறுதியுயிரெழுத்தினையும் மெய்யீற்றுச் சொற்களில் இறுதிமெய்யெழுத்தோடு அதற்கு முன்புள்ள உயிரெழுத்தினையும் உணர்த்துகின்றனர். ஸமிக்கைகளையென்றி, பரிபாஷைகள் பல அமைத்துக்கொண்டு அவற்றைச் சொற்சுருங்கும்படி செய்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக சூஷ்யெளடகிகேள (I. i, 46) என்ற சூத்திரத்தால் ஆகமத்திற்கு டகார அதுபந்தமிருப்பின் முதலிலும், அதற்குக் ககார அதுபந்தமிருப்பின் இறுதியிலும், அவ்வாகமத்தைச் சேர்த்துக்கொள்க என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ராம' என்ற ஸப்தத்திற்கு ஆறாம் வேற்றுமைப் பன்மையுருபு 'ஆம்' என்பது; இதற்கு நகார ஆகமம் வருமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது; இவ்வாகமம் வருமென விதித்த இடத்தில் 'நூட்' என அது குறிக்கப்பட்டது; டகார அதுபந்தம் இங்கே யிருப்பதனால், 'ஆம்' என்ற வருபின் முன்பாக நகாரம் தோன்றி 'நாம்' என்றாகிப் பின் 'ராம' என்ற அங்கத்தின் ஈற்றகரம் நீண்டு, 'ராமாணம்' என வருபொடு புணர்ந்து முடிக்கின்றது. இவ்வாறு அதுபந்த எழுத்துக்களாலே வியாகரண காரியங்களையும் அவை செய்யப்பட வேண்டும் இடமுதலாயினவற்றையும் உணர்த்திவிடுதலினாலே பாணினீய சூத்திரங்கள் சாலவும் சொற்சுருக்கம் எய்தியுள்ளன.

இதுவரை விவரித்த சூத்திரபாடத்தாலும் கணபாடம் தாதுபாடமுதலிய அங்கங்களாலும் பாணினியாகிரியரியற்றிய வியாகரணமானது எவ்வகையானுஞ் சிறப்புமிக்க றாலென்றே கொள்ளற்பாலது. உலகமெல்லாம் ஒருங்குபுகழும் முதற்றரமான பெருநூல். மக்களாய்ப்பிறந்தாரூள், பாணினியார்போன்று அத்துணையறிவாற்றல் படைத்தவரென மிகச் சிலரையே சுட்டிக் கூறுதல் கூடும். பாஷாதத்துவங்களிணைத்தையும் ஒருங்குணரும் அகன்ற பேரறிவும், அவற்றை முறைப்படுத்தி

வகுத்து நுணுகியாராயும் மதிதுட்பமும், ஆராய்ந்தவற்றை யொருநிலையிற்கொணர்ந்து யாண்டுந்தவறாத இலக்கணவிதிகள் அமைக்கும் பேரற்றலும் ஒருவராலும் அளவிடுந் தரத்தவல்ல. பலபடக்கூறியென்? ஒருவரது அறிவுவன்மையை மதிப்பதற்கு அவரியற்றிய நூலினை யளவுகருவியாகக் கொள்ளல் தகுமெனின், பாணினியாசிரியரது வியாகரணமும் அவரை என்றும் அதிசயிக்கத்தக்க புத்திசக்தி வாய்ந்த ஒரு மஹாபுருஷரே யென நிலைநாட்டுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை.

எனினும், இரண்டு வகையால் பாணினியமும் குறைபாடுடையதாயிருத்தல்வேண்டுமென்று கருதுதல் தவறாகாது. முதலாவதாக, 'முற்றுமுணர்ந்தவரில்லை' யென்னும் உண்மையோரிடத்தும் பொய்த்து விடுவதில்லை. எவ்வளவு பெரியோராயினும்—எத்துணை யறிவாற்றல் படைத்தவரோராயினும்—மக்களினத்துட்பிறந்த அவ்வொரு காரணத்தாலேயே, அவரது அறிவிற் சிறிதேனும் குறைபாடிருத்தல் வேண்டுமென்று நாம் ஊகித்தற்கு இடமுண்டு. ஏனெனின், மக்கள் இயற்கையிலேயே அளவுபட்ட அறிவுடையவர். இக்கருத்தையே ஸ்ரீ சுவாமிநாததேசிகர் வேறொருமுறைபற்றி 'இம்முறை யெல்லாம் எவர்புகுத் தறியினும்—அவத்தை வசத்தால் அலைசுவர் திடனே—அதிமதி துட்பமோ டதிகலை கற்பினும்—விதியது வசத்தால் விதிவிலக்கயார்ப்பார்' என்று கூறினர். ஆகவே பாணினியாரது நுண்ணிய ஆராய்ச்சிக்கும் அகப்படாது புறத்தே மறைந்து கிடந்த சப்த சாஸ்திர தத்துவங்கள் சில சில இருந்தன என்று கொள்ளுவதில் அவ்வாசார்ய சிரேஷ்டருக்கு யாதோரிழுக்கும் இல்லை. இரண்டாவதாக, இயற்கையிலுள்ள ஜீவராசிகளோடொப்ப மக்கள் வழங்கும் மொழிகளுக்கும் தோற்றம் வளர்ச்சி அழிவு என்பன வுண்டென்பதும் நாம் எப்பொழுதும் மனக்கொளவேண்டும்தோருண்மையாம். இவ்வண்மையை அடிக்கடி மறந்துவிடுகிறோம். தொல்காப்பியரது நூலோடு மாறுபட்டு இக்காலத்து ஏதேனும் ஒரிலக்கிய வழக்குக் காணப்படுமாயின், அதனைப் பிழையென்று தள்ளுவார் இன்றும் உளர். பாஷைகளின் இயல்பை யொருசிறிது ஞாபகத்தில் வைப்போமாயின், இவ்வாறு செய்யத்துணியோம். 'கடிசொல்லில்லைக் காலத்துப்படினே' எனத் தொல்காப்பியனார் தாமும் மேலே சுட்டிய வுண்மையை அறிவுறுத்தியிருக்கின்றார். பவணந்தியும் 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுத

லும்—வழுவல கால வகையி னுனே' என்று கூறியுள்ளார். ஆகவே, வட மொழியிலும், பாணினியார் காலத்திற்குப்பிற்பட்டுச் சில வழக்காறுகள் தோன்றியிருத்தல்வேண்டும்; சில அழிந்துபோயிருத்தலும் வேண்டும். இவ்வாறு ஏற்பட்ட உபசய—அபசயங்களுக்குப் பாணினியத்தில் இலக்கணங் காணுதல் சிறிதும் ஏலாதென்பது கூறவேண்டா.

மேற்கூறிய இருவகையானும் பிறந்த குறைபாடுகளைக் காத்தியாயனர் என்றொரு பெரியார் தோன்றிச் சில விவரண சூத்திரங்கள் இயற்றிச் சேர்த்துத் தம் ஆராய்ச்சிக்கு எட்டியவரை பாணினியத்தைச் செய்துப் பஞ் செய்தனர். வரூசி என்பதும் இவர்க் கொருபெயர். இவரது விவரண சூத்திரங்கள் 'வார்த்திகம்' என்னும் பெயரான் வழங்கும். கூறியன, கூறாதுவிடுத்தன, குன்றக்கூறியன: இவற்றை நிரப்பிப் பொருளை வியத்தமாக்குவது வார்த்திகமெனப்பெடும். உக்தா துத்த துருத்தார்த்த வ்யக்திகாரி து வார்த்திகம்' என்பது லக்ஷணம். வார்த்திகஞ்செய்தமையாற் காத்தியாயனரை வார்த்திககாரர் என்றும் கூறுவர்.

இவ்வார்த்திகத்தாலும் இலக்கணம் நிரம்பாமை யுணர்ந்த பேராசிரியரொருவர் மஹாபாஷ்யமொன்றியற்றிப் பாணினியத்தை நலமுற்று வித்தனர். அவ்வரலாற்றினைப் பின்னர் விளக்குவோம்.

வடமொழியும் தமிழும்: ஓர் எதிருரை.

பாணினீய-லகுதிபிகையின் முன்னுரையைக்குறித்து, ஸ்ரீமான்-சு. இராஜையராவர்கள் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் எழுதியிருப்பனவற்றை நன்றாகக் கவனித்து வாசித்தேன். ஐயராவர்களது உரையினைமட்டும் நோக்கிய அளவில் செந்தமிழ்நேயர்கள் முன்னுரையின் கருத்தைப் பிழைபட வுணர்தல்கடும் என்றெண்ணி எதிருரை யொன்று விரைந்து எழுதலாயினேன்.

நமது தாய்மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் ஏற்பட்டுள்ள அடிப்பாட்டுத் தொடர்பினைக் குறித்து இருவேறு கொள்கைகள் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. சிலர் தமிழ் ஒரு தனிமொழி யென்பர்; இக்கொள்கையுடையார் பிஷப் கால்டுவெல் (Bishop Caldwell) முதலிய பாஷாசாஸ்தர் விற்பநர்கள். சிலர் வடமொழியினின்றும் பிறந்த வொரு மொழியே தமிழ் என்பர்; இக்கொள்கையுடையார் ஸ்ரீமான் R. சுவாமிநாத ஐயராவர்கள் முதலிய அறிஞர்கள். 'நற்றாய்' என்றுயான் முன்னுரையிற் சுட்டியொழித்தது இவ் இரண்டாவதுவகைத் தொடர்பினையே. ஒன்றற்கொன்று முற்றும் மாறுபட்ட இக்கொள்கைகள் சிலகாலத்திற்கு முன் மிக்க வாதப்பிரதிவாதங்களுக்குக் காரணமாயிருந்தன வென்பபலரும் அறிவர். மேன்மேலும் வந்துபெருகிக் குவிந்துகொண்டிருக்கும் நூதன வியவகாரங்களினாலே முற்றும் புதையுண்டுகிடக்கும் இவ்விவாத விஷயத்தை யிப்போது கிண்டிச் சிளறி வெளிக்கொணர்ந்து சொற்போராடுவது எனது நோக்கமேயன்று. லகுதிபிகையின் முன்னுரை அத்தகைய விவாதத்திற்கு இடங்கொடுப்பதுமன்று. வடமொழியால் நமது தமிழ்மொழி பண்டைக்காலந்தொட்டுப் பல பிரகாரத்தானும் போஷிக்கப்பட்டு வளர்ந்து வந்திருக்கிறதென்ற ஒரு விஷயமே யான் கூறவமைந்தது. யான் கூறியுள்ளதும் இதுவே. 'செவிலித்தாய்' நிலை யென்று எனது முன்னுரை குறிக்கின்றதும் இதனையே யாகும். வேறு யாதொரு தொடர்பினையும் உட்கொள்ளாது 'போஷித்து வளர்த்தல்' என்ற ஒரு கருத்தினை மாதிரித் தந்து நிற்பது செவிலித்தாய் நிலை. 'செவ்விதின் வளர்த்த தாதி செவிலி கோடாய் கைத்தாயாம்' என்பது சூடாமணி நிகண்டு. இச் செவிலித்தாய்நிலைக்கும் நற்றாய்

நிலைக்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உண்டு. தமிழுக்கு 'நற்றாய்' என்று விபவகரிக்கும்பொழுது தமிழ்மொழியின் உற்பத்தியைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியே பிரதானமாகும். இவ் ஆராய்ச்சிக்குத் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், ஸம்ஸ்கிருதம் முதலிய பல பாஷைகளையும் கற்றுணர்தல் அத்தியாவசியமாக வேண்டப்படுவது; பாஷாசாஸ்திரவிசாரணை மார்க்கத்தில் தக்கபயிற்சியும் வேண்டும்; இத்தகுதியுடையாரே 'நற்றாயோ? அன்றோ?' என்னும் விசாரணையை மேற்கொள்ளுதற் குரியார். விசாரணையின்முடிபும் வெகுதாலம்வரை கேவலம் 'கொள்கை' மாத்திரமாகத்தான் இருத்தல் கூடும். தமிழுக்குச் செவிலித்தாய் என்று விபவகரிக்கும்பொழுது மேற்கூறியவற்றிற் பெரும்பாலான வேண்டப்படுவன வல்ல. இதற்கு உற்பத்தியைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி அநாவசியகம்; தமிழ், வடமொழி யென்ற இருபாஷைகளின் உணர்ச்சியே போதியதாகும்; பாஷாசாஸ்திரப்பயிற்சியும் அத்தியாவசியமாக வேண்டப்படுவதன்று. இதற்குரிய விசாரணையின்முடிபு கேவலம் கொள்கைமாத்திரம் ஆதலின்றிச் சலபசாத்தியமாய் யாவரும் அங்கீகரிக்கத்தகுவதோர் உண்மையாயும் நிற்கக்கூடியது. தமிழ்மொழிக்கு வடமொழி செவிலித்தாய் நிலையிலுள்ளதென்று தெளிவித்தலே முன்னுரையின் முழுநோக்கமாகும்.

மேலேகாட்டிய வேறுபாட்டினை ஐயராவர்கள் நன்கு அறிந்தவர்களாகக் காணவில்லை. 'தெய்வச்செந்தமிழ்மொழிக்குச் செவிலித்தாயென வடமொழியைக்கூறுதலே பொருந்தவதாகுமெனப் பிள்ளையவர்கள் கூறினும் அவர்கள் துணுக்கவுரையின்கட் கருத்தொருப்புகின்றிலேம்' என்று ஐயராவர்கள் எழுதுதலால் 'செவிலி' என்றதன் கருத்து நிராக்ஷேபமாயுள்ளதென அவர்கள் ஒருவாறு உணர்ந்தமைதோன்றும். இவ்வாறு ஊகித்தல் சரியாயின், 'தமிழ்மொழிக்கு வடமொழி செவிலித்தாயாகுமா?' என்று தமது மறுப்புரைக்கு மகுடஞ்சூட்டி அவுரையினிறுதியில் 'இன்னிசைவாய்ந்து உலகெங்கணும் தன்னிசைபரப்பிய கரையிறந்த கடலன்ன நஞ்செந்தமிழ்க்கு மதிவளம்பெருக்குஞ்சிறப்பியல்பு ஒருசிறிதுமில்லா வடமொழியைச்செவிலித்தாயெனல் பொருந்தாமையறிக' என்று அவர்கள் கூறிமுடித்தலின்கருத்து அறிதற்கரிதாயிருக்கின்றது. உலகமெங்கணும் தன்னிசைபரப்பிய செந்தமிழ்! கரையிறந்த கடலன்ன செந்தமிழ்! மதிவளம்பெருக்குஞ்சிறப்

பியல்பு ஒரு சிறிதும்ல்லா வடமொழி! இவைபோன்றன உண்மையா மென நம்புவாரை இவ் விருபதாம் நூற்றாண்டிற் காணுதலரிது. எனது தாய்மொழியின் புகழ் உலகெங்கும் பரவேவண்டுமென்ற ஆசை மிக வுடையேன். எனது தாய்மொழியில் அளவற்ற நூல்கள் இயற்றப்பட்டு அவை கடல்போற் பெருகவேண்டுமென்ற விருப்பமும் மிகவுடையேன். ஆனால், ஏற்கெனவே இவ்வாசைகள் நிறைவேறிவிட்டன என்றெண்ணுதல் உருவெளித்தோற்றங் கண்டதேதோடொக்கு மென்று ஐயராவர்களுக்கு அன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

‘செவிலித்தாய்’ என்ற கருத்தினை ஐயராவர்கள் தெளிவா யுணர்ந்து கொள்ளவில்லை யென்றேன்: இதன் உண்மை வேறு வழி யாலும் வெளியாகின்றது. மறுப்புரையின் தொடக்கத்தில் ‘வட மொழியே தமிழ்க்குத் தாய்மொழி’யென்பது எனக்கு உடம்பாடென் றும் அதனை வலியுறுத்துதற்கே யான் ஏதுக்கள் காட்டியிருக்கிறேன் என்றும் கூறுகின்றார்கள். அன்றியும், ‘தமிழ்மொழி மிகப் பழையதாத லும் அஃதொரு தனித்த முழுமுதற்சொல்லாதலுங் கருதாத் வனவே மென்று என்னை யவர்கள் குறிப்பிதோடு, அவர்களது மறுப்புரையில் 10-பக்கங்கள் வரை தமிழின் முழுமுதற்றன்மையினையும் அதன் பழமையினையும்பற்றி விரித்தெழுதுகின்றார்கள். ஈண்டெல்லாம் ‘செவிலி’யென்பது பிழைபட வுணரப்படுகின்றது. தமிழின் முழு முதற்றன்மையை யான் மறுத்ததுமில்லை; வடமொழி தமிழ்க்குத் தாய்மொழி யென்பதில் யான் உடன்பட்டது மில்லை. இக்கருத்துக்கள் என்னுடையனவே யல்ல.

இங்ஙனமாக, யான் கருத்திற்கொள்ளாதன சிலவற்றை எனது கருத்துக்களெனத் தாமே நூதனமாகப் படைத்து ஏறட்டுக்கொண்டு அவற்றை மறுத்தல் ஐயராவர்கள் புதிதாய்க்கண்ட தருக்கநெறி போலும்! என்னைப் பிழைபடவுணர்ந்து எனது முன்னுரையிற் காரணங்களால் வலியுறுத்தி நிறுவிய பிரதான முடிபினை அறவே கைந்நெகிழவிட்டு ஏதோ சில சில எழுதுகின்றார்கள். மறுப்புரையின் முச்சயகதி இதுவே.

யான் தந்துள்ள ஏதுக்களையேனும் சரியாக வுணர்ந்திருக்கிறார்களா வென்பதை நோக்குவோம். தமிழ்மொழியை வடமொழி போலித்து வந்திருக்கிறதென்பது மூன்றாவாயில்களால் அறியலாகும். அவை:

(i) தமிழிலுள்ள சொற்கள் [Vocabulary] (ii) தமிழ்நூல் விஷயங்கள்

[Subject-matter] (iii) தமிழிலக்கியமரபு [Literary tradition] என்பனவாம். இவற்றிற்கு அடிப்படையாக வடமொழியோடு ஒத்து நிற்கக்கூடிய அளவிலே தமிழை வளம்படுத்தவேண்டுமென்ற பேரவா தமிழ்காட்டில் வேரூன்றிக் கிடந்தது. தமிழ்மொழிக்கு இலக்கணம் வகுக்கப் புகுந்த நூல்கள் தாமும் வடமொழி வியாகரணங்களுக்குப் பெரிதும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு வடமொழியோடு தமிழ் மிக நெருங்கிய தொடர்புடையதா யிருந்ததல்பற்றித் தமிழிற் பாண்டித்தியம் பெற விரும்புவோர்க்கு வடமொழி யுணர்ச்சி யின்றி யமையாததாகும். எனது முன்னுரையின் ஸாராம்சம் இவ்வளவே. சொற்கடனைப்பற்றிக் கூறுமிடத்துச் சுவாமிநாத தேசிகரது கருத்தும் எனது கருத்தோடொத்திருப்பதனை யெடுத்துக்காட்டினேன். இலக்கண விஷயத்தில் வடமொழி வியாகரணங்களுக்கு நாம் கட்டப்பட்டிருக்கிறோ மென்பதை யுணர்த்துமிடத்துச் சப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் அகத்தி யத்திற்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் முறையே பாணினியமும் ஐந்திரமும் முதலூல்களாமெனக் கொள்வரென்றும் பாஞ்சோதி முனிவர் முதலானோர் பிறவாறு கொள்வரென்றுங்கூறி, இஃது எவ்வாறாயினும் வடமொழியினுள்ள புராதன வியாகரணங்களுக்குத் தொல்காப்பியம் முதலியன கட்டப்பட்டுள்ளன வென்பது மேற்குறித்த அனைவர்க்கும் அங்கீகாரமாம் என்றேன். தமிழிற் பாண்டித்தியம் பெற விரும்புவோர்க்கு வடமொழி யுணர்ச்சி இன்றியமையாததாமென வுரைக்குமிடத்து ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகளும் இங்ஙனமே கருதினரெனச் சுட்டினேன். தேசிகர், தீக்ஷிதர், சுவாமிகள்: ஆகிய மூவரும் கூறியுள்ளன எனது முடிபிற்கு ஏதுக்களாமென என்னால் தரப்படவேயில்லை. உண்மை யிவ்விதமிருக்க, இப்பெரியோர் மூவரும் கூறியன என்னால் ஏதுக்களாகக் காட்டப்பட்டனவென்று ஐயுரைவர்கள் எழுதுதல் யாது காரணம்பற்றியென அறியக்கூடவில்லை. ஒருவரது கொள்கைக்கு அல்லது முடிவிற்குப் பிறரொருவரது கருத்து ஒரு பொழுதும் ஏதுவாதவில்லை. அவை யிரண்டும் உண்மையென்று தெளியப்பட்ட விஷயங்களை (facts) அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறத்தல் வேண்டுமென்பது நியமம்.

இனி, இம்மூவரும் தந்துள்ள கருத்துக்களை யெவ்வாறு தருக்கித்துத் தங்கருந்ததை நிலையிடுகின்றார்களென நோக்குதல் வேண்டும்.

‘ஒன்றேயாயினும் தனித்தமிழுண்டோ?’ என்று தேசிகர் வினவியதனை 8 பக்கங்களில் (401-408) ஆராய்கின்றார்கள். ஆனால் அஃது ஒரிடத்தும் மறுக்கப்படவேயில்லை. ‘தமிழ் முதாமக்கள் வழங்கிவந்த தமிழிற் பிறமொழிச் சொற்களும் வந்து கலத்தல் இயல்பே’ யென்பது தான் ஐயராவர்களது முடிபு. எனது முன்னுரையில் ‘இதனைத் தமிழிற்கோர் குறைபாடாகக் கருதுதல் தவறு. தமிழ் மக்களது அறிவு வளர்ச்சி காரணமாகவும் நாகரிகமுதிர்ச்சி காரணமாகவும் சொற்கடன் ஏற்பட்டுளது’ என்று எழுதியிருந்தேன். ஐயராவர்களும் யான் கூறியதனையே மேற்கொண்டு அதற்கு ‘விருத்தியுரை’ யொன்று பெருக்கி யெழுதியிருக்கின்றார்கள்.

அகத்தியத்திற்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் முதலூல் முறையே பாணினியமும் ஐந்திரமும் ஆமென்று சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் கூறியதனை 5 பக்கங்களில் (411-415) விசாரணை செய்கின்றார்கள். இங்ஙனம் ‘முதலூல்’ எனக்கூறுதல் முற்றும் பிழையென்பது சிவஞான சுவாமிகளால் நன்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. முதலூல் என்ற கருத்து வேறு; ஒன்றற்குப் பிறிதொருதூல் கடப்பட்டுள்ளது என்ற கருத்து வேறு. இதனை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்தல்வேண்டும். ஐந்திரம் முதலியன நமது தமிழிலக்கணங்கட்கு முதலூல்களாமெனக் கூறுவார் இக்காலத்து யாரும் இரார் என்றெண்ணுகிறேன். ஆனால் இவை முதலூல்களல்லவென்பதனோடுமட்டும் ஐயராவர்கள் திருப்தியடையவில்லை. ‘பாணினிய முதலிய வடமொழி வியாகரணங்கட்குத் தொல்காப்பியம் முற்பட்டுள்ள தென்பதும், அதவே சரித்திரதூல் வல்லாரெல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததென்பதும் காட்ட முயன்றார்கள். ‘பாணினிய முதலிய வடமொழி வியாகரணங்கள்’ என்றெழுதப்படுகின்றது. இங்கே வியவகரிக்கப்பட்டுள்ளனவெல்லாம் இரண்டே வியாகரணங்கள்: ஐந்திரமும் பாணினியமும். ஐந்திரவியாகரணத்திற்கும் முற்பட்டது தொல்காப்பியமெனல் அவர்களது கருத்தாகவேண்டும்! சிறிது முன்பு ‘ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ என அவர்கள் தாமே எடுத்துக்கூறிப் பின்னர் ஐந்திரத்திற்கும் முற்பட்டது தொல்காப்பியமெனக் கருதும்படி யெழுதுவது வியப்பாக விருக்கின்றது. சரித்திரதூல் வல்லார்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த தென்றார்கள்.

இவ்வாறு கூறியவர்கள் சரித்திரநூல் வல்லாரில் ஒருவரையாவது எடுத்துக்காட்டினார்களில்லை.

தொல்காப்பியம் பாணினியத்திற்கு முற்பட்டதென ஐயநூரவர்கள் தெளிவிக்கு முறையினைச் சிறிது நோக்குவோம். இக்கொள்கை தமிழ்பிமானிகள் சிலரால் இக்காலத்து வெளியிடப்பட்டு வருகிறதெனினும், கர்ணபரம்பரையிற் கேட்கப்படும் வரலாற்றிற்கு விருத்தமாயுள்ளது. சிவஞானசுவாமிகள் தமது பாயிரவிருத்தியிற் 'பாணினியமுதலிய விபாகரணங்களுமுளவாக ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனென்று' பனம்பாரனார் கூறினமைக்குக் காரணம் தருகின்றார்கள். இதனால் தொல்காப்பியனார் காலத்துப் பாணினியம் உளதாதல் சுவாமிகளுக்கு உடன்பாடாம். வடமொழியிலக்கணத்தைப் பாணினியார்க்கு மேலானதைப்போலத் தமிழ்மொழி யிலக்கணத்தை அகஸ்தியருக்கு உணர்த்தி வடமொழியோடு தமிழைச் சமமாக்கியருளினார் சிவபெருமானென்பர் பரஞ்சோதி முனிவரும். இதனால் அகத்தியத்திற்கு முற்பட்டே பாணினியமுளதாதல் முனிவருக்குக் கருத்தாகும். கர்ணபரம்பரையாகவேனும் கொள்ளத்தக்க இவ்வரலாற்றை யொழித்துத் தமது நூதன கொள்கையை அங்கீகாரஞ் செய்தற்கு இரண்டு காரணங்கள் தருகின்றார்கள். அவற்றுள் ஒன்று மிகவும் புதுமைவாய்ந்தது. 'இலக்கண ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாப் பெருஞ்சிறப்பினதாய சொல்வரலாற்று முறையைத் தொல்காப்பியர் கூறவில்லை; ஆகவே அம்முறையைக் கூறியுள்ள பாணினிக்கு 400 வருடங்கட்கு அவர் முற்பட்டவராதல் வேண்டும்: என்பது தான் அக்காரணம். இதன் வன்மை மென்மைகளை யாராய்தல் அநாவசியகம்; இது போன்ற காரணங்கூறித் தமிழுலகை அவமதியாதிருக்கும்படி ஐயநூரவர்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன். அவர்கள் கூறுவது தொல்காப்பியம் ஒரு நிரம்பிய இலக்கணமன்று எனக் கொள்ளுதற்குத் தக்க காரணமாகலாம். வேறொருமுடிபும் அதினின்று பெறுதல் ஏலாது. 'முற்றத்துறந்து முழுத்தவம் எய்தி முழுமுதலறிவினராய் விளங்கியவ'ரெனத் தொல்காப்பியரை யோரிடத்துக்கூறிப் பிறிதோரிடத்துச் சொல்வரலாற்று முறையைப் பாணினியாலன்றிப் பிறவாறு அறிந்துகூற மாட்டாதவராயினொன்று பெறவைத்தல் பரஸ்பரவிரோதமென்றுகூட ஐயநூரவர்கள் உணரவில்லை. இவ் அரிய

காரணங்கொண்டு, பாணினீயத்திற்கு முற்பட்டது தொல்காப்பிய மெனத் துணிந்து, பாணினியின் காலத்தை ஆராய்ச்சியால் வரையறுத்து, தொல்காப்பியர் இற்றைக்கு 3200 வருஷங்கட்கு முன்புள்ளவர் என முடிக்கின்றார்கள். ஐயுரைவர்களது இரண்டாவது காரணம் இன்னும் 1100 வருஷங்களுக்கு முன்பாகத் தொல்காப்பியரைக் கொண்டு செல்ல உதவுகின்றது. தொல்காப்பியர் காலத்தே குமரியாறுண்மையும், அது கடல்கோட்பட்டகாலம் இற்றைக்கு 4300 வருஷங்கட்கு முன்னென்பது பௌத்த வம்சாவளியால் தெரிகின்றமையும், அக்காலம் பைபிளிற் கூறப்படும் 'நோவா' என்பவர் காலத்தோடு ஒத்திருக்கின்றமையும், ஆகவே தொல்காப்பியனார்காலம் 4300 வருஷங்கட்கு முன்னென்று தெளியப்படுகின்றமையும், அவர்களால் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. தமது கொள்கைகளை எவ்வகையாலாயினும் நிறுவவேண்டுமென்று துணிந்து வெளிவந்திருக்கும் ஒரு சிலர் காலவாராய்ச்சி செய்ய முறையை இது நன்கு உதகரிக்கின்றது. மேல்க் காரணத்தில் அமைந்த தொடர்களுள் ஒவ்வொன்றும் சந்தேக ஆஸ்பதமாயுள்ளதாகும். முதலாவதாக, தொல்காப்பியர்காலத்தே குமரியாறு இருந்தமை நிச்சயித்தல் ஏலாது. 'குமரி'யென்றே கூறப்பட்டுள்ளது; 'ஆறு' என்றேனும் 'மலை' யென்றேனும் அன்றி 'முனை' யென்றேனும், தொல்காப்பியநூல்கொண்டு அறிதற்கில்லை. இப்பொழுதும் இந்தியாவின் தெற்குக்கோடி 'குமரி' யென்னும் பெயரால் வழங்குகின்றது. பனம்பாரனார் இத் தெற்குக் கோடியினையே கருதியிருத்தலுங்கடும். இரண்டாவதாக, அவ் யாரொன்றிருந்ததெனக் கொண்டவிடத்தும் அது கடல்கோட்பட்ட காலம் நிர்ணயித்தல் கூடாது. வம்சாவளிகளில் அநேக கடல்கோள்கள் கூறப்படுகின்றன. எக்காலத்து நிகழ்ந்த கடல்கோளாற் குமரியாறு கடல்வாய்ப்பட்டதென்று அறிதல் ஏலாது. 4300 வருஷங்கட்கு முன் நோந்ததொரு கடல்கோளால் அங்கனமாயிற்றென ஐயுரைவர்கள் கருதுகின்றார்கள். இது பொருந்தாது; ஏனெனின் அக் கடல்கோளால் தான் சிங்களம் இந்தியாவினின்றும் பிரிக்கப்பட்டதாக இலங்கைச் சரித்திரங்கள் உணர்த்துகின்றன. சிங்களம் இந்தியாவோடு சேர்ந்திருந்தகாலத்தில் இயற்றப்பட்டதெனத் தமிழ் நூல்களுள் எதையுஞ் சொல்லுதற்கு ஆதாரமே யில்லை. மூன்றாவதாக, மேற்கூறிய கடல்கோள் நோவாவின்

காலத்து நிகழ்ந்ததெனப் பைபிள் தெரிவிக்கும் பிரளயமாதல்வேண்டுமென்று ஐயுரைவர்கள் கருதுகின்றார்கள்! தமது அன்பிற்குப் பாத்திரான நோவாவும் அவரைப் பாதுகாக்கப்பட்ட உயிர்களும் தவிர, உலகத்திலுள்ள மற்றையுயிர்க ளனைத்தையும் ஒருசேர அழிக்கக் கருதிக் கடவுள் நாற்பதுநாள் இரவும் பகலும் இடைவிடாது மழை பெய்வித்துப் பிரளயம் நிகழ்வித்தார் என்னும் பைபிள் கதைக்கும் இலங்கைச் சரித்திரங்கள் கூறும் கடல்கோளுக்கும் யாது சம்பந்தம்! ஒரு விஷயத்திலேனும் பொருந்தக் காணவில்லையே! சரிடத்துங் கூறப்படுஞ் செய்திகளிற்போலும் ஒற்றுமையில்லையே! பைபிளிற் காணும் பிரளயம் சரித்திர விஷயமாகக் கொள்ளாதற்குரியதன்று; சரித்திர விஷயமெனக்கொண்ட விடத்தும் மக்கள் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தில் எப்போதென்று கணித்தற்கரிய புராதனகாலத்தில் ஒரு ஜலப்பிரளயம் நேர்ந்ததென்றதற்கு அறிகுறியாகக் கொள்ளலாமே யன்றிப் பிறவாறு அதனைக் கொள்ளாதற்கில்லை. இப்பிரளயம் நிகழ்ந்த காலமும் பைபிளைக்கொண்டு நிச்சயித்தவரிது. பலர் பலவாறு கணக்கிட்டுக் கூறுகின்றனர். ஒரு கணக்கில் கி. மு. 2105-ல் அது நிகழ்ந்ததென்று கூறப்படுகின்றது; வேறொரு கணக்கில் கி. மு. 3153-ல் என்று எழுதப்படுகின்றது. நிச்சயமென்பது சிறிதுமில்லாத இவ்விஷயத்தில் ஒன்றுந் துணிதற் கிடமேயில்லை.

இங்ஙனமாக எங்குநோக்கினும் சந்தேகமயமாயுள்ள சில சில போலிக் காரணங்களைச் சரித்திரவாதார முள்ளனபோல எடுத்துக்காட்டிக் கர்ணபரம்பரையிற் கேட்கப்படும் வரலாற்றினை ஐயுரைவர்கள் அநாத்ரவு செய்கின்றார்கள். வரலாற்றுமுறையை மறுக்கும்விதம் இவ்வாறாயிற்று. தொல்காப்பியத்தின்கண், பாணினியாரதுகருத்துக்கள் சில காணப்படுதற்கு இரண்டு உதாரணங்கள் என்னாற்காட்டப்பட்டன. அவற்றை மறுத்து யாதொன்றுங் கூறினார்களில்லை யென்பது செந்தமிழ் நேயர்கள் சிந்திக்கற்பாலது.

இதனையடுத்து, சிலஞானசுவாமிகள் 'வடமொழியுணர்ந்தார்க்கன்றித் தமிழியல்பு விளங்காது' என்று கூறியதனைப்பற்றி ஐயுரைவர்கள் எழுதுவனவற்றை நோக்குவோம். அவ் வாக்கியத்தின் பொருளை 2 பக்கங்களில் (415-416) விளக்குகின்றார்கள். பொருள்விளக்க மொன்று எழுதும் ஆவசியகந்தான் உண்டோவெனப் பலரும் ஐயுறு

தற்கு நியாயம் உளது. சுவாமிகள் தமது ஆராய்ச்சித்திறத்தானும் கருத்துக்கள் தெளிவுபெற நிகழ்கின்ற இயல்பானும் நிரம்பிய சொல்வன்மையானும், யாண்டும் பொருண்மயங்க இடமின்றி நயம்பட எழுதுந் தன்மையாளர். இவ்வியல்பிற் கேற்கவே ஈண்டும் வாக்கியம் தெளிவாக ஆமைந்திருக்கின்றது. எனினும் அது பிழைபட வுணரப்படுகின்றது. பாணினீயம் முதலிய வடமொழி வியாகரணங்களுக்கில்லாத சிறப்புத் தமிழிற்குப் பெரிதும் உண்டாதலாலே 'தெய்வச்செந்தமிழின் தொன்மையும் பெருமையும் உணர்ந்து இன்பமுறல் வேண்டுவார்க்கு வடமொழிப்பயில்வும் வேண்டப்படுவ தொருதலையா'மென்று காரணங்காட்டி, இக்காரணம் பற்றியே சுவாமிகள் மேற்குறித்த வாக்கியத்தை எழுதியுள்ளார்கள் என்பதேதான் ஐயறாவர்களது விளக்கப்பொருள். ஆனால், வாக்கியத்திற்கு நேரே முந்தியிருக்குந் தொடர் இவ்விளக்கவுரை பிழையென்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. 'யாங்கூறியதே வடநூலார்க்கும் உடன்பாடாதல் மாபாடியம் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க' என்பதே அத்தொடர். இதனால் தாம் கூறியதற்கு ஆதாரமாக வடநூற்கருத்துக்களைத் தருகின்றாரென்பது புலனும். சுவாமிகளது முதற் சூத்திரவிருத்தியிற் பலவிடங்களிலும் இங்ஙனம் ஆதாரங்காட்டுதலைக் காணலாம். தமிழிலக்கண வுணர்ச்சிக்கு வடநூல் வியாகரணங்கள் பெரிதும் பயன்படுவனவாமென்பதே அவர்களது கொள்கை. ஆனது பற்றியே தமிழ்நூலொன்றேவல்ல உரையாசிரியர் முதலியோரைச் சிறிது கடிந்துரைத்தும் இருமொழியினும் வல்ல சேனாவரையரைப் புகழ்ந்துரைத்தும் செல்வர். உதாரணம் முதற்சூத்திர விருத்தியில், 26-ம் பக்கத்திற் காண்க. ஆகவே, 'சிறப்பில்லா மொழியொன்றினை யறிந்தவர்க்கே சிறப்புடைய பிறிதொரு மொழியின் பெருமை யுணரலாகும்: என்ற வேற்றுமைநயம்பற்றி யன்று சுவாமிகள் மேலைவாக்கியம் எழுதியது. இவ்வுண்மையை 'யோகிகளியற்றிய நூல் வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க' என்று ஐயறாவர்கள் எழுதிய வாக்கியங்கொண்டே அவர்களுக்குப் புலப்படுத்த நேர்ந்தமைக்குப் பெரிதும் மனம் உளைகின்றேன். முடிவில் 'உலகிப்பொருளறிவும் பிறவும் கைவந்தவர்க்குத் தமிழுணர்வொன்றமே போதாது, வடநூலுணர்வும் வேண்டப்படும் என்பது சிவஞானசுவாமிகளுக்கும் கருத்தாகும்' என்று யான்

நினைப்பதாக எழுதியிருக்கிறார்கள். யான் ஓரிடத்தும் இங்ஙனம் எழுதியதில்லை. அன்றியும், இத்தொடர் பலபொருள்களை யுட்கொண்டதாகவும் மிகப் பொதுவாகவும் உள்ளது; பொருள் நிச்சயமில்லா இவ்வாக்கியத்தை யெழுத எவருந் துணியமாட்டார்கள். வேறொரு விஷயமும் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சுவாமிகள் 'ஒன்றுபற்றி யொரோவிடத்துக் கூறியதுகொண்டு பிள்ளையவர்கள் வடநூல் வழியிது தமிழ்நூலெனக் குறித்தார்கள்' என்று ஐயரைவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தும் எனக்குப் புதுமையேயாகும். வடநூல் வழுவீத தமிழ்நூலாயிற்றென்பதிற்பொருள் யாதும்இல்லை; அர்த்தமில்லாத தொடர்களையும் யான் கூறாதனவற்றையும் என்பாற்படுத்தவது ஐயரைவர்களுக்குத் தகரது. வடநூல் வழியது தமிழ்நூலென்பது அவர்கள் கூறக்கருதியதாயின், அவ்வகையும் யான் ஓரிடத்தும் எழுதியதில்லை.

இதுகாறும், எனது முடிபிற்கு ஏதுவாதவின்றி எனது கருத்துக்களில் இரண்டினை ஆதரிப்பனவாக யான்தந்த இருவரது கூற்றுக்களையும், எனக்கு உடன்பாடன்றெனினும் அபிப்பிராயம் இத்துணைசென்றுளது எனக் காட்டற்கு மாத்திரம் யான் கூறி விடுத்த தீக்ஷிதரது கொள்கையினையும், ஐயரைவர்கள் ஆராய்ந்து முடித்த பரிசு இவ்விதமென வுணர்த்தினேன். இனி, யான் தந்த ஏதுக்கள் மூன்றனுள், தருக்கித்தற்கென அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட இரண்டினையும் எவ்வாறு ஆராய்ந்திருக்கிறார்களென நோக்குதல் வேண்டும். முதலாவதாக, தமிழிலுள்ள சொற்களில் ஒரு பெரும்பகுதி வடமொழிப் பதங்களாமென்றேன். இதனை 4 பக்கத்தில் (398-401) விசாரனை செய்கின்றார்கள். ஆனால் வடமொழியினின்றும் பிறந்ததே தமிழ் என்று யான் கருதுவதாகக் கூறிக்கொண்டு அதனையே மறுக்கிறார்கள்! ஓரிடத்தும் யான் தந்த கருத்து மறுக்கப்படவேயில்லை. எனது முடிபினையே அவர்களும் வலியுறுத்துகின்றார்கள். சங்கச்செந்தமிழ் நூல்களில் ஆரியச்சொற்கள் காணப்படுதலும் அவை பிறறைஞான்றைத்தமிழ் நூல்களிற்பெருவரவினவாயுண்மையும் அவர்களுக்கும் உடன்பாடே. ஆனால் ஆரியருந் தமிழ்மக்களும் 'நெருங்கிவாழாது வேறாயிருந்த காலத்தே எழுதப்பட்ட நூல்களில் விரவிய சொல்வழக்கீகுக் காணப்படுதல் சிறிதும் இல்லையென்க' என்று மட்டுஞ் சேர்த்திருக்கின்றார்கள். இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலெனக் கூறப்பட்டுள்ள

தொல்காப்பியத்தின் கண்ணே, செய்யுளீட்டச் சொல்வகைகளுள்ளே, வடசொல்லும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'இயற்சொல், திரி சொல், திசைச்சொல், வடசொலென்—றணைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே' என்பது தொல்காப்பியம். ஆகவே இடைச்சங்க நூல்களினும், கடைச்சங்க நூல்களினும் வடசொற்கள் பயின்றிருந்தமை தெளியலாகும். முதற்சங்கத்தாரது நூலென அகத்தியம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. 'பலவி னியைந்தவு மொன்றெனப் படுமே - அடிசில் பொத்தகம் சேனை யமைந்த-கதவ மாலீ கம்பல மனைய' என்றது அகத்தியச் சூத்திரமாகப் பழைய வுரைகாரர்களால் தரப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சூத்திரத்தினுள்ளே வடசொற்கள்பயின்றாவந்திருத்தல் காணலாம். எனவே முதற்சங்கத்து நூலினும் வடசொற்கள் ஆளப்பட்டுள்ளமை விளங்கும். முதற்சங்ககாலத்துக்குமுன் தமிழ்நூல்கள் இருந்தனவாகக் கூறுதற்கு ஆதாரமில்லை. ஆரியரோடு விரவாதகாலத்துத் தமிழ்மக்களிடையே நூல்களிருந்தனவென்றதும் ஆதாரமில்லை. நூல்களிருந்தனவென்று கொண்டவிடத்தும் அவற்றைப்பற்றி யொன்றும் கூற ஏலாது. இக்காரணங்களால் ஐயுரைவர்கள் சேர்த்தெழுதியிருப்பது பொருந்தாது.

எனது ஹேதுக்களி லிரண்டாவதாக, 'நூற்குரிய விஷயங்களெனத் தமிழில் எடுத்தாளப்பட்டவற்றுட் பெரும்பாலான வடமொழி நூலிலுள்ள விஷயங்களாம்' என்று யான் கூறியதனை 5 பக்கங்களில் (407-411) மறுத்தெழுதுகின்றார்கள். ஐயுரைவர்கள் மறுக்கும் முறையை இப்பகுதி நன்கு விளக்குகின்றது. யான் தந்துள்ள ஹேது அவர்களாற் சீழ்வரும் ரூபத்தில் தரப்படுகின்றது:—

'செந்தமிழ்நல்லிசைப்புலவர் நூற்குரிய பொருள்களெனக் கொண்டு உரைத்தவெல்லாம் வடமொழி நூற்குரிய பொருள்களா மன்றித் தனித் தமிழ்க்கென ஒரு பொருள் ஏற்பாடு இல்லை.'

இதற்கும் யான் கூறியதற்கும் பெரிதும் வேறுபாடு உளது. பெரும்பாலான வடமொழி நூல்விஷயங்களா மென்றேன்; அவர்கள் எல்லாம் வடநூற்குரிய பொருள்களாம்' என்று தமக்கு ஏற்றவாறு மாற்றிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு மாற்றியது கைப்பிசகுமன்று. வேண்டுமென்றே மனமாரக் கருதிக்கொள்ளப்பட்டதாமெனல் 'தனித் தமிழ்க்கென' ஒரு பொருளேற்பாடு இல்லை'யென்று எதிர்மறை முக்கத்தாலும் அவர்கள் கூறுதலால் விளங்கும். யான் கூறுதலையும்

கருதாதனையும் கூட்டி யமைத்துக்கொண்டதேனாடு அவர்கள் நிற்க வில்லை. தமிழ்க்கெனவுரிய பொருளின் ஏற்பாட்டினைப்பற்றி விரிவாய் ஆராய்கின்றார்கள்! பொருட் பாகுபாட்டினைப்பற்றி யான் யாதும் கூறவில்லை. நூற்குரிய விஷயமென்றதனால் யான் கருதியதுவேறு; ஐயனாவர்கள்கொண்ட பொருட்பாகுபாடு வேறு. இங்ஙனம் எனது முக்கியமான கருத்தினையும் திரித்துணர்ந்து கொள்கின்றார்கள். இத்திரிபுணர்ச்சி எனது முதல் உதாரணமாகிய திருக்குறளை நோக்கிப் பிறந்ததாகும். யான் காட்டிய இரண்டொரு உதாரணங்களை யொரு வகையான் மறுத்துவிட்டால், பல வுதாரணங்களினின்றும் திரட்டப் பெற்ற வொருமுடிபு மறுக்கப்பட்டதாகுமென நினைத்தார்கள் போலும்! முதலுதாரணமாகிய திருக்குறளை எடுத்துக்கொண்டு அதன்கண் தமிழ்நூற்குரிய பொருட்பாகுபாடே காணப்படுவது என் நிறுவ முயல்கின்றார்கள். நிறுவுமுறை வருமாறு:—

1. அகம் புறம்: என்றது தமிழ்ப்பாகுபாடு: இது தொகை.
2. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு: என்பது மேலதன் விரி.
3. இங்ஙனம் விரித்தும் தொகுத்தும் கூறும் மரபு தனித் தமிழிற்கே உரியது.
4. அறமுதலிய நாற்பொருட்பாகுபாடு செந்தமிழ் மரபிற்கே உரியது.
5. வள்ளுவர் வீடுங் கூறியுள்ளார்; நாற்பொருட் பாகுபாட்டினை முற்றும் எடுத்தாளுகின்றனர்.

ஆதலின் வள்ளுவர்கொண்டது தமிழ்நூற்குரிய பாகுபாடே.

இவற்றுள் முதற்கூற்றொழிய ஏனையவெல்லாம் பிழையாகும். அகம், புறம்: என்ற தமிழ்ப்பாகுபாட்டால், திருக்குறள் விஷயத்தை விளக்கு தற்கு ஏலாது. ஆனதுபற்றி அறமுதலிய பாகுபாடு தமிழ்க்குரியதே யென நிறுவப் பெரிதும் முயல்கின்றார்கள். அகம், புறம்: என்ற தொகையின் விரியே அறமுதலிய நான்கும் என்றார்கள். இருவகைப் பாகுபாடும் வேறு வேறு நோக்கம்பற்றியும் நியாயம் பற்றியும் எழுந் துள்ளனவாதலின் ஒன்றினைத் தொகையென்றும் மற்றதனை அதன் விரியென்றும் கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாது. விரித்தும் தொகுத் துக் கூறும் மரபு தனித்தமிழிற்கே உரியதென்றார்கள். இவ்வாறுகூற ஐயனாவர்கள் துணிந்தமைக்குப் பெரிதும் ஆச்சரியமடைகின்றேன்!

இது தமிழாக்கன்றி வடமொழிவாணர்க்கு அறிவென்பதே இல்லை யென்று கூறுவதனோடொக்கும்! முதல் அத்தியாயத்தில் கௌடில்பர் தமது நூற்கருத்தைத் தொகுத்துக் கூறிப் பின் முறைப்பட விரித்துச் செல்கின்றார். இஃதொன்றே அவர்கள் கூறியது தவறெனக் காட்டற்குப் போதியது. அறமுதலிய நார்பொருட்பாகுபாடு செந்தமிழ் மரபிற்கே யுரியதென்றார்கள். வடமொழியில் அறமுதலிய நான்கும் 'சதுர்வர்க்கம்' என்ற சங்கீதத்தால் வழங்குதல் பிரசித்தம். 'சதுர்வர்க்கபலம் ஜ்ஞானம்' என்பது ரகுவம்சம் (X-22). 'த்ரிவர்க்கோ தர்ம் காமார்த்தை: சதுர்வர்க்க: ஸமோக்ஷகை:' என்பது ஆமரம். கௌடில்பரும் காமந்தகரும் 'த்ரிவர்க்கம்' 'சதுர்வர்க்கம்' என்பவற்றைப்பற்றிக் கூறுகின்றார்கள். ஐயனூரவர்களும் 'பொருள்கள் உலக வழக்கானும் வேதவழக்கானும் அறமுதலியவாக விரித்துக்கூறப்படும்' எனத் தம்மையறியாமல் இலக்கணவிளக்கத்திலிருந்து எடுத்தெழுதி விட்டார்கள். ஆகவே இக்கூற்றும் பிழையாம். வள்ளுவர் வீடுங்கூறியுள்ளார் என்றார்கள். முப்பாலாக வேளிப்பட வகுத்துக்கூறிய நாயனூரை வீடுங்கூறினாரென்றல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? திருக்குறளுக்கு 'முப்பால்' என வொரு பெயரு முளதன்றோ? புருஷார்த்தம் நான்குங் கூறினாரென வுரைத்திருப்பதெல்லாம் உபசாரமாத் திரையே யென்றறியத்தக்கது. வீடுங்கூறினாரென்று கொண்டவிடத்தும் எனது உதாரணம் பாதிக்கப்படுமாறில்லை: அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னும் பாகுபாடு தமிழ்க்குரியதன்று என்பது சித்தார்த்தமாகலின்.

முதலுதாரணம்பற்றிய ஆராய்ச்சியை யிங்ஙனமுடித்து இரண்டாவது உதாரணமாகிய இராமாயணத்தை யெடுக்கிறார்கள். 'கம்ப நாடர் வான்மீகிராமாயணத்தைப் படியெடுத்துக் காதைகள் முறைபிறழாமற் செய்தார்' என்பதே அவர்கள் கூறுவது. இராமசரிதமாகிய விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டது மாத்திரமன்றிக் கதையினை விரித்துரைக்கு முறையின்கண்ணேயும் வான்மீகியாரைப் பின்பற்றினர் கம்பர் என்பது அவர்கள் கருத்தாக முடிகின்றது. ஆகவே இவ்வுதாரணமும் பிழையெனக் காட்டப்படவில்லை.

இவ்வாறாக, எனது முன்னுரையின் பிரதான முடிபினைக் கைந்நெகிழவிட்டு, என்னையும் எனது கருத்துக்களை யாதரித்துரைத்த ஆசிரியரிருவரையும் மயங்கி யுணர்ந்துகொண்டு, யான் தந்த ஹேதுக்களைச்

சரிவர அறிந்துகொள்ளாது, அவற்றைக்கண்டித்துக் கூறுவார்போன்று சில சில எழுதி, இராஜையராவர்கள் மறுப்புரையொன்று வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். தமிழுக்கு வடமொழி செவிலித்தாய்நிலையில் உதவி வந்திருக்கிறதென்ற முடிபு அணுத்துணையும் மறுக்கப்படவில்லை. தமிழன்னைமீதுள்ள உண்மையான பக்தியினால் அவளுக்கு உண்மைத்தொண்டு புரிதல் வேண்டுமென்னும் நோக்கமொன்றே எனது உரைகளுக்குக் காரணமாமென்பதை மாத்திரம் ஐயராவர்களுக்குத் தெரிவித்து எனது எதிருரையை முடிக்கின்றேன்.

வள்ளுவர் திருநாள் *.

தமிழ்நாடும் தமிழ்மொழியும் முயன்ற அருந்தவப்பயன் காரணமாக, ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னர், நமது நாட்டில் திருவவதாரம் செய்தருளிய வள்ளுவரென்னும் புண்ணியமூர்த்தியை நினைவுகூரும் பொருட்டு நாம் இன்று கூடியிருக்கின்றோம். இவரது அவதார-நிகழ்ச்சியைப் போன்று அத்துணைச் சிறப்புடையதாகப் பிறிதொரு நிகழ்ச்சி தமிழ்மொழிச் சரிதத்தில் உளதென்று கருதுவார்பெரும்பாலும் இல்லை. தமிழ்நாட்டுக்கு தலையெடுத்து அவளது புதல்வர்களாகிய நமக்கு இன்முகம் காட்டி நிற்பது இத் திருவவதாரத்தின் பயன் கொண்டேயாகும். தமிழ்-நாடு புண்ணியபூமியாகக் கொள்ளப்படும் பெருமை வாய்ந்தது இவ்வவதாரத்தின் பெருமைபற்றியேயாகும். தமிழ் மக்களாகிய நாம் கௌரவமுடையதோர் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்களென்று எண்ணிடப்பெற்றுவருதற்கும் இவ்வவதாரமே காரணமாகும். இங்ஙனமாகத் திருவவதாரம் செய்தருளிய மஹா புருஷனை அடிக்கடி ஞாபகத்தில் வைத்துப் போற்றிப் பாராட்டவேண்டுவது தமிழ்மக்களாகிய நமக்கு உரிமையும் கடமையும் ஆகின்றது. தமிழ்மொழியோடு பிறந்த நமக்கன்றிப் பிறமொழிகளைப் பயிலும் அந்நியர்க்கு இப்பேருரிமை இல்லாதுபோயிற்று. இவ்வுரிமை யொன்றினாலேயே நாம் இறுமாந்து தலைநிமிர்ந்து நடப்பதற்குத் தகுதியுடையராயினோம். நம் தமிழ்-மக்கள் மீதும் நம் தமிழ்-மொழிமீதும் பிறர் அழுக்காறு கொள்ளும்படி அத்துணைப் பெருமை அளித்தது இப்பேருரிமை யென்றே கருதுகின்றோன் இங்ஙனம் சிறப்பும் பெருமையும் நமக்கு அருள்செய்த புண்ணியமூர்த்திக்கு நாம் என்றும் நன்றிபாராட்டுங்கடப்பாடு உடையராயிருக்கின்றோம். 'எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வுல்லீ-செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு' என்பதன்றோ தமிழ்-வேத விதி?

ஆனால், நமது உரிமையைப் பாராட்டி மகிழ்தற்கும் நமது நன்றியறிதலை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளுதற்கும் மாத்திரமன்று நாம்

* வள்ளுவர் திருநாளன்று நெல்லை மாணவர் சங்கத்திற் செய்த பிரசங்கத்தின் குறிப்பினின்றும் எழுதியது

இன்றைக்குக் கூடியிருப்பது. பூர்வத்தில் நாமிருந்த உன்னத நிலைமையினின்றும் தவறிவிட்டோம். நமது பண்டைப்பெருமை நம்மின்றும் விடை பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டது. நாம் அதோகதியில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றோம். இப்போது முழுவதும் அடிமைகளாகி விட்டோம். அறிவிலும் ஆண்மையிலும் அன்பிலும் நாம் அடிமைகளாய் உழலுகின்றோம். அன்றிற்கும் அடைக்குந்தாழ் உண்டென்பது இப்போது அறியலாமே. 'கூற்றுடன் மெல்வரினும் கூடியெதிர் நிற்கும் ஆற்ற' லுடையாராயிருந்தோம் என்பது பண்டைப் பழங்கதையாய்ப்போயிற்று. ஒருகாலத்தே நமது தமிழ்-மக்கள் எங்கணும் சென்றுலவி வாணிகம் செய்து தமிழ்-நாட்டுப் பொருள்களை உலகிற்கெல்லாம் உதவிவந்தனர். துகர்ச்சிப் பொருள்களையன்றி அறிவுப்பொருளும் உலகமனைத்திற்கும் கொடுத்துதவும் அத்துணையளவாக நம்மிடமிருந்தது. அவ் வறிவுப் பொருளை மேன்மேலும் விருத்தி செய்யாது வறிதே வாழ்ந்து எல்லா வற்றையும் இழந்தோம். 'அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்-என்னுடையரேனும் இலர்' என்ற உண்மையை மறந்துவிட்டோம். பிற நாடுகளில் அறிவு நாடோறும் பெருகிவளர, நம்நாட்டில் அறிவு-வற்றமை குடிக்கொண்டு விட்டது. மேலைநாடுகளினின்றும் அறிவுப்பொருள்பெற வேண்டி நாம் இரந்து நிற்கின்றோம். தமிழ்நாட்டில் அஞ்ஞான-இருள் பார்து நிலைத்திருக்கின்றது. இவ் அஞ்ஞான-இருளில் உழன்று தத்தளிக்கும் நமக்கும் உய்தியுண்டென்று உணர்த்தி நம்மை நன்னெறியுய்க்கும் ஓர் தெய்வவொளியை நாம் அடிக்கடி நோக்கி நெறிப்படுதல் வேண்டுமன்றோ? இவ்வியல்புடைய தெய்வவொளி யொன்றை நோக்கி நெறிப்படுதற்கே நாம் இன்று ஒருங்கு கூடியிருக்கின்றோம். தமிழ் நாடனைத்தும் இத் தெய்வவொளியை யின்று தரிசித்து உய்திகூடும்படி இறைவன் அருள்புரிவாராக!

இத் தெய்வப்பெரொளியானது தோன்றியகாலம் இன்றைக்குச் சுவார் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னென்று கூறுவர். தமிழிலக்கியசரித்திர ஆராய்ச்சியாளரில் ஒரு சிலர் இதுனை ஒப்புக்கொள்ளாமலிருத்தல்கூடும். ஆனால், சில நூறுவருஷங்கள் முன்பின்கூடக் கூறிக்கொள்வதில் எனது நோக்கம் பழுதுபடுவதில்லை. எனது கருத்தெல்லாம் பெருமக்களது அருந்தோற்றத்தால் விசேஷித்து விளங்கும் பிரகாசமின்றித் தமிழ்ச்சரித்திரமண்டலம் வறிதேயிருந்த காலத்து

‘வள்ளுவர்’ என்று நாம் கொண்டாடும் இத் தெய்வவொளி தோன்றியது என்பதே. அங்கங்கே சிறு சிறு நகைத்திரங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து கூட்டமாக விளங்கியிருந்தன. சங்கப்புலவர்கள் என்று நாம் கருதும் நக்கீரர், கபிலர், மாங்குடிமருதனார் முதலானோர் ஒருங்குகூடிச் சிற்றொளி நல்கித் திகழ்ந்து வந்தனர். சிலப்பதிகாரமியற்றிய சேரர் பெருமானாகிய பெரு நகைத்திரம் இன்னும் விண்ணில் ஒளிரவில்லை. தண்ணிய அருளொடுமிளிரும் தேவார-ஆசிரியர்களும் ஆழ்வாராதியர்களும் இன்னும் இன்னொளி நல்கவில்லை. சிந்தாமணியை உதவியருளிய திருத்தக்கதேவர் என்னும் செவ்விய நல்லொளி இன்னும் முகஞ்செய்து திகழவில்லை. திருத்தொண்டர்புராணம் என்னும் சைவ மெய்நூல் அருளிய சேக்கிழார் எனப்படும் விடிவெள்ளி விண்ணில் இன்னும் அரும்பவில்லை. விண்ணையும் மண்ணையும் தன்னிடமாகக் கொண்டு தனது பேரொளிப் பெருவெள்ளத்தால் இருபேருலகையும் ஜோதி ஸ்வரூபமாக்கிய கம்பர் என்னும் கவிசுலபாஸ்கரன் இன்னும் உதயஞ் செய்யவில்லை. பேரொளி மண்டலங்கள் ஒன்று மின்றிச் சிறு வெள்ளிகள் சிற்றொளிசெய்து விளங்கிய தமிழ்ச் சரித்திர மண்டலத்தே நாம் இன்று போற்றித் தொழுகின்ற தெய்வவொளியாகிய திங்கள் உதயமாயிற்று.

‘திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலந்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடைபோன்றிவ்
வங்க ணுலகளித்த லான்’ (சிலப்பதிகாரம்)

என இயற்கைத் திங்களை வணங்கும் மரபுடைய நாம் அறிவுநலந் திகழ்ந்தோளிரும் வள்ளுவரென்றும் செயற்கைத் திங்களையும் வணங்கி வாழ்த்துவோமாக!

இப் பூவுலகிலுள்ளவர்க்கு நிலவும் மகிழ்ச்சியும் ஒருங்கு தந்து விளங்கும் இயற்கைத்திங்கள் பூமியினின்றும் ஆயிரக் கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பா-லுள்ளது. எவ்வாறு, எப்பொழுது அது தோற்றியது? அதன் சரித்திரம் யாது? இவைபோன்ற கேள்விகளுக்கு கெல்லாம் நமக்கு விடை திடைப்பதரிது. திங்களின் தண்ணிய ஒளி-மண்டலத்தின் அழகிலே இன்புறுவதோடு நமது மனம் அமைதியுறு கின்றது. அதன் சரித்திரம்பற்றிய கேள்விகள் யாவும் நமது அகக் காரத்தாலும் ஆசைப் பரபரப்பினாலும் எழுகின்றன. சில சில விடை

களை அனுமானிக்கின்றோம். சில சில விஷயங்களை நமது மனோபாவனை யால் பாவனை செய்கின்றோம். சிறு குழந்தைகள் கனற்கிழவி அதில் வசித்துவருவதாகப் பாவிக்கின்றார்கள். வயது முதிர்ந்துவிடின் குழந்தைமதியும் நம்மைவிட்டு அறவே யொழிந்து விடுதலுண்டோ? கவிதாகற்பனை யென்பது இக் குழந்தைமதியோடு ஏகதேசவொற்றுமையுடைய தென்பது பெரியதோர் உண்மையே யன்றோ? ஆகவே, நாமும் பாற்கடலில் அம்புலி தோன்றியதாகப் பாட்டிசைக்கின்றோம்; அதன் கண் முயல் இருப்பதாக வியந்துரைக்கின்றோம்; அதனை ராகு கேதுக்கள் விழுங்கி யுமிழ்வதாகக் கதை விளம்புகின்றோம். இங்ஙனமாகப் புனைந்துரைத்துக்கொள்வதன்றி உண்மை யுணர்ந்துகொள்ளுதல் கஷ்ட சாத்தியமாகின்றது. இதுபோலவே இன்று நாம் தொழுதுவாழ்த்தும் 'வள்ளுவர்' என்னும் தெய்வவொளிவீசும் திங்களின் சரித்திரமும் நம்மால் அறிதற்கரிதாயிருக்கின்றது. எத்தனையோ கட்டுக்கதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன! 'வள்ளுவர்' என்ற பெயரால் அவர் 'புலைச்சிமகன்' என்ற கதை பிறந்தது. புலைக்குலத்தானுக்கு இத்துணைப் பேரறிவும் பெருங்கல்வியும் இருத்தல் அசம்பாவிதம் என்றெண்ணிப் புலைச்சிக்கும் பிராமணனொருவனுக்கும் அவர் பிறந்துள்ளதாகக் கதை யெழுந்தது. சிலர் 'வள்ளுவர்' என்ற சொல்லுக்கு வண்மையுடையார் என்ற பொருள் கூறி இவ் விடர்க்கடலைக் கடக்கத் தலைப்பட்டனர். சீத்தலைச் சாத்தனார்க்குத் திருவள்ளுவரது திருக்குறளால் தலைக்குத்துத் தீர்ந்த கதை பன்முறையும் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். இக்கதை முதுவதும் தலைக்குத்து என்னுந் தொடருக்கு இரண்டு பொருள் இருப்பதாலும் சீத்தலை என்பது ஓரூர் என அறியாமற்போனமையினாலும் ஏற்பட்டதாகும்.

‘சீந்திரீர்க் கண்டம் தெரிசுக்குத் தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்கும் தலைக்குத்தில்-காந்தி
மலைக்குத்து மால்யாணை வள்ளுவர்முப் பாலால்
தலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு’

இச்செய்யுளில் தலையிடிமருந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இம்மருந்தினை மோந்தமாத்திரையில் தலையிடி தீர்த்துவிடும். குற்றம் நிரம்பிய நூல்களைத் தினந்தோறும் செவியடுத்து என்றுந் தீராத தலையிடியுடையரா யிருந்த சாத்தற்கு வள்ளுவரதுமுப்பாலால் அந்நோய்

தீர்வெய்திற்று என்பதே இதன்கருத்து. இச் செய்யுளாகத்துத் 'தலைக் குத்து' என்றசொல் பயின்றுவந்திருத்தலால், குற்றமுள்ள நூல்களைக் கேட்குந்தொறும் கேட்குந்தொறும் சாத்தர் எழுத்தாணியைக்கொண்டு தம் தலையிற் குத்திக் தமது விதியை நொந்து கொள்வாரென்றும், சீத் தலைச் சாத்தர் என்ற பெயர் வழக்குண்மையால் எழுத்தாணியாற் குத்துண்ட அவர் தலையிற் சீழ் எப்போதும் வடிந்து கொண்டிருந்த தென்றும், இச் சீழ்வடிதலும் எழுத்தாணிக்குத்தும் வள்ளுவரது முப்பால் மருந்தினால் அறவே இல்லாதபோயின வென்றும் கட்டுக்கண்தகள் கிளைக்கத் தலைப்பட்டன. இதுபோன்றதொரு தப்புணர்ச்சி யின் காரணமாக, வள்ளுவர்க்குக் கற்பிற்சிறந்த இல்லறத் தலைவி யொருத்தியை அடையும் பாக்கியமும் கிடைத்திருக்கின்றது.

‘அடிசிற கினியானை அன்புடை யானைப்

படிபொற் பழிநாணு வானை—அடிவருடிப்

பின் தூங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தால்

என் தூங்கும் என்கண் எனக்கு’

என்ற செய்யுள் வள்ளுவர் தமது பத்தினியாரைக்குறித்துப் பாடிய தாகக் கருதப்பட்டது! இதனினின்றும் கற்புமாட்சிதெரிக்கவல்ல அழகிய பலகதைகள் புறப்பட்டுவிட்டன! ஆனால் இச்செய்யுள் வள்ளுவர் வாக்கன்றென்பதற்கு இச்செய்யுள் அகத்தே பொய்யாத வோர் சான்று நிலைபெற்றிருக்கின்றது. தூங்குதல் என்ற சொல்லுக்கு உறங்குதல் என்ற பொருள் வள்ளுவர் காலத்தில் இல்லை. சங்கநூல்களில் ஓரிடத்தேனும் இப்பொருளில் இச்சொல்லைக் காணுதல் கூடாது. வள்ளுவர் தாமும் இச் சொல்லைப் பலமுறை பிரயோகித்திருக்கின்றார்; பொருள் இதுவன்று. தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம்பெற்றுச் சோம்பியிருந்த பிற்காலத்தே புகுந்த வழக்காகும் இது. பிற்காலத்துப் பிறந்த செய்யுள் வள்ளுவர்பால் ஏற்றி அவர்க்குத் திருமணம் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றது.

மேற்குறித்தனபோன்ற கட்டுக்கதைகளால் ஒருண்மையை நாம் உணர்கிறோம். வள்ளுவரது திருமேனிக்குத் தமிழ்மக்கள் பண்டு தொட்டு இன்றுவரை இடையறாத அன்பு பூண்டு வந்திருக்கின்றார்களென்பதுவே அது. அநேக நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ்மக்கள் தம் உள்ளத்தை வள்ளுவர் கொள்ளுகொண்டு உலவி வருகின்றார். நம்மோ

பொப்ப நம் மூதாதையர்களுக்கும் அவரது திருநாமம் சிந்தைக்கும் செவிக்கும் இனிதாயுள்ளது. அவரது சரிதம் எனப் பெயரிட்டெழுந்தனவெல்லாம் புண்ணியம்பயப்பனவாக நம்மவராத் தருதப்பட்டுள்ளன. கரையில்லாது பொங்கியெழுந்த அன்பின் பெருக்கத்தால் முற்கூறியன போன்ற கதைகள் முளைத்துச் செழித்து வளர்ந்தனவென்று நாம் உணர்ந்தவளவில்; நமது மனம் பக்தியாற் கனிவெய்துகின்றதேயன்றி அவற்றின் பொய்ம்மை மெய்ம்மைகளைத் தெரிதற்கு ஒருப்படுவதில்லை. அன்றியும், அழகுள்ள கதைகளில் யார்தாம் சடுபடமாட்டார்கள்! யார்தாம் மயங்கிவிடமாட்டார்கள்! சூணத்தாலும் செயலாலும் பெரியராயுள்ளவர்களைப் பற்றிய அழகிய கதைகள் நம்மை வசீகரித்து விட்டனவென்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளுதலிற் சூற்றம் சிறிதேனும் உண்டோ? இல்லை. எனினும், ஒருவிஷயத்தை நாம் மறந்துவிடலாகாது. சந்திரனது ஒளிமண்டலத்தைக் கடந்து அதன் இயற்கையைக் கண்டறிதற்குக் கண் கூசி வலியற்றுநிற்பதுபோல, திருவள்ளுவரது புகழ்மண்டலத்தைக் கடந்து அவரது உண்மைச் சரித்திரத்தை யுணர்ந்தற்கு நம் அறிவு வலியற்று நிற்கின்றது. இதனை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுதல் பெரிதும் ஆவசியகம்.

வள்ளுவரது சரித்திரத்தில் ஒருண்மைமாதிராம் நம் அறிவை விட்டு எவ்வகையானும் தப்பிச்செல்லமுடியாதபடி அகப்பட்டுக்கொண்டது. அறிவில் அகப்பட்டது என்று கூடச் சொல்லுதல் தவறு. நமது பார்வையிலேயே மிக எளிதில் அது சிக்கிக்கொண்டது. அவ்வுண்மையானது எனின், திருவள்ளுவரைத் திருக்குறள் செய்தருளிஞர் என்பதே யாகும். இதனை அறியாதார் இல்லை. ஆனால் இதன் பொருண்மையும் பயனும் உணர்ந்தோர் மிகச் சிலரேயாவர். ஒருநூல் சிறப்பு வாய்ந்த தெனின், அதன் ஆசிரியனது இதயத்தினின்றும்—அறிவினின்றும்—அது பிறந்திருத்தல்வேண்டும். ஆசிரியன் தன்னையே தனது நூலில் அமைத்துவிடுகின்றான். ஆசிரியனது ஜீவநாடி அவனது நூலிலேயே துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பதாகும். ஆசிரியனுக்குரிய விசேஷ ஆத்ம-சூண்மெல்லாம் நூலின்கத்துங் காணப்படுதல் நிச்சயம். நூலிற் கூறுகின்ற வாழ்க்கைநிலையில், ஆசிரியன் தானே வாழ்கின்றான். தனது கூரிய கட்டிலன்கொண்டு அந்நிலைகளை நோக்குகின்றான். தனது துண்மாணுழைபுலன்கொண்டு விஷயங்களின் உண்மையை நுனித்து

உணருகின்றான். தனது பேராற்றலால் அவ்விஷயங்களின் பொருளைக் கூர்ந்துணர்ந்து தனது அரிய புலமைத்திறத்தால் அவற்றைப் பிறரும் கூர்ந்துணரச் செய்கின்றான். சுருங்கக்கூறின் ஆசிரியனது உயிர் வாழ்வின் சாராம்சமே அவனியற்றிய பெருநூலெனத்தகும். இக்காரணம்பற்றியே, மீல்டன் என்னும் ஆங்கிலமகாகவி, 'அறிவிற்சிறந்த பெரியோனொருவன், அறித்தியமாகிய தனது பூதவுடம்பு நீங்கியபின் என்றும் அழியாத புகழுடம்போடு நித்ய-வாழ்வு எய்துதற்பொருட்டு, தனது இனிய ஆருயிரை வாசனையூட்டித் தைலத்தோணியில் வளர்த்திட்டுவைப்பது போன்றதாகும் அப்பெரியோனியற்றிய பெருநூல்' என்னுங் கருத்துப்பட வரைந்திருக்கின்றார். இதன் உண்மை அருள் சிறப்பு வாய்ந்த பெரு நூல்களோடுமாதிரியே பொருந்துவதாகும். ஓர் உயரியநூல் எல்லாவகையானும் உயர்ந்தோ னொருவனது உள்ளத்தினின்றே தோன்றுதல் கூடும். நூலை நன்கு உணர்வதன் மூலமாகத்தான் ஆசிரியனை நாம் அறிதல் இயலும். தினந்தோறும் நம்முடன் பழகி வருபவரது குணகுணங்களும் நோக்கமுறையும் பெருமையும் சிறுமையும் அவர்கள் பேசும் குரலும் நமக்குத் தெரிவதுபோலவே, சிறந்த ஓர் நூலாசிரியனது நூலை நாம் கற்கக் கற்க, அவ்வாசிரியனது குணப்பெருமை, அவன் உலகினை நோக்கும் முறை, அவனது குறை குற்றங்கள், அவன் சொல்லாடும் முறை—இவையெல்லாம் நமக்குப் புலப்படுகின்றன. இவ்வண்ணமாக வள்ளுவரைத் தமிழ்-மக்கள் நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல் ஏலும். அவரது ஜீவ்ய-சரித்திரம் அவர் இயற்றியுள்ள ஒப்பற்ற 'திருக்குறள் நூலில் விரிவாய் அமைந்திருக்கின்றது. திங்கள் வேறு அதன் ஒளி-மண்டிலம் வேறு என்று நாம் கருதுவதில்லை. இங்ஙனமே, வள்ளுவர் வேறு, அவரது தெய்வத்திருக்குறள் வேறு என்பது இல்லை. திருக்குறள் என்பதுதான் வள்ளுவர். ஆகவே விரிவான சரித்திரம் ஒன்று வேண்டும்' என்னும் ஆவசியகமே இஃதா யொழிகின்றது. வள்ளுவரது வாழ்க்கையில் பிறமக்களோடொப்ப அவர் செய்திருக்கக்கூடும் சிறு செயல்களால் நமது மனம் ஆலைப்புண்டு உழலாதபடி அவரது வாழ்வின் தனிப்பெருநோக்கமாகக் கொண்டியற்றிய நூலின்கண்மாதிரியும் நம் அறிவைச் செலுத்திப் பயன்பெறுமாறு ஆணையிடுவித்த ஊழ்விதிக்கு ஒருமுறையில் நாம் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.

இவ்வாறாகத் தம்மை வேறென்று கொள்ளாது தமது ஆருயிர் நிலைத்து வாழ்வதற்கென்றே அரிதின் அமைத்து வைத்த உடல் போன்று உள்ளதாகும் வள்ளுவர் என்னும் தண்மதி அருளிய அருமைத்திருக்குறள். அழகிய இப்பெருநூலின் இயல்பினை ஒருவாறு சுட்டிக்கூறுவதோடு இப்போது அமைகின்றேன். அங்கண் விசும்பில் ஒளிரும் திங்களின் நிலவினை இன்னொத்தாம் துகர்தற்குரியார் என்பதில்லை. எளியார்க்கும் வலியார்க்கும் செல்வார்க்கும் வறிநூர்க்கும் சந்திரன் ஒன்று போல ஒளிநல்குகின்றது. பகை நண்பு என்பதும் இனத்தர் அந்நியர் என்பதும் நிலவுக்கில்லை. இதுபோன்றே இன்று நாம் போற்றுதற் கமைந்த வள்ளுவரென்னும் தெய்வவொளியானது யாவார்க்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்றுபோல நெறிகாட்டி யுதவுந் தகைமையது. வள்ளுவர் தாமே ஓரழகிய செய்யுளில் தம் கருத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார் :

‘ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாஎன் திரு’

என்பது அச்செய்யுள். நீர்நிறைந்த ஊருணி தன்னைபடைந்தார்க் கெல்லாம் வேற்றுமையின்றி நீரையுதவி இன்பமளிக்கின்றது ; இவ்வண்ணமே பேரறிவானது பெருஞ்செல்வமும் நெடிது நின்று எல்லார்க்கும் வேண்டுவன தப்பாது உதவி இன்பம் அளிக்கின்றது என்பது செய்யுளின் கருத்து. உலகத்திற் பேரறிவானன் என்றழைப்பதற்கு வள்ளுவரைக் காட்டிலும் சிறந்த உரிமையுடையார் அரியர். இவர் தந்தருளிய ‘திருக்குறள்’ நூலைக்காட்டினும் பெரியதோர் செல்வம் உளதெனல் அரிதாம். செல்வத்துட் செல்வமாகிய இத்திருக்குறள் நீர்நிறைந்த ஊருணியை யொத்து நலம்பயக்கின்றது. அறிவுத்தாகத் தால் வருந்துவோ ரனைவரும் திருக்குறள் நூலால் அறிவுதவப்பெற்று இன்பமெய்துதல் கூடும். இல்லறநெறியில் நிற்குமவர்கள், துறவிகள், அரசர்கள், குடிகள், பகைவர்கள், நண்பர்கள் இவ்வனைவார்க்கும் அறிவுப் பொருளை இப் பெருநூல் உதவுகின்றது. சுருங்கவுரைக்குமிடத்துப் பல்வேறுவகைப்பட்ட வாழ்க்கைநிலையி லுள்ளவார்க்கும் சிறந்த அறிவுரைக் களஞ்சியமாக விளங்குவது நமது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரை அருளிய தெய்விகப் பெருநூல்.

வள்ளுவரை வானில் நிலவிட்டொளிரும் தண்மதியத்திற்கு ஒப் பாகக் கூறிவந்தேன். எல்லார்க்கும் ஒப்ப வுதவி உயர்நெறி காட்டுதலில் இது பொருந்தும். ஆனால் நமது முதற்பாவலர்க்கே தனித்தூரிய வேறொரு பெருமையும் இருக்கின்றது. நிலவுப்பயன் கொள்ளுதல் வெளிமுற்றத்தும் மேல்மாடத்துந் தான் இயலும். பலகணி யில்லாத வீட்டினுள்ளே நிலவொளி பரவுவதில்லை. வள்ளுவரது தெய்வ வெள்ளியோ பரவிச் செல்லக்கூடாத இடமே யில்லை. விண்மதியம்போலக் காலத்தால் அத்தூரத்தில் ஒளிவிட்டுத் திகழ்ந்தபோதிலும், யாவரும் எவ்விடத்தும் கொண்டு செல்லத்தகும் கைவிளக்குப்போல அடுத்து நின்றுதவும் தன்மை நாம் இன்று தொழுது வணங்கும் தெய்வ வொளிக்கு உளதாகின்றது. இத் தெய்வவொளியால் தமிழ் - மக்களாகிய நாம் இருள் நீங்கி உய்திபெறுவோமாக !

நின்று சுடரெறித்து நெஞ்சத் திருளாகற்றி
இன்றுபோல் என்றும் இலங்குகுக—துன்றுபுகழ்த்
தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் என்னும்
மெய்வைத்த வேத விளக்கு.

கம்பர் திருநாள்

ஒரு பாவனைக் கட்டுரை

தமிழிலக்கிய சரிதத்திலே கம்பர் பெருமானது இராமாயண அரசு
கேற்றத்தோடு எல்லாவகையினும் ஒத்த சிறப்புடைய பிறிதொரு
நிகழ்ச்சி இல்லையெனக் கூறுதலே தகும். இதனோடு ஒருவகையான்
ஒப்பிடத்தக்கது வள்ளுவப் பெருந்தகைபார் தமிழ்-வேதம் அருளிச்
செய்த பெருநிகழ்ச்சி யென்பது யாவரும் அறிவர். தெய்வப்புலமைத்
திருவள்ளுவரது அறிவின் மாட்சி அதிகயிக்கத்தக்கதே. அவரது
பேரறிவு எத்துணைப் பெரியாரையும் தலைவணக்கு மியல்பினது.
தேவிற சிறந்த திருமாலைப்போல, இத் தெய்வப் பெரும்புலவரும்
தமது நுண்ணிய மாட்சிமிக்க புலங்கொண்டு அறிவுலகினை முற்ற
அளந்து எல்லை கண்டனர். மக்கட்கு உறுதி பயப்பனவற்றை ஆணி
முத்தன்ன செஞ்சொற்களால் தெளித்துத் தந்தருளினர். வாழ்வின்
பெருநோக்கங்களை அகன்று கூர்த்து விளங்கும் தமது அறிவின்ற
லாலும், பார்து கடைபோகிய தமது கல்வி கேள்விகளின் பெருமை
யினாலும், ஆழ்ந்து சிறந்து முதிர்ந்த தமது அனுபவ வாயிலாலும்,
நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து தெரிந்து தமிழ்மக்கட்கு உதவியருளினர்.
எவ்வகையினருக்கும் எவ்வகை நிலையினும் துணைநின்றதவும் அறி
வுரைச் சளஞ்சிய மொன்றினை அளித்தருளினர் இவ் அருட்பெருஞ்
செல்வர். இவர் இயற்றித்தந்த திருக்குறட் பெருநூலிற் காணும்
ஒவ்வொரு குறளும் தனித்தனியே செய்பஞ் செய்யப்பெற்றதொர்
மணியே யாகும். ஒவ்வொரு குறள்மணியும் உள்ளத்திருநகற்றி
யொளிநூற் தன்மையது. ஒத இனிதாயும், கேடக இனிதாயும், உணர்
இனிதாயும் உள்ளது இத் தெய்விகப்பெருநூல். இதனை மியற்றி
யருளிய புலமைத் தெய்வத்திற்குக் கோயிலெடுத்துப் போற்றியும்
அவர் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய திருநாளினைத் தமிழ் - மக்களது
விசேஷ தினங்களுள் ஒன்றாகப் பாராட்டியும் வருவது தமிழுலகத்திற்கு
ஓர் பெருமையாகவே என்றும் உள்ளதாகும்.

இத் தெய்வப்புலவரது திருவடிப் பரிசுத்தால் தமிழுலகு பரிசுத்த
மெய்தியதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பாகவே, அவர் வகுத்தரு

னியது போன்ற உத்தம வாழ்வின் பெருவிதிகளுக்குத் தனி நிலைக்களமாகிய புருஷோத்தம நெருவணைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று பாரத-மாதா பெருந்தவம் புரிந்து வந்தனர். ஆரிய சமுதாயத்தின் மனோபாவணையானது தானறிந்த ஜாதீய - வீரர்களுக்குள் இப் புருஷோத்தமனை நிச்சயிப்பதன்கண்ணும் அவனது சரித்திரத்தினைக் கோவைப்படுத்தி அலங்கரிப்பதன்கண்ணும் அநேக நூற்றாண்டுகளாக முயன்று வந்தது. இம் முயற்சியின் பயன் முதன்முதல் உருவம் பெறத்தொடங்கியது வான்மீகியென்னும் மஹரிஷியின் காலத்தேதான். 'ஆதிகவி'யென்று இப்பொழுது போற்றப்படும் இம் மஹான் தமது அதியற்புத கவித்வ-சுத்தியினாலே ஆரியாவர்த்தத்தில் பரந்து வழங்கிய அச் சரித்திரங்களை யெல்லாம் ஒருநிலைப்படுத்தி அழகுபெறப் புனைந்து இராமாயணமெனப் பெயர் தந்து இதிலுடையதாக இயற்றித் தந்தருளினார்.

இம் மஹரிஷியின் காலத்திற்குப் பின்பு, ஆரிய - சமுதாயம் விரிந்து பெருகியது; பரதகண்ட முழுவதும் பரந்து சென்றது. தனித்தனியாய் பலவேறிடங்களில் வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்த சமுதாயங்கள் பல ஆரியசமுதாயத்தோ டொன்றுபட்டவே, இந்து சமுதாயமென்னும் சிறப்புடைப் பெருஞ் சமுதாயமொன்று பரிணமித் தெழுந்தது. இச் சரித்திர-கதிக்குத் தமிழ்ச் சமுதாயமும் உட்பட்டு இந்து சமுதாயத்தின் உத்தம-அங்கங்களுள் ஒன்றாக விளங்கத் தலைப்பட்டது. தனித் தமிழ்மக்கள் உயரிய நாகரிகம் படைத்தவர்; இயற்கை மதநிலம் முதலிய அருஞ் சிறப்புக்கள் பெரிதும் வாய்ந்தவர்; கவித்வசுத்தி நிரம்பவுடையவர். இந்து சமுதாயத்தின் பெருமை இத் தனித் தமிழ் மக்களது கலப்பினால் மிக அதிகரித்தது. அதன் ஆதம் சக்தி உரமிசூர் தோங்கியது; அதன் பாவசுத்தி வளம்பயின்று விரைவுகொண்டு புதுமை நாடியது; அதன் கவித்வசுத்தி நூற்றுக் கணக்கான விவித வர்ணங்களுடன் அந் தி மனோஹரமான ரூப வைசித்திரியங்களாகத் தோற்றஞ்சான்று நின்றது. தமிழ்ப் பண்பு மிக்க திராவிட-இந்து சமுதாயத்தின் உள்ளத்தே புதிய உணர்ச்சிகள் கிளர்ந்து பரந்தன; பொளத்தமதம் பரவலுற்றது; ஜென-சமயம் நிலை பெறவிரும்பிப் பெரிதும் முயன்றது. வைதிக-சமயம் ஆழ்ந்து நிலை கூடி வெற்றியை யெதிர்நோக்கி நின்றது. வீரமுங் காதலும் விளைந்த

தமிழ்-நிலத்தே இப்பொழுது அன்பும் அருளும் விளைவுபெறத் தொடங்கிற்று. பக்தி ஊற்றுக்கண் திறந்து சார்து பெருகுவதாயிற்று. இங்ஙனமாக, இரண்டு ஜீவநதிகள் ஒன்றுகூடிப் பெருகி ஓடுவதைப்போல, ஆரியர் நாகரிகமும் தனித்தமிழர் நாகரிகமும் பேதமின்றிக் கலந்து ஒன்றுபட்டுத் தமிழ்நாட்டிலே பிரவஹிப்பதாயிற்று. காலம் விரைந்து சென்றது. நாகரிகக்கலப்பின் ஆரம்பத்தில் நிகழ்ந்த கலகம், பரபரப்பு முதலியன யாவும் நாளடைவில் மறைந்தொழிந்தன. தகூழின இந்துசமுதாய வாழ்வு அமைதியுற்றுச் சென்றது. தமிழ் மக்கட்குரிய மனப்பண்பு, அதுபவம், நாகரிகம் இவற்றிற்குத் தக்கவாறும், காலநதியின் விளைவுக்குத் தக்கவாறும், நூதன சிருஷ்டிகள் முளைத்துச் செழித்தன. பழமையும் பெருமையும் பொருந்திய இரு பெரு நாகரிகங்கள் ஒன்றுபட்டதன் முதற் பெரும்பயனாக வள்ளுவ ரென்னும் புலமைத் தெய்வம் தோன்றித் தமிழ்வேதத்தை அருளிச் செய்து மறைந்து சென்றது. பாரதமாதாவின் கனவு நனவாகுங் காலம் நெருங்கியது.

பன்னெடுங்காலமாக ஆரிய-சமுதாயத்தின் உள்ளத்தே ஊறிக் கிடந்து வான்மீகி-மஹரிஷியால் உருவமைந்த இராமசரிதம் இப் பொழுது தன் பூர்வகதியை யனுஸரித்துத் தகூழின இந்து-சமுதாயத் தின் உள்ளப்பரப்பிலேயும் அமுந்திக்கிடந்து ரஸம் ஊறிக் கணிவதாயிற்று. புதுவதாகிய மனோபாவனையால் புதுக்காலம் புனைப்பெற்றது. பாரததேவி அரிதிற்றெரிந்துகொண்ட புருஷோத்தமனது சிறந்த குணவிசேஷங்கள் நன்கு புலப்படுமாறு நூதன சம்பவங்கள் அழகுபெறச் சேர்க்கப்பெற்றன. இராமபிரானது அபூர்வ குணதி சயங்களும், அரிய வீரச்செயல்களும், தியாகபுத்தியும், மக்களது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. இவரது பேரொளித் திருமேனியானது தெய்வமணத்தாற் கமழ்ந்தது. உயரிய மக்கட்பண்பும், உயரிய தெய்வப்பண்பும் ஒருங்கு சிறந்து விளங்கத் தொடங்கியது. இவரது மஹிமையும் பூர்த்தி யெய்தியது. பக்தி நிரம்பிய நம் மூதாதையர்களது உள்ளத்தே, இராமபிரான் தெய்வமாகவே குடிக்கொண்டு நின்றனர். இராம சரிதத்தில் வழங்கிய இசை கதாபாத்திரங்களின் குண விசேஷங்களும் சிறிது சிறிது பேதமெய்தின. இராமாபணம் பல வகையானும் செப்பமெய்தி ஜனஸமூகத்தில் வழங்கலாயிற்று. நாடக

மாகவும் நடித்துவரப் பெற்றது. நடிக்கப்பெறவே, இத் திவ்விய சரிதம் புதுநலங் கனிந்து துளும்புவதாயிற்று. கல்லிடைகளிலே கசிந்து பிறந்து சிற்றருவியாய்ச் சிற்றோடையாய்ப் பேரருவியாய்ப் பின்னர் நதியாய்ப்பல சிறுநதிகளோடு சங்கமித்துப் பெருநதியாய் இருகரையும் புரண்டு பெருக்கெடுத்தோடும் மாரிக்காலத்துப் பேராறு போல, இராம சரித்திரமும் ஆரியசமுதாய வுள்ளத்தின் அடிப்பரப்பிலே சிறிதளவிற்கு நோன்றிப் பின் நாளாவர்த்தியில் வரவரப் பெருகி நிரம்பித் தகஷிணத்திற் கரைததும்பிப் பெருக்கெடுத்துச் செல்லுவதாயிற்று. ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்குமுன் சமுதாய வுள்ளத்தில் இடப்பெற்ற இராம கதையின் வித்தானது முளைத்துச் செழிப்புற வளர்ந்தோங்கித் திண்ணிய கவடுகள் பல திசைதொறும் போக்கிப் பச்சிலைத் தழைத்துத் தண்ணிமூல் பரப்பி வானளாவி நின்று தனது பூர்ண-ஆகிருதியை யடைந்தது. தகஷிண இந்து-சமுதாயத்தின் உள்ளப்பரப்பிலே--கருத்துலகிலே--இராம சரிதம் மேற்கூறியவாறு அங்க-பரிபூர்த்தியை யெய்தியபோதிலும், வாசாநுபமான காவியவுலகிலே தக்க கோலத்தோடு வெளிப்பட்டுத் தோன்றவில்லை. வாசாநுபமாகப் புலப்படுத்தற்கு உத்கமப் பெருங்கவிஞ னொருவனை அவாவி நின்றது.

இந் நிலையிலே, தென்னாடு செய்த அருந்தவத்தினாலும், தம்முன்னை பன்னெடுங்காலமாகத் திரட்டிவைத்த அரும் புண்ணியத்தின் பெரும்பயனாலும், கம்பர்பெருமான் தோன்றியருளினார். அவரது ஜனனத்தைக் 'தெய்வத்தோற்றம்' என்றதான் விசேடித்துக் கூறவேண்டும். பிரகிருதிதேவி தனது அருள்வளம் அனைத்தையும் இவர்பால் வரையாது பொழிந்தனன். 'கருவிலே திருவுடையவர்' என்பதற்கு இவரிடத்தன்றி யேனையோர்பால் பொருள்நிரம்பக் காணுதலரிது. இயற்கையிலேயே பேரறிவு படைத்தவர். 'தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குச்-கற்றனைத் தூறு மறிவு.' என்பது பொய்யாமொழியாகலின், தம் காலத்து வழங்கிய அருங்கலைகள் அனைத்தையும் முற்றக்கற்றுத் தமது அறிவினது அளவினையும் ஆற்றலையும் முன்பின் ஒப்பின்றிப் பெருக்கிக்கொண்டனர். தமது தாய்மொழியை முற்றக்கற்றதனோடு அமையாது, வடமொழிப் பயிற்சியும் நிரம்ப வாபந்து விளங்கினார். தம்மோடு ஒப்பாரு மிக்காருமில்லாத பெருங்கல்வியான ராய்ப் புலமைமுற்றிய காரணத்தினாலே, 'கல்வியிற் பெரியவன்

கம்பன்' என்னும் முதுமொழி காலதேசவர்த்தமானத்தால் அளவு படாத வோர் பொதுவுண்மையாய் வழங்குதலாயிற்று. உணர்ச்சி-வலி முதலிய பிற மனநலங்களும் இவர்பால் நிரம்பியிருந்தன. மக்களது உள்ளமாகிய வீணையில் எத்தனைவகையான உணர்ச்சிபேதங்கள் எழக் கூடுமோ அவையனைத்தும் தமது சங்கற்பமாத்திரையினாலே எழுந்து இனிது சப்திக்கச்செய்யும் பேரிசையாண்மை பெற்றனர். அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுகின்ற செளந்தர்ய வைபவங்கள் அனைத்தையும் நுண்ணிதிலுணர்ந்து ஆழ்ந்தனுபவித்து ஆனந்தசரீரியாய்த் தோன்றினர். இவரது பாவஞ்சக்தி எல்லையின்றி அகன்று பரந்தது; கொள்ளக் குறைபாத பெருங்கடல் போன்றது; எவ்வலகத்தினுஞ் சென்று சஞ்சரிக்கவல்லது; எவ்வகைப் பொருளினையும் எவ்வகை நிலையினையும் மனக்கண் முன்னே தெளிவாய்ப் புலப்படுத்துச் சித்திரிக்கும் சிறப்பியல் வாய்ந்தது. அறிவின் பெருமையினாலும், உணர்வின் பெருமையினாலும், பாவஞ்சக்தியின் பெருமையினாலும், இவரது கவித்வம் முதிர்ந்து கனிந்தது. ஸ்வரங்களும், ராகங்களும், வர்ணங்களும், கீர்த்தனங்களும் ஒன்றின்மேலொன்றாய்ப் படிப்படியாய் இசைச் செல்வத்தோடு பொங்கிவருதற் பொருட்டு நலம் நிரம்பி நின்ற வீணை போல, இவரது பண்புமிக்க உள்ளந்தானும், கவித்வசக்தியின் வேகத்தால் பண் கனிந்தாறும் இனிய கருத்துக்கள் அடுத்தடுத்தெழுந்து ஒன்றோடொன்றிசைந்து நவநவமான கானவிலாசத்துடன் ஒழுங்கி வரும் பக்குவமெய்திற்று. மதுரமிக்க இவ் இருதயகானத்தை யுணர்ந்துதற்கென்றே அமைந்த தென்னலாம் இவரது அரிய சொற் செல்வம். தமிழணங்கு இவ் அருந்திறற் பெரியாரது குறிப்புணர்ந்த மாத்திரையில், அவர் விரும்பியவண்ணம் இன்சவைகனிந்த நன்மொழியினைத் தட்டின்றி யுதவிவரக் காத்து நின்றனர். தமிழ்மொழியின் இனிமையினையும், அழகினையும், ஆற்றலையும், இவர்போல் முற்ற வுணர்ந்தார் பிறர் யாரும் இல்லையென்றே கூறலாம். தமிழ்மொழி இவரது தனியரசினுக்கு அன்புற்றடங்கிநின்று குற்றேவல்புரிசுவதாயிற்று.

இங்ஙனம் உத்தமப் பெருங்கவிஞர்க்குரிய உத்தம லக்ஷணங்களனைத்தும் ஒருங்கு நிரம்பி விளங்கினக் கம்பர்பெருமான்.

பாரததேவியின் அருந்தவம் முற்றுப்பெறுங் காலமாயிற்று. அவ் அம்மை பல நூற்றாண்டுகளாக ஆசையொடு எதிர்நோக்கியிருந்த

ஸம்பூர்ண-ராமபிராணை வாசாரூபமாக உலகினர்க் கனிக்கக் கம்பர் பெருமான் திருவுளம்பற்றினர். எத்தகைய மங்கல நன்னூலில் நமது கவிஞர் இங்ஙனம் எண்ணித் துணிந்ததென யாவரால் அளவிட்டுரைக்கத்தரும்! தம்முயிர்போற் கம்பர் பெருமானைப் பாதுகாத்துத் தமக்கும் தமிழ்க்கும் அழியாப் புகழ் தேடிக்கொண்ட சடையப்பவள்ளலார் தூண்ட இராமசரிதம் பாடுங்கருத்து எழுந்ததெனச் சிலர் கூறுவர். ஆனால் இத் தெய்வமாக்கையைப் பாடவேண்டுமென்று கம்பரது உயிரே அளவு கடந்த ஆசை கொண்டிருந்தது என்பதுதான் உண்மை. 'ஆசைபற்றி யறையலுற்றேன்' என்றே நமது கவிஞர்சிகாமணியும் நமக்கு உணர்த்துகின்றார். பிறர் யாரேனும் வேண்ட இத் தெய்வ நறுங்கனி ரஸம் ஊறிப் பழுத்ததாகமாட்டாது. மேலும், இப்பெருங்கருத்து கம்பரது இளமைப் பிராயத்திலேயே அவரது திருவுள்ளத்தில் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். இளமைதொட்டே தம்மை இராமாயணத்திற்கெனத் தத்தஞ்செய்தனர். தமது வாழ்வின் தனிப்பெரு நோக்கம் இராமகாதையை யியற்றுதலேயென்று கடைப்பிடித்தனர். இவரது சிந்தை இராமசரிதத்தையே சுற்றிச் சுழன்றது ; இவரது சொற்கள் யாவும் இராம சரித்திரம் பற்றியே விளைந்தன ; இவரது செயல்கள் யாவும் இராம சரிதத்தை முற்றுவிக்கும் பொருட்டே எழுந்தன.

“ஆரே யெனுமொன்று சொல்லத் தொடங்கினு மவ்விடத்துள்
பேரே வருமென்ன பேறுபெற்றேன் பெரு நான்மறையின்
வேரே யிதிலையின் மின்னொடும் போய் வெய்ய காணடைந்த
காரே கடல்கொளுந்தச் சிலவாங்கிய காருத்தனே ”

என்ற அழகிய செய்யுளின் பொருள் கம்பர் பெருமானது திருவுளத்தன்மையை நினைக்கும்பொழுதுதான் நமக்குப் புலப்படுகின்றது.

“உண்ணும் நீரினு முயிரினு மவனையே யுகப்பார்”

என்ற தெய்வத்திருவாக்கின் இன்னிசையிலே நமது 'மனம் கட்டுண்டு கிடப்பதன் காரணம் இப்பொழுதுதான் நாம் அறிகின்றோம். இவரது அகன்று பரந்த அகவுலகிலே இராம சரித மொன்றே தனியாட்சி புரிந்து வந்தது. காலம் அளவு முதலிய வரையறையின்றிச் செவிதுகர்கள்களைச் சொரிந்து தரவல்ல கம்பமொன்னும் கற்பகதரு

வினை, அது வெயில் முதலியனவற்றால் வாடி வருந்தாதபடி, நீர்பெய்து பாதுகாத்துவந்த சடையப்பவள்ளலார் தாமும் இராமசரிதத்திற்கு அடுத்தபடியாகவே நம் கவிஞர்பெருமானது அன்பிற்குரியராயினர். பல வருஷங்களாக, இரவும் பகலும், இராமாயண விஷயத்தையே கம்பர் சிந்தனைசெய்து வந்தாராதல் வேண்டும். கதைப்போக்கினை அழகு பெற ஒழுங்குபடுத்துதலினும், பலவேறு கட்டங்களில் நிகழும் சம்பவங்களை முக்கியாம்சங்களைத் தெரிந்தெடுத்து அழகுபடுத்துதலினும், கதாபாத்திரங்களின் குணவிசேஷங்களை அவ்வவர்க்குரிய சொற்செயல் முதலியவற்றால் விளங்க அமைப்பதிலும், இவர் வாழ்வு காலத்தின் முற்பகுதி கழிந்திருத்தல் வேண்டும். இராம சரிதம் என்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே இவர்தோய்ந்து தோய்ந்து அதன்கண் தம்மை ஊறவைத்திருத்தல் வேண்டும். தம்மை இராமசரித மயமாக மாற்றியிருத்தல் வேண்டும். பலரும் இவரைப் பித்தரெனவும் பேதையெனவும் கூறுமாறு தமது உளங் கோயில்கொண்ட தெய்வப் பெருஞ்சரிதத்திலே ஈடுபட்டுப் பத்தராய் விளங்கினர்.

“பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும்
பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ”

என்று நம் கவிஞர்பெருந்தகை கூறுவதன் குறிப்பு உணரத்தக்கது. இவர் தம் பெருங்காப்பியத்தைப் பாடியது பிறரது ஆணையை மேற்கொண்டன்று; பிறர் கேட்டு உளங்குளிரும்பொருட்டு மன்று; தமது ஆத்ம-தாகத்தை தணிக்கும் பொருட்டுத் தாம் பெய்து கொண்ட கானவர்ஷமே யாகும் இவரது ‘இராமாவதாரம்’. இப் பெருந்தகை யாரது கவித்வசக்தி இராமசரித்திரத்தை அலங்கரித்தற் பொருட்டாகவே அரும்பி மலர்ந்து ஒளிசிறந்து மணங்கமழ்ந்து விளங்கியதாகும். இத் தெய்வகீதத்தைப் பாடுதற்பொருட்டாகவே அமைந்து நின்ற ஓர் அரும்பெறல் வீணையென்று நம் புலவர்பெருமானைக் கூறின் அது மிகவும் பொருத்தமுடையதேயாகும்.

இராம காதையைப் பாடுதற்கெனத் தம்மைப் பக்குவப் படுத்தி அவ் அருஞ்செயலினை மேற்கொள்ளுதற்கண்ணே தாம் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், கம்பர்பெருமானது உள்ளத்தில் இடையிடையே சிறிது தளர்வு தோன்றாமற்போகவில்லை யென்று கருதற் கிடமுண்டு. வான் மீகி மஹரிஷியின் பெருமையை நன்குணர்ந்தார் யார் தாம் அவரோடு

கவிதையில் இகலி வெற்றிகொள்ள மனமொருப்படுவர்? பாடுதற் கமைந்த தெய்வசரிதத்தின் பெருமையை நன்குணர்ந்தார் யார்தாம் அச் சரிதத்திற்குத் தமது கவித்வ - சக்தி போதியதாகுமென இறு மார்திருப்பர்? இவ்வகைத் தளர்வு தோன்றியிருத்தல் வேண்டு மென் பதற்கு,

“நொய்தி னெய்ய சொல் நூற்கலுற் றேனெனை
வைத வைவின் மராமரம் ஏழ்துளை
எய்த். வய்தவற் செய்திய மரக்கதை
செய்த செய்தவன் சொன்னின்ற தேயத்தே.”

என்னுஞ் செய்யுள் சான்றாகும். இங்ஙனம் மனந்தளர்ந்த காலங் களிற் சடையப்பவள்ளலாரே நமது கவிஞர்க்கு ஊன்றுகோலா யுதவி னார். தம் உயிர்நண்பரது கவித்வசக்தியின் பெருமையைப் பலவா ராக அறிந்த சடையப்பர் அவரை அடிக்கடி யூக்கி மனத்தளர்வகற்றி இராமசரித்திரம் பாடுஞ் செயலினை மேற்கொள்ளச் செய்திருத்தல் வேண்டும். இதனை யடிப்படையாகக் கொண்டே இராமகாதை சடையப்பவள்ளல் தூண்டலாற் பாடப்பெற்ற தென்னும் பரம்பரைவரலாறு எழுந்ததாகல் வேண்டும்.

தமது கவித்வசக்தியின் பெருமையினாலும் சடையப்பரது அன்பினாலும் கம்பர் பெருமானின் உள்ளத்தில் ஏகதேசமாய்த் தோன்றிய தளர்வு அறவே நீங்கியது. தோன்றாத்தூணையாய் நின்று உலகனைத்தையும் இயங்கச்செய்யும் இறைவனது திருவருளால் நமது கவிஞர் பெருந்தகையின் சிந்தை செயலாகப் பரிணமித்தது. இராமாயண-கானம் இனிதெழுந்து சப்திக்கத் தொடங்கிற்று. பாரத மாதாவின் தவமுற்றி அவளது உயிராசை நிரம்புவதாயிற்று. அவள் மனத்திற் குகந்த புருஷோத்தமன் என்றும் அழியாத வாசாளபத்தில் தோன்றுவானாயினான். இராமாவதாரப் பேரிதிஹாஸம் உருப்பெறலாயிற்று. பல தூற்றுகட்கு முன்னர் நிகழ்ந்த இவ் அரிய சம்பவம் இப்பொழுதும் நம்மால் அன்போடும் மகிழ்ச்சியோடும் நிக்ந்து இன் புறத்தக்கதாயுள்ளது. கம்பர் பெருமானோடு உடனுண்டுறைந்து அவரைத் தம்முயிரினு மேலாகப் பாதுகாத்துவந்த சடையப்பவள்ளலார் எத்துனை யன்போடு இப் பெருநிகழ்ச்சியைப் போற்றியிருத்தல் வேண்டுமென அறிதல் கூடுமோ? அவரது அன்பின் திறம் யாவ

ரால் உணரத்தக்கது! 'அன்பென்ப தொன்றின் மன்மை யமரமுந்நிந்த தன்றால்' என்று கம்பர் தாமே அருளிச்செய்தது தமது ஆருயிர் நண்பராகிய வள்ளலது பேரன்பினை மனத்தகத்துக் கொண்டே போலும்! சடையப்பவள்ளல் தம் ஊர்ப்புறத்தினர் ஓர் அழகிய பூஞ்சோலையிலே அவரது அன்பே வடிவெடுத்தாற்போன்ற பெருமை வாய்ந்த மணிமண்டப மொன்று வனப்புத்தோன்ற அமைத்தன ரென்று நாம் கருதல் வேண்டும். அப்பூஞ்சோலையிலே பிரகிருதி தேவி நிச்சப்தமாய் அமைதியுற்று விளங்குகின்றார். மணிமண்டபத்தினுள்ளே கம்பர்பெருமான் அறிவும் அன்பும் கவித்வசக்தியும் தமது திருமுகமண்டலத்தே ஒளிசிறந்து தோன்ற நடுவிருந்தருளுகின்றார். சிறிது தூரத்தே விரைந்தேற்குஞ் செவியும் சோர்வறியாத ஞாபகமுமுடைய தமிழறிஞர் பலர் ஏடும் எழுத்தாணியுங் கொண்டு இவரைச் சூழ்ந்திருக்கின்றனர். வாயிற்படியினருகே, சடையப்ப வள்ளலார் ஓர் ஆசனத்தின்மீது அமர்ந்தருளியிருந்து எவ்வகை யிடை யூறும் எய்தாவண்ணம் கவலையொடு நோக்கி அன்புபூண்டு விளங்குகின்றார். பூஞ்சோலையிலே அந்நியரது வரவு தவிர்க்கும்பொருட்டுக் காவலாளர்கள் நிற்கின்றனர். தமிழார்வம் தாங்கலாற்றாத தமிழ்ச் செல்வர் சிலர் தமது ஆசை யிழுத்துச் செல்லுதலால் அறிமுகமுள்ள காவலாளரைக் கடந்துசென்று மணிமண்டபத்தருகில் வந்து இராம சரித மாகிய கீதவழதைச் செவிமடுத்தற்கு ஒற்றியிருந்தனர். 'உலகம் யாவையும் தாமுளவாக்கலும்' என்னும் பொருள் நிரம்பிய மதுரத் திருவாக்கு நமது கவிஞர்சிகாமணியின் இதயத்தினின்றும் பொங்கியெழுந்தது. மணிமண்டபமுழுவதும் நிறைந்து பூஞ்சோலையிற் பரந்துலவி மக்களிதயத்தே சூடிக்கொண்டு நின்றது இத் தெய்வத்திருவாக்கு. ஏடெழுதும் ஒலி கேட்கலாயிற்று. கம்பர்பெருமானது திருவுள்ளம் இராமாயண-கீதமாகக் கரைந்துபெருகி ஏட்டிற் பிரவஹித்துப் பாய்குவதாயிற்று.

இங்ஙனம் தொடங்கிய இராமாவதாரம் முற்றுப்பெறுதற்கு வருஷங்கள் பலப்பல சென்றிருத்தல்வேண்டும். சிறந்த ஆங்கில கவிஞரும் துண்ணிய ஆராய்ச்சியாளருமாகிய கோலரிட்ஜ் என்பவர், பத்து வருஷகாலம் இதிஹாஸப் பொருளினைக் குறித்துக் கவிஞர் சிந்தனை செய்வதற்கும் பத்து வருஷகாலம் அதை எழுதி முடித்த

தற்கும் ஆக, இருபதுவருஷ காலமேனும் ஓர் இதிஹாஸம் பாடிமுடித்தற்கு வேண்டப்படுமென்று ஒருவகையார் கணக்கிடுவித்தனர். ஆனால், இங்ஙனம் கணக்கிடும்போது கம்பாது இரா மாவதாரம் போன்ற பீரதிஹாஸத்தினை அவர் கனவிலும் நினைத்திரார்என்பது திண்ணம். மில்டன் எழுதிய 'சுவர்க்க நீக்கம்' என்னும் ஆங்கில இதிஹாஸத்தினையும், ஹோமர், வர்ஜில் முதலானோரது இதிஹாஸங்களையும் மனத்திற் கொண்டே மேற்கூறிய காலவரையறை செய்திருத்தல் கூடும். சுவர்க்க நீக்கத்தினைக் காட்டினும் இராமாவதாரம் நான்மடங்கு பெரிது. அதனை யெழுதி முற்றுதற்று 40-வருஷங்களேனும் முன் குறித்த கணக்கின்படி வேண்டுமெனக் கருதலாம். இங்கே ஒரு விஷயம் மனங்கொள்ளாதற் குரியது. மேல் நாட்டுக் கவிஞர்கள் கவிதை யெழுதும் முறை வேறு ; நமது நாட்டுக் கவிஞர்கள் கவிதை யெழுதும் முறை வேறு. மேல் நாட்டுக் கவிஞர்கள், தமது மனத்தின்கண் கவிதை தோன்றியவுடன், அதனைத் தாமே யெழுதிக்கொள்ளுதல் பெருவழக்காகும். இதனால் கவிதைப் பிரவாஹமானது இடையீடின்றிச் செல்லுதற்குச் சிறிது முட்டுப்பாடு உளதாகின்றது. கவித்வ-ஆவேசம் நிலைநின்று விளங்குவதற்கும் சிறிது தடை ஏற்படுதல் கூடும். நமது நாட்டுப் பெருங்கவிஞர் கவிதைகள் தோன்றத் தோன்றச் சொல்லீவருதலும் அவர்களது மாணக்கர்களும் பிற தமிழறிஞர்களும் உடனிருந்து அவற்றை ஏட்டில் எழுதிக் கொள்ளுதலுமே பெருவழக்காக ஏற்பட்டுள்ளது. கவிதைகள் எத்துணை விரைந்து பெருகிவரினும் ஏடெழுதுவோர் அவற்றை வரன்முறையே ஒவ்வொன்றாகப் பங்கிட்டுத் தமது திண்ணிய ஞாபக சக்தியால் விரைந்து எழுதிவந்தனர். அன்றியும் விருத்தம் முதலிய தமிழ்க்கவிதை இசையோடு கலந்தன்றித் தோன்றுதலில்லை. இவ் இன்னிசை இடையீடின்றிச் செய்யுட்கள் விரைந்து வருவதற்குப் பெரிதும் அதுகூலம் செய்கின்றது. இங்கேகூறிய இரண்டு காரணங்களாலும் கோலரிட்ஜ் கணக்கிட்டமுறை நமது நாட்டிற்குப் பொருந்துமாறில்லை. இராமாவதாரம் பாடி முடித்தற்கு இத்தனை வருஷங்கள் ஆகியிருத்தல் வேண்டுமென, நிச்சயமாய் வுரையறுத்துக் கூறுதல் ஏலாது. எனினும் ஒன்று மாத்திரம் ஐயமின்றிக் கொள்ளுதல் தரும். அறிவு, அனுபவம், கல்வி, கவித்வம்: ஆகிய இவையனைத்தும் முதிர்ந்து விளங்கிய தமது

வாழ்வின் உச்சகாலத்தை இராமாவதாரத்திற்கெனக் கம்பர் அர்ப்பணஞ் செய்தனரென்பதே உண்மை யாகும். தினமொன்றுக்கு 700 செய்யுட்கள் வீதம் இரண்டுவாரத்திற்குள் இராமாயணம்பாடி முடிந்ததெனவும், இத் தினங்களிலே இரவுகள் யாவும் வான்மீகி-ராமாயணம் பொருள் கேட்டலிலே கழிந்தன வெனவும் சிலர் கூறுவர். இதனை

“... .. அபிநவ கவிநாதன்

வீழ்ந்த நாயிற தெழுவதன் முன்மறை வேதிய ருடனாராய்

தெழுந்த நாயிறு வீழுவதன் முன்கவி பாடின தெழுநாறே”

என்ற செய்யுள் ஆதரிப்பதாமென்றுங் காட்டுவர். இவ்வரலாறு முற்றிலும் அசம்பாவிதமாயுள்ளது. உணவருந்துதல் முதலிய அவசியகர்மங்களால் இடையீடுபடாது இராமாவதாரம் பாடப்பெற்றதெனக் கொள்ளினும் நிமிஷம் ஒன்றிற்குச் செய்யுளொன்று வீதம் பாடப்பெற்றதாகல் வேண்டும்! அன்றியும் மேற்காட்டிய செய்யுள் ஏட்டுப் பிரதிகள் பலவற்றிற் காணப்படவில்லை. பிற்காலத்தே கதை பெருக்குவோர்களால் இது பாடப்பெற்றதாகல்வேண்டுமெனக் கருதுதல் தரும். மேலும் நூலினகத்து ஆழ்ந்து கிடக்கும் சில சான்றுகளும் இவ்வரலாற்றினை அநாதரிக்கின்றன. கடைசியாக, இராமாயணம் போன்ற பெருங்காவியம் பிறக்கும் கவித்வ - தத்துவத்திற்கு இவ்வரலாறு முற்றிலும் மாறாகவுள்ளது. இக்காரணங்களால் மேற்காட்டிய செய்யுள் சிறிதும் கொள்ளத்தக்கதன்று. ஆனால் இச்செய்யுள் குறிக்கும் வரலாறு மிக அரியதோர் உண்மையினை யறிவுறுத்துகின்றது. கவித்வ-ஆவேசம் நிரம்பி உணர்வுமயமாய்க் கம்பர்பெருமான் விளங்கிய அமயங்களில் இராமாவதாரம் பாடப் பெற்றதாகும் அவ் அமயங்களிற் கவிதைப் பிரவாஹம் சிறிதும் இடையீடின்றிப் பெருகிப்பாய்ந்து, கம்பீரமாயோடும் பெருந்தி போன்று, விரைந்து சென்றது. இதனை யுணர்த்தும் அத்துணையே மேலைச் செய்யுள் உண்மையுடையதாகும்.

வருஷங்கள் சில சென்றன. இராமகாதை முற்றுப்பெற்றது. சம்பூர்ண - ராமபிரான் வாசாநுபமாகத் தமிழ் நாட்டில் திருவவதரித்துப் பாரதமாதாவின் திருவுளத்தை மகிழ்வித்தனன். கம்பர் பெருமான் தமிழுலகிலே தோன்றியதன் பயன் இனிது முற்றியது. அவரது ஆன்மா இராமசரித - வடிவமாய் உருவெடுத்து விளங்கியது. தமது

இராம காதையினைத் தமிழ் மக்கட்குப் பொதுவுடைமையாகவும் குல தனமாகவும் அரங்கேற்றி ஈந்தருளுவதொன்றே அவராற் செயற்பால தாய் எஞ்சி நின்றது.

புண்ணிய தினமொன்று தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது. கம்பரது இதிலுமாசத்தில் நாயக நாயகிகளுக்கு விவாஹ மஹோத்ஸவம் நிகழ்ந்த தாகக் கூறும் பங்குனி யுத்தரத்தின் மறுதினமாகிய பங்குனியத்த நாளே மிக்க பொருத்தமுடைய தினமாகக் கொள்ளப்பட்டது. ஸ்ரீ ரங்கநாதரது திருச்சந்தியே¹ அரங்கேற்றுதற்குரிய இடமா யமைந்தது. சடையப்ப வள்ளலாரால் அழைக்கப் பெற்ற தமிழ்நாட்டுப் புலவர் சிகாமணிகளும் பிரபு சிகாமணிகளும் அரங்கேற்று மண்டபத் தில் வரன்முறையே வீற்றிருந்தனர். பக்தர் குழாங்கள், பள்ளத்துப் பாயும் நன்னீர் போல, நானாதிசைசகனினின்றும் வந்து சூழ்ந்தனர். பண்டிதர்களும் பாமரர்களும் இடம் பெறாது மிடைந்து நெருங்கினர். மண்டபத்தின் அகத்தும் புறத்தும் புடைசுற்றித் தமிழ்மக்கள்திரண்டு கூடினர். அதன் நடுவே சிறிது உயரிய பீடத்தின்மீது கம்பர் பெரு மான் எழுந்தருளியிருந்தனர்.² அவரது திருமுகத்தே பேரறிவும் ஆழ்ந்த சார்தியும் பெருங்கவித்வ சக்தியும் நர்த்தனம் புரிகின்றன; அவரது நயனங்கள் ஆழ்ந்தகன்று உள்ளமனைத்தையும் ஒருங்கு தோற்றி விளங்குகின்றன; நோக்குவோரை யெல்லாம் வசிகரித் தமை கின்றன; அன்பு அலையெறிந்து படர்கின்றது. அறிவு கூர்த்து விளங்குவதனை யொப்ப அவரது நாசியும் நீண்டு கூர்ந்திருக்கின்றது. அவரது உதடுகள் இளநகை யரும்பி விகசிக்கின்றன. அகன்ற மார் பும் திரண்ட புயமும் பேரழகு பயக்கின்றன. அவரது தடக் கைகள் தாள்களைத் தொட்டு நீண்டிருக்கின்றன. அவரது திருமேனி முழுவதும் தெய்வவொளி பரந்து சுடர்கின்றது. இப் புலவர் பெருமானை யடுத்து யாரினுமினிய பேரன்பினராகிய சடையப்ப வள் ளல் வீற்றிருக்கின்றனர்; கருணையின் நிலயம்; கவிஞரின் புகழிடம்.

1. திருவாங்கத்திலே கம்பர் தமது காவியத்தை யரங்கேற்றியதாகக் கூறுவர். அரங்கநாதன் சந்தி வெண்ணெய்நல்லூரி லுள்ளதென்று கொள் ளும்படி 'எண்ணிய சகாத்தம்' என்னுஞ் செய்யுள் அமைந்திருக்கின்றது.

2. திருவாங்கத்திலுள்ள 'கற்சிலை யொன்று கம்பர் பெருமானது திரு வுருவமாகச் சிவராற் கருதப்படுகின்றது. இங்ஙனம் கருதுதற்கு ஆதாரம் யாதுயில்லை. இக் கற்சிலை கம்பர்திருவுரு வன்றென்பதே உறுதி.

தமிழ் நாட்டுப் புலவர்கள் பலகாலமாக ஈட்டி வந்த புண்ணியம் அனைத்
தும் ஒருங்கு திரண்டு வடிவெடுத்து வந்தாற்போன்று அமைந்திருக்
கின்றனர். அகக்கண் கொண்டு துனித்து நோக்குவோமாயின் வேறு
சில அற்புதக் காட்சிகளும் காணலாகும். தெய்வ கணங்கள் களி
சிமந்து குலவுகின்றன. பாரததேவீ எல்லையற்ற சாந்தியுடனும் எல்லை
யற்ற ஆனந்தத்துடனும் விளங்குகின்றாள். அவளது திருமுகமண்ட
லத்தைச் சுற்றியிலகும் சேர்பாவலயத்தினூடே உளத்து நின்றும்
பொங்குவரும் களிப்பின் சிற்றருவி மெல்லென வீழ்ந்து ஒழுகுகின்
றது. இத் தேவியை யடுத்துத் தமிழ்னை அழகு சிமந்து ஒளிருகின்
றாள். அவளது திருமுடி மீது தூதனமா யமைக்கப் பெற்றதும் விலை
யற்ற இரத்தினங்களால் இழைக்கப் பெற்றதுமான கிரீடமொன்று
குளிர்ந்த ஒளிபரப்பி நிலவுகின்றது; அவளது செந்தாமரைக் கண்கள்
கருணைநில வெறித்து மிளர்கின்றன; திருமேனி முழுதும் அன்பின்
செழுமையால் பொடித்துத் துடிக்கின்றது. ரிஷிகணங்கள் ஒருபால்
குழுமியிருந்தனர். அவருள்ளே வான்மீகியும் வள்ளுவரும் தலைமை
தோன்ற விளங்குகின்றனர். ஆதிகவியாகிய மஹரிஷியின் சிரத்தின்
மீது சடைமாமகுடம் இலங்குகின்றது. இராம கதாம்பருத்ததை உல
கிற்கருளிய அவரது தெய்வத் திருவதரத்தின் கீழ் முதுமையாற் பஞ்
சென வெளுத்துத் தோன்றும் தாடி நீண்டு அடர்ந்து பொலிகின்றது.
அவரது ஆழ்ந்து தெளிந்த கண்களிலே கவித்வவொளி இன்னும் நிரம்
பிப் பிரகாசிக்கின்றது. மழித்த சிரமுடையவராய்ச் சாந்த மூர்த்தியாய்
அமர்ந்திருக்கின்றனர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். பேரறிவும் பேரரு
ளும் அவர் கண்களிற் களிந்து இலங்குகின்றன. தமிழ்த்தாய்வயிற்றில்
தம்மோடு உடன்பிறந்த கவிஞர்பெருந்தகையார் மீது அவரது அளவு
கடந்த காதல் படர்ந்து செல்லுகின்றது. அவரது துரிசிவாத் திரு
மனத்தே இன்று சிறிதுகர்வம் இடம் பெற்றிருப்பதுபோலத் தோன்று
கிறது.

அரங்கநாதன் சந்நிதியில் இத்துணை விசேஷமான திருக்கூட்டம்
என்றும் இருந்ததே இல்லை யெனலாம். யாண்டும் கண்கள்! யாண்டும்
செவிகள்! அனைவரும் ஏகாக்கிர சித்தராடிக் கம்பர்பெருமானை நோக்
கிய வண்ணமா யிருக்கின்றனர். “ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும் — சிந்தையேயாக” என்ற அருமைத்

திருவாக்கு எத்துணை யுண்மையுடையதென இன்று ஒருவாறு அறிய லாக்கும். குறித்த அமைப்பம் நெருங்கிற்று. உலகமனைத்தையும் ஆக்கி யளித்துத் துடைத்தலையே தனது திருவிளையாட்டாகவுடைய பரம் பொருளை நெஞ்சற வழத்திக் கம்பர் தமது இதிஹாஸ கீதத்தைப் பாடி. அரங்கேற்றலாயினர். உள்ளத்தை யுருக்கி யுருவஞ்செய்தது பேர்லத் தோன்றிய கம்பர் பெருமானது கம்பீரத்தொனி மண்டபமுழு வ்தும் பரந்து சென்றது; கேட்டோர் இதயத்தினின்றும் எதிரொலி யெழுந்தது. இராமாயணமாகிய அமுத கீதத்தில் ஆண்டிருந்தோர் மனங்கள் வயித்து மயங்கின.

‘வயிரியர் மதூர கீதம் மங்கைய ரமுத கீதம்

—செயிரறு மகர யாழின் தேம்பிழி தெய்வ கீதம்

பயிர்களை வேயின் கீதம் என்றிவை பருகி விண்ணோர்

உயிருடையுடம்பு மெல்லாம் ஓவிய மொப்ப நின்றார்.’

என்று கூறியதனொடொப்ப அனைவரும் சித்திரப்பதுமைகள் போன்று செய்கையற்றிருந்தனர். இராமசரிதம் படிப்படியாய் வளர்ந்தது. செஞ்சொற் கவியின்பம் இனைத்தென்பது இன்று தான் உணரலா யிற்று. சிலபொழுது அவையகத்தார் விப்பமுேலிட்டு ம்திடருண்டு கிடப்பர்; சிலபொழுது உவகை மேலிட்டு ஆநந்தவாரியில் திளைத் திருப்பர்; சிலசமயம் சோகத்தால் உளங்கலங்கி நைந்து வருந்துவர்; சிலசமயம் பக்தியால் உளங்கனிந்து உருகுவர். ஒருகால் நகைச் சுவை மீதூர்ந்து மெய்குலுங்கச் சிரிப்பர்; ஒருகால் பயங்கொண்டு வெருண்டு நடுநடுங்குவர்; ஒருசமயம் வீரம் மேலிட்டுப் புயம்பூரித்து ஏற்றெழுவர். ‘அழகெலாம் ஒருங்கே கண்டால் யாவரே ஆற்ற வல் லார்?’

பூலோகத்திலும் வானுலகத்திலும் நாட்டிலும் காட்டிலும் நதிக் கரையிலும் கடற்கரையிலும் யுத்தகளத்திலும் ஆகாய மார்க்கத்திலும் நிகழ்ந்த சம்பவங்களெல்லாம் திருவரங்கர் சந்நிதியிலே நடித்துக் காட் டப்பெற்றன. அயோத்தி நீங்கிய அரசர் பெருந்தகை புஷ்பசுவிமான மேறிச் சீதாலக்ஷ்மண சமேதராய் வானரபரிவாரங்களுடன் திரும்பத் தனது நகரம்டைந்து,

‘தன்னிய பெருகீதித் தனியாறு புகமண்டும்

பள்ளமெனூர் தகையானைப் பரதனெனும் பெயராளை’

வாழ்வித்தருளினன். கைகேசியின் சூழ்வினையால் தடையெய்தி சீதாப ஹரணமென்னும் சோக-சம்பவத்தால் இடையீடுபட்ட பட்டாபி ஷேத மஹோத்ஸவம் விமரிசையாய் நிகழ்கின்றது.

‘அரியணை யனுமன் தாங்க அக்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன் வெண்குடை தவிக்க இருவரும் கவரி பற்ற
விரிகடலுலக மேத்தும் வெண்ணைமன் சடையன் வண்மை
மரபுனோன் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி.’

என்ற சிறப்புமிக்க செய்யுளைக் கம்பர்பெருமான் பாடினார். பாடின அளவில் அவைக்கணிநுந்தோர் அனைவரும் சடையப்ப வள்ளலாரை நோக்கி அவரது பெருமையையே உள்ளத் தெண்ணினார்கள். வள்ள லாரோ தலைவணங்கி யிருந்தனர்.

இராமாவதாரம் அரங்கேற்றி முடிந்தது. கவிதை வெள்ளத்தின் பெருஞ் சுழியில் அகப்பட்டுத் தம்மை யிழந்து நிற்பாரை யன்றிப் பிறரைக்காணுதல் அரிதாயிற்று. திடீரென ஓர் ஆரவம் உண்டாயிற்று. வான்மீகி-மஹரிஷி புனைந்தசடை முடிதூளக்கிப் புலவரேற்றினை முகம் பார்த்து மெல்ல நடப்பாராயினார். அவரைத் தொடர்ந்து வள்ளுவப் பெருந்தகை, தமிழ் வேதம் எழுதியருளிய அருமைத் திருக்கரத்தில் பொன்கொண்டிழைத்து மணியைக்கொடு புதைந்த மகுடமொன்று தாங்கிப் பின் சென்றனர். இருவரும் தம்மை யடுத்து வந்ததும் கம்பர்பெருமான் எழுந்து வணங்கலுற்றனர். அப்பொழுது தகவுடையோர் சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியுடைய வான்மீகி மஹரிஷி தந்தையினும் களிகூரத் தழுவிநின்று, “நீரே கவிச் சக்கரவர்த்தி; எனது அன்பிற்குரிய ஞானபுத்திரரை யின்றுதான் காணப் பெற்றேன்” என்றுகூறி, வள்ளுவப் பெருந்தகையார் தாங்கிச் சென்ற மகுடத்தை வாங்கிக் கம்பர்பெருமானது முடிமீது புனைந்தருளினார். தமிழ்ப் புலமைத்தெய்வமாகிய வள்ளுவர் அன்பூற்றெடுக்குந் திருநய னங்களாற் கனிந்துநோக்கி முடிபுனைந்த சிரமீது தமது திருக்கைகளை வைத்து ஆசீர்வதித்தருளினார்.

இன்று பங்குனி அத்த நன்னாள்.* இந்தச் சுபதினத்தன்று இந் திறைக்குச் சுமார் ஆயிரம் வருஷங்கட்கு முன்னர் மேல்விவரித்தவாறு

* பங்குனியத்த நாளில் (29—3—26) சேது ஸம்ஸ்தான மதுரை வித்வான் ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்காரவர்களது முன்னிலையில், திருநெல் வேலித் தமிழ் - இலக்கிய சங்கத்தினர் நடத்திய கம்பர் திருவிழாவில் வாசிப்பதற்கு இப் பாவனைக்கட்டுரை எழுதப்பெற்றது.

கம்பர்பெருமானது இராமாவதாரம் அரங்கேறுதலாயிற்று. இந் நாள்தான் தமிழ்த்தெய்வம் மணிமா மகுடம் புனைந்துகொண்ட பெரு நாள். பாரததேவி பன்னெடுங்காலமாக முயன்றுவந்த தவம் பய னிரம்பி முற்றியதும் இந்நாளே. இத்தகைய விசேஷதினத்தைத் தமிழ் மக்களாகிய நாமனைவரும் இன்றுபோல் என்றும் போற்றிப் பாராட்டு வோமாக!

எண்ணிய சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
 நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன்
 பண்ணிய இராம காலை பங்குனி யத்த நாளில்
 கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியாங் கேற்றி னானே

நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதி.

1929 ஏப்பிரல் மாதம் 19-ந்தேதி ஆங்கிலமொழி வழங்கும் உலகனைத்தும் பேணுதற்குரியதொரு பெரு நாளாகும். மொழிநூலா ராய்ச்சி வல்ல அறிஞர்க ளனைவரும் இம்மங்கள தினத்தைப் பொன்னே போற் போற்றுவர். இந்தச் சதினத்தன்று ஆக்ஸ்பர்ட் ஆங்கில அக ராதியின் இறுதிப்பகுதி வெளியிடப் பெறுகின்றது.

இப்பேரகராதியின் பிரசாரம் 1884-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் தொடங்கப்பெற்றது. அக்கால முதல் 44 வருஷங்களாக இதன் பகுதிகள் வெளிவந்துகொண்டே இருக்கின்றன. 1897-ம் வருஷத் தில் அகராதியின் 'வயிர்விழா' (Diamond Jubilee) கொண்டாடினர். அப்பொழுது விச்டோரியா மஹாராணியாருக்கு இவ் வுரிய சொற் கருவூலம் உரிமையாக்கப் பெற்றது. உரிமையுரையிலே 'அம்ம! இது முற்றுறுதல் கூடுமாயின் பெரிதுஞ் சிறந்ததொரு செயலாக அமையும்' எனப் பொருள்படும் செகப்பிரியரது நன்மொழி வரையப் பெறலாயிற்று. பெருமையிற் சிறந்த இவ்வரிய நூல் இன்று இனிது முற்றி ஜியார்ஜ் அரசரின் திருக்கரங்களில் அளிக்கப்பெறுகின்றது.

இப்பெருநூல் காலகதியிற் பற்பல கோலஞ் சமைந்து சொற்கள் நடனஞ் செய்யும் அரசங்கமாக விளங்குகின்றது. நாடோறும் புதிது புதிதாகத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும் சொற்களின் பிறப்பகமாகவுந் திகழ்கின்றது. இங்ஙனமாதலின் 44 ஆண்டுகளாக—பகுதிபகுதியாக— இது வெளிவந்துகொண்டிருந்ததென்பதற் சிறிதும் வியப்பதற்கில்லை. மக்கள் ஆயுளில் இக்காலம் நீண்டதாகத் தோன்றினும் ஒரு மொழியின் ஆயுளை நோக்குமிடத்து மிகச் சிறியதொரு காலமென்றே கொள்ளல் வேண்டும். எனவே மிக நீண்டதாகக் கருதும் காலக்கழிவை ஒரு பொருட்டாக வெண்ணுது எல்லாவகையாலும் நிறைவுடையதாய் நூல் முற்றவேண்டு மென்பதொன்றே மனங் கொள்ளுதற்குரியது. நூலின் நிறைவினை வேண்டி அனுபந்தம் ஒன்று வெளியிடப்பெறும். இதன் கண் அதிபாலிய தசையிலுள்ள சொற்களும் இடம்பெறுவனவாகும். இவ் அனுபந்தம் ஆங்கில அகராதிப் பகுதிகள் அனைத்தையும் பெற்றுக் கொண்டோர்க்கு இறுதியிற் கொள்ளும் இனிய விருந்தாகு மென்பது கூறவேண்டா.

மொழிநூற் கழகத்தின் உறுப்பினர்களும் அதனைச்சார்ந்த உபகார சீலர்களுமே அகராதிக்குரிய விஷயங்களைப் பெரும்பாலும் உதவியவர்களாவர். இங்ஙனம் உதவப்பெற்ற விஷயங்களை யெல்லாம் அகராதி முறையில் தொகுத்து ஒழுங்குபடுத்தற்கும் பிரசுரஞ் செய்தற்குமாக லட்சம் பவுன் செலவாயிருக்கிறது. இப் பெருஞ்செலவை ஆக்ஸ்பர்ட் சர்வகலா சங்கத்தினர் பொறுத்து வந்தனர். 1905-ம் ஆண்டிற் பொற்கொல்லர் கழகத்தினர் அகராதியின் ஆளுவது பகுதிச்செலவிற்கு 5000 பவுன் உதவினார்கள்.

இவ் அகராதியின் சரித முழுவதும் இடைவிடாத உழைப்பினாலும் சலிப்பறியாத மனவொருமையாலும் நிரம்பியிருந்தது. இதன் பொருட்டுத் தம்மையே தத்தஞ் செய்து முயன்று வந்தவர் ஒருவரிருவரன்று. பல அறிஞர்கள் தங்கள் ஆயுட்காலத்தையும் ஆகம் சக்தியையும் இவ் அகராதி பொன்றற்கே உரிமையாக்கினர். அகராதியின் சரிதம் அதில் வெகுகாலமாய் உழைத்துவந்த ஒருவரால் ஒருவாறு 'டைம்ஸ்' பத்திரிகையில் சென்ற மேமாதம் வெளியிடப்பட்டது. அவரொழுதுங் காலத்தில் அகராதி விரைவில் முற்றுப்பெறும் தறுவாயில் இருந்தது. இன்று, பல வருஷகாலமாகச் செய்துவந்த உழைப்பின் பலன் முழுதும் கைகூடி அகராதி முற்றுப் பெறுகின்றது.

உலகிலுள்ள அகராதிகளிலெல்லாம் தலைசிறந்து விளங்கும் இந்நூலின் அச்சுப்பிரசுரம் 1884-ம் ஆண்டில் தொடங்கியபோதிலும், 1879-ம் ஆண்டிலேயே டாக்டர் ஜே. ஏ. எச். மார்டீ எனனும் நிபுணர் இவ்வேலையை ஆரம்பித்தனர் எனக் கூறுவர். ஆனால் உண்மை நோக்குமிடத்து 1858-ம் வருஷம் ஜனவரியிற் 7-ம் தேதியன்று அகராதிவேலை தொடங்கப்பெற்றதெனக் கூறல் வேண்டும். இத்தேதியில் டீன்ட்ரெஞ்ச் என்பவரது முன்னிலையில் சம்பூரணமான நூதன அகராதி இயற்றப்படல் வேண்டுமென மொழிநூற்கழகம் தீர்மானித்தது. இத்தீர்மான காலத்திலிருந்து இப்பொழுது 70 வருஷங்களாகின்றன. நூல் இனிது நிறைவேறுதற்குமுன் இடையூறுகள் பல காலகதியில் விளைந்தன. டாக்டர் மார்டீ; நூலின் தொடக்கத்தில் பதிப்பாசிரியராய் இருந்த கோலரிட்ஜ்; என்ற இருவரையும் இழக்க நேரிட்டது. 1858-ம் ஆண்டில் அகராதி இன்ன வடிவிலே முடிவாக உருப்பெற்றுப் பரிணமிக்கும் என ஒருவராலும் எண்ணாதற்கரிய

தாயிருந்தது. பிரகிருதி விசித்திரங்கள் நாடோறும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டு வந்தன; எத்தனையோ யுத்தங்கள் குறுக்கிட்டன; எந்திர விசேடங்கள் தோன்றிக்கொண்டேயிருந்தன. இவைகளைக் கனவிலும் நினைத்தறியாத காலத்தில் அகராதி இன்ன அளவாக அமைப்பும் எனக் கொண்ட வெருநு கருத்து உண்மையினின்றும் எத்துணை வழுவியிருக்கவேண்டுமென்பது கூறவும் வேண்டுமோ? கோலரிட்ஜ் இரண்டு வருஷ காலத்தில் அகராதியின் முதற் பகுதியை நிச்சயமாய் வெளியிடக்கூடுமென்று எண்ணியிருந்தனர். அன்றியும் அகராதிச் சொற்கள் முழுமைக்கும் 60,000 கடிதத் துண்டுகள் வைப்பதற்குத் தக்க அறைப் பெட்டியொன்று போதுமென நினைத்து அவ்வாறே ஒரு பெட்டி அமைத்து வைத்திருந்தனர். பின்னர் மிகச் சுருங்கிய சொல்லளவுள்ள ஒரொழுத்திற்கே அவ்வகைப் பெட்டியொன்று வேண்டியதாயிருந்தது. 1861-ம் வருஷத்தில் கோலரிட்ஜ் மாணமாயினர். அவரோடு உழைத்து வந்த பர்னீவில் என்பவரிடம் அகராதி வேலைப் பொறுப்பு முழுதும் சார்ந்து விட்டது. இவர் சொற்கள் திரட்டுவதிலும் கைம்மாறு கருதாது உழைப்பதற்குத் தக்க உதவிப் பதிப்பாசிரியர்களைத் தெரிந்து கூட்டுவதிலும் பெரிதும் முயன்று வந்தனர். பின் சில காலமாக அகராதியைச் சூழித்து யாதொன்றும் கேட்கப்பட்டவில்லை. டாக்டர் மர்ரே பதிப்பாசிரியராக அமர்ந்த பின்னரே அகராதியின் பெயர் மறுபடியும் தொனிக்க லாயிற்று. அவரது நிரம்பிய கல்வியறிவும் பிற பிற தகுதிகளும் பெரிதும் அதுகூல காரணங்களாய் அமைந்தன. அவர் இவ்வேலையை மேற்கொண்ட காலத்தே, அகராதி இப்போது முடிவாக வெளிவர்திருக்கும் அளவில் நேர்பாதியில் முற்றுமெனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் நூல் பெரிதும் விரிந்துவிடக் கூடுமென்றெண்ணி அதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன.

1882-ம் வருஷத்தில் அகராதி பிரசுரத்திற்குத் தயாராகி விட்டதென்றும் 40 பக்கங்கள் அச்சில் உள்ளதென்றும் டாக்டர் மர்ரே புகிரங்கப்படுத்தினர். இதன்பின் 2 வருஷங் கழித்து அகராதியின் முதற்பகுதி வெளியிடப்பெற்றது. 12 வருஷ காலத்தில் அகராதி யின் பிரசுரம் முடியக்கூடுமென டாக்டர் தாமே எண்ணியிருந்தனர். ஆனால் அகராதி ஒருவரது மதிப்பிற்கு மடங்காது பெருகி வளர்ந்து

கொண்டே வந்தது. 'Set' என்ற ஒரு மொழியின் பலவேறு பொருள்களைத் திருப்திகரமாக முறைப்படுத்தி அமைப்பதற்கு நாற்பதுமணி நேரம் சென்றதாம். இச் சொல்லுக்கு 51 தனிப்பொருள்கள் இருந்தன; இதனடியாக 'set out' முதலிய 83 சொற்றொடர்கள் வழக்கில் அமைந்துள்ளனவாகக் காணப்பட்டன. இச்சொல்லைக் காட்டினும் மிகக் கடினமானது அகராதியில் இல்லையென்று டாக்டர் மர்ரே கருதினர். வெப்ஸ்டர் அகராதியில் இச்சொல்லின் பொருள் இரண்டு பத்திக்கு மேற் காணப்படுகின்றது. வெளி வந்திருக்கும் ஆங்கிலப் பேரகராதியில் 18 பக்கங்களுக்கு மேலாக இச்சொற்பொருள் நடைபெறுகின்றது; முக்கியமான பொருட்பகுதியினளவு 154 ஆகும். இவ்வதாரணத்தா லகராதியின் விரிவும் முயற்சியின் கடுமையும் அருமையும் ஒருவாறு விளங்கலாம். ஒரு சிறிய சொல்லின் பொருளால் அகராதியின் வேலை எவ்வளவு தடைப்படு மென்பதும் இதனற்புவதற்கின்றது.

பிரசுரத்திற்கு அகராதி தயாராகி முடிந்த பொழுது மொழிநூற் கழகம் எடுத்துவந்த உழைப்பு நின்றுவிட்டது. எனினும் பிரசுரம் முற்றுமளவும் அக்கழகம் காட்டிவந்த ஆதரவு அளவிடுந் தரத்தகன்று. 1928-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 13-ம் தேதி கூடிய அக்கழகக் கூட்டத்தில் அடியிற்கண்ட விவரத்தை அனியன்ஸ் என்பவர் தெரிவித்தனர்:—

1858-ம் வருஷம் ஜனவரியீ 7-ம் தேதி நிகழ்ந்த கூட்டத்தில் முன் உத்தேசித்தபடி அகராதி அனுபந்த மொன்று வெளியிடுவதற்கு மாறாக, இக்கழகத்தின் சார்பில் 'நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதி' இயற்றி வெளியிட வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இத்தீர்மானமாக 70-வருஷங்கட்குப் பின்னர் 1928-ம் வருஷம் ஜனவரியீ 5-ம் தேதியன்று, ஆங்கிலப் பேரகராதியின் இறுதிப் பகுதி அச்சுக்கூடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. கிளாரெண்டன் பிரஸ் அதிகாரிகளின் ஆதரவில் டாக்டர் மர்ரே பதிப்பாசிரியராயமர்ந்த ஐம்பதாவது வருஷத்தில் இப் பேரகராதி முற்றுப்பெறுவதாயிற்று.

இப் பேரகராதியின் பதிப்பாசிரியர்களுக்கு உதவியாளர்கள் செய்துவந்த நன்முயற்சியே பெரிதும் துணைநின்று பயன்புரிந்தது. டிரெஞ்சு என்னும் அறிஞர் 76 உதவியாளர்களைத் திரட்டினார். அந்நிய நாடு பலவற்றினின்றும் உதவியாளர்கள் துணை புரிந்தார்கள். பிரிட்டிஷ்

தீவுகளில் மாத்திரம் அங்கங்கேயுள்ள முக்கிய நகரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உதவியாகிரியர்கள் பற்பலரிருந்து அகராதிவேலையில் முயன்று வந்தனர். இம்முறையிற் கணக்கற்ற கடிதச் கட்டுகள் பதிப்பாகிரியர்களுக்குப் பலவிடங்களினின்றும் வந்துகொண்டேயிருந்தன. இவற்றுள் ஒன்று மாத்திரமே தவறிவிட்டது. இதில் 'Pa' என்று தொடங்கும் பகுதி அடங்கியிருந்தது. அயர்லாந்து தேசத்துக்கு இந்தக்கட்டுப்போயிருப்பதாகத் தெரிந்து அங்கு முயன்று நோக்கியதில் கடிதங்களனைத்தும் தீயெரிப்பதற்குப் பயன்பட்டொழிந்தன வென்று அறியலாயிற்று. இதைத்தவிர வேறு இரண்டொரு நஷ்டங்களும் நேர்ந்தன. ஆனால் இவைகள் அத்துணை கவனிக்கத்தக்கனவல்ல.

அச்சுத் திருத்தமும் (proof-reading) அகராதியில் நியமனம் பெறாத மற்றையோர்களே பெரும்பாலும் செய்து வந்தனர்.

அகராதியின் பதிப்பாகிரியர்களில் கோலரிட்ஜ், பர்னிவல் என்ற இருவரையுங் குறித்து முன்னரே கூறினோம். ஸர் ஜேம்ஸ் மார்ரே 1915-ம் ஆண்டில் மரணமடைந்தனர். இவரது காலத்தில் அகராதியில் நேர்பாதி இயற்றி முடிந்தது. டாக்டர் ஹென்றி பிராட்லி எட்டு எழுத்துக்களின் சொற்பகுதியை ஆராய்ந்து வெளியிட்டனர். டாக்டர் க்ரெய்கி மூன்று எழுத்துக்களின் சொற்பகுதிகளைப் பதிப்பிடுவதில் உதவி செய்துவந்து பின் தாமாகவே ஆறு அல்லது ஏழு எழுத்துக்களின் சொற்களை வெளியிட்டனர். மிஸ்டர் C. T. அனியன்ஸ் 1895-ம் ஆண்டில் அகராதியின் பதிப்புக்கழகத்திற் சேர்ந்து மார்ரேயுடனும் பிராட்லியுடனும் தொழில் புரிந்து வந்தனர். பின் இவரே நூலிற் பல பகுதிகளை யியற்றி வெளியிட்டனர்.

இப் பெருநூலைப் பிரசுரித்துவந்த முறை பெரிதும் போற்றத்தக்கது. அங்கங்கே படைபோல் திரண்டு வேலைசெய்து வந்த உதவியாளர்கள் அளவொத்து அமைந்த கடிதத் துண்டுகளிற் சொற்பிரயோகங்களைத் குறித்து அனுப்புவர். பதிப்புக் கழகத்தைச் சார்ந்த பல அறிஞர்கள் இக்கடிதத்துண்டுகளை முறைபடுத்தி ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்து வைப்பார்கள். இவ்வித ஆராய்ச்சிக்கு எத்தனையோ ஆதார நூல்களைச் சோதிக்கும்படி நேரிடும். பின்னர் சொல்லும் பொருளுமாகத் தெளிவு படுத்தி எழுதப்பெற்றுப் பதிப்பாகிரியர்க்கு முன் வருவதாகும். இதன் பின்னர், அங்கீகாரம், பரிபாலோசனை, அர்த்த நிச்சி

சயம் முதலியன நிகழும். முடிவில் அச்சிடுதலும் அச்சுத் திருத்தமும் நடைபெறும். இவ்வகை வேலைமுறையில் இருந்துவந்த உழைப்பும் அல்லற்பாடும் சொல்லுந் தரத்தன வல்ல.

எவ்வகையான் நோக்கினும் தலைசிறந்து விளங்கும் இந்நூதன ஆங்கிலப் பேரகராதியின் கண்ணே 414,825 சொற்களும், 500,000 சொற்பொருளிலக்கணங்களும், 18,27,304 சொற்பிரயோகங்களும் உள்ளன. 12 நூற்றாண்டுகளாக நிகழ்ந்த சொற்களின் சரிதம் ஆராயப் பெற்றுள்ளன. 'S' என்ற எழுத்துப் பகுதியே மிகப் பெரிய பகுதியாகும். இதில் 57,428 சொற்கள் உள்ளன. 'X', 'Y', 'Z' என்ற மூன்றெழுத்துக்களும் சேர்ந்த பகுதியில் 4746 சொற்களே உள்ளன.

கல்வியறிவிலும் நாகரிகத்திலும் முதிர்ந்து விளங்கும் ஒரு நாட்டிலுள்ளார் தங்கள் மொழிச்செல்வத்தை ஒரேசின்தையாய் அரிதின் முயன்று போற்றவேண்டு முறையினை, இவ்வகராதியின் சரிதம் நன்கு உதகரிக்கின்றது.

நூல்நிலயப் பிரசாரம்.

“அறிவுடைய ரெல்லா முடைய ரறிவிலார்
என்னுடைய ரேனு மிலர்.”

வள்ளுவப் பெருந்தகையார் வெளியிட்டருளிய பேருண்மைகளுள்ளே தலைசிறந்து விளங்குவதாகும் இங்கே குறித்த திருக்குறளிற் போந்தபொருள். மக்களது அறிவுவிளக்கத்தின் ஓர் அம்சமேயாகும் நாகரிகமெனப்படுவது. அவர்கள் பூமியில் தோன்றிய காலந்தொட்டுச் சிறிது சிறிதாக அறியாமையை வென்று அடிப்படுத்துவதே தந்தொழிலாக முயன்று வருகின்றார்கள். அறியாமையை முற்றும் அழித்தல் எக்காலத்தும் இயல்வதன்று. அறிவு வளருந்தோறும் அறியாமையும் மற்றொருபக்கம் வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றது. “அறிதோறறியாமை கண்டற்றால்” என்பது வள்ளுவரது தெய்வத்திருவாக்கு. அறியாமையை மாயை என்று பெரியோர் கூறுவது பலபடியானும் பொருத்தமுடையதேயாகும். நமது அறிவுகொண்டு அறியாமையை அழிக்க அழிக்க, அது எத்தனையோ புதிய வடிவங்களைத் தாங்கி வந்து நம் அறிவைப் புறங்காண முயல்கின்றது. அறிவும் இளைத்த பாடில்லை; புதிய ஆக்கங்கொண்டு புதிய கருவிகள் பெற்று மாய மாய்த் தோன்றிவரும் அப்புதிய வடிவங்களைத் தாக்கி அழிக்கின்றது. இங்ஙனமாக அறிவிற்கும் அறியாமைக்கும் இடைவிடாது போர் நிகழ்ந்த வண்ணமாகவே இருக்கின்றது.

இவ்வாறு நிகழ்ந்துவரும் இடைவிடாப் போரின் கண்ணே மக்களைத் தகுதியுடையராக்கி அவர்கட்குப் புத்தாயிரளித்துச் சிறிதூந்தளர்வெய்தாவண்ணஞ் செய்து வருவது கல்வியாகும். உயிரினங்கள் அழிவுறாவண்ணம் காதலாதிய பற்றுக்களை இயல்பெனக் கருதும்படி அமைத்த இயற்கைத் தேய்வம் கல்விமீதுள்ள அவாவினையும் மக்களிடயத்திலே ஊன்றி வைத்திருப்பது கவனித்தற்குரியது. இங்கே கல்வி பென்றது மிக விரிந்ததோர் பொருளிலே உணரற்பாலது. கல்வியின்றி மக்கள் உயிர்வாழ்தல் தானும் இயலாததாகின்றது. ஆஃகின்றேல், உலக வாழ்விற் பெறத்தக்க உயர்தர வின்பங்கள் யாவும் இலவா யொழிகின்றன. ‘விலங்கொடு மக்களினைய ரிலங்குநூல்—கற்றரோ டேனையவர்’

என்றபடி மக்களை மிருகங்களினின்று வேறுபடுத்திப் பிறவுயிரினங்கட்கில்லாத சிறப்பினை யளிப்பது கல்வியாம். இத்தகைய அரும் பெருஞ்சிறப்புவாய்ந்த கல்வியின் இன்றியமையாமை மக்களது வாழ்வின் அகிபால்யப் பருவமுதற்கொண்டே நன்கு உணரப்பட்டதெனல் ஏலாது. குழந்தைகள் உணவின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்தன்று உண்ணத்தொடங்குவது. அறிவுமுகிர்ந்த பிற்பருவங்களிலேதான் அதன்இன்றியமையாமையை அறிவினால் உணருவது. இதுபோன்றே கல்வியின் ஆவசியகத்தை யுணர்தற்குமுன் மக்கள் வாழ்வில் வெகுகாலம் சென்றிருத்தல் வேண்டும். உணரத் தொடங்கியதும் அவ்வுணர்வின்வலி நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்திருக்கின்றது. தாங்கலாற்றாத இவ்வுணர்வின் பெருவலியால் கல்வியை மக்களிடையே பரக்க விதைத்தற்குத் தற்காலத்திற் கையாளப்பெற்றுவரும் அகிநூதன முறைகளுள் ஒன்றாகும் நாம் இங்கே விவரிக்கப் புகுகின்ற நூல்நிலயப் பிரசாரம்.

காலந்தோறும் அவ்வக்காலத்திற் கிடைப்பனவாகிய செளகரியங்களுக்குத் தக்கவாறு கல்வியைப் பாவச் செய்வதற்கு ஒவ்வொரு சாதனம் ஏற்படுவதாகும். எழுத்துக்களே வழங்காத மிகப் புராதன காலமொன்று இருந்ததென நம்மால் இப்பொழுது நினைத்தற்கும் முடியவில்லை. எழுத்துவடிவி லமைந்த நூல்கள் அத்துணையளவாக நமது வாழ்வில் ஒன்றிப்போய்விட்டன. எனினும் எழுத்தியலாத காலமொன்று மக்களது வாழ்க்கைச் சரிதத்தில் உளதாயிருந்த தென்பது யாவரும் மறுக்க முடியாத உண்மையாம். அக்காலத்திருந்த மிகச் சுருங்கிய கல்வி பரவிவந்தது கேள்விமூலமே யாதல் வேண்டும். இக்காரணத்தினாலேயே முற்காலத்தில் கேள்வி ஞானத்தை மிக விசேடமாகப் பாராட்டி வந்தனர். கல்வி மக்களிடையே பரவிக் கற்றற்குரிய நூல்கள் பலவாகப் பல்கிய காலத்தும், கேள்வி ஞானத்திற் கெய்திய பெருமை சிறிதளவும் குறைவுபடவில்லை. இதுபற்றியே 'செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்' என்றார் வள்ளுவனாரும். கேள்விவாயி லாகக் கல்வி பரவிய முறை இவ்வாறென வுணரத்தக்கது. நல்லறிஞர்கள் அங்கங்கே அருகிக்காணப்பட்டார்கள். அவர்களைத் தேடித்துருவிக் கண்டு, நெடுங்காலம் அடுத்திருந்து, அவர்களுக்குத் தொண்டு புரிந்துவந்து, முடிவில் அவர்கள் யாது சொல்ல வுடன்பட்டனரோ

அதனை மாத்திரம் தெரிந்துகொண்டு அமையவேண்டியதாயிருந்தது. இம்முறையிலுள்ள சிரமங்களை நன்றாக மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும். நல்லாசிரியர்களை வெகுகாலம் தேடித்திரிந்து கண்டுகொள்ளுதல், அவர்களுக்கு வருடக்கணக்காகத்தொண்டுபுரிந்து அவர்களோடு உடன்றிரிதல், அவர்கள் அன்புகொண்டு மனநெகிழ்வு சமயத்தை எதிர்நோக்கியவண்ணமா யிருத்தல்; முடிவில் மனங்கொண்டு அவர்கள் சொல்லுதற்கொருப்பட்டன சிலவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளுதல்—இத்தனை கஷ்டப்பாடுகள்! இங்ஙனம் கற்ற ஒரு சிலவும் பொருளுணர்ந்தற்கரிய வாய்ப்பு பெரும்பாலும் 'புதிர்' களாகவே இருந்தன. மேற்கூறியவாறு முயன்றுவருந்தியபோதிலும், ஒருசில ஆசிரியர்கள் முடிவுவரை பாதுகாப்பியா தொழிந்திருத்தல் கூடுமென்று நாம் உணர்ந்தவளவில், நமது உள்ளம் பகீரென்று உடைகின்றது. எழுத்தியலாக்காலத்து நமது முதலாதையர்கள் கல்வியினருமை யுணர்ந்து பயின்று வந்த முறை இது.

பல நூற்றாண்டுகள் இங்ஙனம் சென்றன. நமது நாட்டில் எழுத்துக்கள் வழங்கப்பெற லாயின. மக்களது அறிவிற்கு அழியாமையாகியதுபற்றி இவ் எழுத்துக்கள் அட்சரங்களெனப்பட்டன போலும். அறிவின் விருத்திக்கும் மக்களது முன்னேற்றத்திற்கும் முதற்பெருங் காரணமாகிய இவ்வெழுத்துக்களை யுணர்த்தியவன் இறைவனாகவே கருதப்பட்டான். 'எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாகும்' என்ற முதலொழி நம் முன்னோர் எவ்வாறு எழுத்துக்களைப் போற்றி வந்தனரென்பதை நன்கு விளக்குகின்றது. கண்ணின்றி ஒரு வனுக்கு உலகவாழ்வு இயலாதவாறு போல, எழுத்தறிவின்றி உயிர் வாழ்வு கூடாதென்பது நன்குணரப்பட்டது. வள்ளுவரும் 'எண்ணென்ப ஏனை யெழுத்தென்ப இவ்விரண்டுங்—கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு' என்று அருளிச் செய்தனர். இவ்வகைச் சிறப்புடைய எழுத்துக்கள் வழக்கிலியலவே, கல்வி கற்க விரும்புவோரது கருத்து இனிது முற்றுதற்குரிய கருவிகள் இப்பொழுது கைகூடுவவாயின. கற்றற்குரியன எழுதப்பெற்று நிலையான வடிவெய்தி நூல்களாய்த் திகழ்ந்தன. இவற்றைக் கற்பித்தற்குக் கல்விச்சாலைகள் அங்கங்கே கற்றறிந்தோரால் நடைபெற்றன. கலாசாலையிற் பாடஞ்சொல்லுவோர் 'கணக்காயர்' என்ற பெயரால் முற்காலத்து வழங்கப்பெற்றனர், 'கணக்காயர் நூலுரைப்போர்' என்பது திவாகரம். இக் கலா

சாலைகளில் நெடுங்கணக்கும் வேறு சில நூல்களுமே ஒதியுணரப் பெற்றுவந்தனவென ஊகித்தற்கிடமுண்டு. காவியம், இலக்கணம், சாஸ்திரங்கள் முதலியன கற்கவேண்டுமாயின், இவற்றிலே வல்ல ஆசிரியர்களை யடுத்தக் கற்பதே பெரும்பாலும் முறையாயிருந்தது. ஆசிரியர்களது புகழ் பரவப்பரவ, அவர்கள்பாற் கல்விபயிலும் மாணவர்களும் அதிகரித்து வந்தார்கள். பலவகையாலும் தகுதியுடைய ஆசிரியர்கள் ஒரு சிலரே ஆங்காங்கு காணப்பட்டனராதல் வேண்டும். இந்தக் காலமுதற்கொண்டு நூல்கள் பெருகத்தொடங்கின.

பின்பு நாளடைவிற் கல்விச்சாலைகள் பலவாகப் பெருகின. கல்வி யின்பெருமை நன்கு பரவுதலாயிற்று. காலத்தாலும் இடத்தாலும் நிலைபெறின்றி அருகிக் காணப்பட்ட கணக்காயர்கள் முதலினோரை மாத்திரம் நம்பிக் கல்வியை அவர்கள் வசமாகவிட்டொழிதல் நீடித்த நன்மை பயக்கமாட்டாதென உணரப்பட்டது. நீடித்து நிலைத்துநிற்க வல்லதாகிய தாபனமொன்றே கல்விநிலயமாயிருத்தல் வேண்டுமென்ற ஆவசியகம் நமது மூதாதையர் மனத்தில் வேரூன்றிவிட்டது. இவ்வகைக் கல்விநிலயங்க ளாகத்தகுவன திருக்கோயில்களைக் காட்டிலும் பிறிதொன்றில்லை. அன்றியும் பூர்வகாலத்தில் மக்களது கல்வியிற் பெரும்பகுதி சமயச்சார்பாக இருந்ததென்பது ஓர் சரித்திரவுண்மை. எனவே கற்கப்படும் பொருளை நோக்கினும் திருக்கோயில்களே கல்விக் குரிய தனிநிலயங்களாகக் கொள்ளுதற்குப் பெரிதூற் தகுதியுடையன வாயிருந்தன. இக்காரணங்களால் கோயில்களிலே கல்வி போதித்தற் குரிய சாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. பெருமையிற் சிறந்துவிளங்கிய கோயில்கள் பெரும்பாலானவற்றில், நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்கு உண்டி முதலியனவுதவிக் கல்விச் செல்வம் வழங்கப்பட்டது. இம்மாணவர்கள் முற்காலத்திற் சட்டர் என அழைக்கப்பெற்றார்களென்பது சிலாசாசனங்களால் விளங்குகின்றது. திருக்கோயில்களிலே - தெய்வ சந்நிதிகளிலே-கல்வி பயிலப்பெற்று வந்ததென்பதன் அறிகுறியாகத்தான்போலும் தலையிடைகடைச்சங்கங்களில் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுள் குன்றமெறிந்த முருகவேள் முதலாயினார் வீற்றிருந்தனர் என்ற வரலாறு வழக்கிலெழுந்தது. கோயில்களைச் சார்ந்த கல்விச்சாலைகளில் நூல்கள் முதன்முதல் தொகுக்கப் பெறத்தொடங்கின என்று ஊகித்தல் தவறாகாது. ஞானாகாரமாய்

ஒளிநுந் திருச்சந்நிதிகளிலே கல்வியறிவு பரவுதற்குரிய அமைப்புக்கள் நம் முன்னோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டனவென்று எண்ணுந்தோறும், அவர்கள்பால் நம்முள்ளம் பக்தியாற் கனிவெய்துகின்றது.

ஆனால் இடையீடின்றிப் பெருகிக்கொண்டே வந்த கல்விப் பரப் பிற்குத் திருக்கோயில்கள் போதியனவாகாத காலம் நெருங்கியது. கேவலம் சமயச்சார்பான கல்வியைத் தவிர, பிற கல்விகளைக் கோயில் களிற் கற்பிப்பது உசிதமெனச் சொல்லுதல் கூடாது. பிற சமய நூல்களையும் உலகியல் நூல்களையும் கற்றுணர்தலின் ஆவசியகம் நன்குணரப்பட்டது. எனினும் சமய வுணர்ச்சியிலே தலைகிறந்து நின்ற பெரியோர்களது ஆட்சியின்கீழ் மட்டுமே கல்விச்சாலைகளும் அவற்றிற் கின்றியமைபாத நூல்நிலயங்களும் இருத்தல் வேண்டுமென்ற கொள்கை பலராலும் பெரிதும் விரும்பிப் போற்றப்பெற்றது. இதனால் சமயத்துறவிகள் வசித்தற்கென அமைந்த மடங்களிலே கல்வி பயி லப்பெற்று வந்தது. உலகவியன்பங்களை யெல்லாம் முற்றத்துறந்து ஞானசம்பாத்திய மொன்றன் பொருட்டுத் தம்மையே தத்தஞ்செய்து வாழ்ந்துவந்த இத்துறவிகளால் கல்விக்குளதாகிய நன்மை இவ்வளவிற்கு மென்று வரையறுத்துக்கூறுதல் ஏலாது. தாமே ஆசிரியராயிருந்து கைம்மாறு கருதாது கல்வி போதித்து வந்தனர். ஆயுள் முழுவதும் மாணவராயிருந்து இடைவிடாது கல்வி பயின்று அறிவுச் செல்வத்தை ஈட்டி வந்தனர். அறிவு நூல்கள் பலவற்றை யொருங்கு தொகுத்துப் பிரதிகள் பண்ணித் தங்கள் பரம்பரையினருக்கு என்று மழியாத ஞானப்பெருநிதியை நிகேஷமமாக வைத்தனர். சமயப்பற்றினற் பகைமை பாராட்டாது, விரிந்துபட்ட கல்விப்பரப்பைத் தெரிந்து கைக் கொண்டு, அதனைப் பலருங் கொள்ளும்படி விதரணஞ் செய்தனர். உலக முழுவதும் கல்விநலந் துய்த்தற்கு இத்தகைய துறவிகளே காரண மாயிருந்தவர்கள். நமது நாட்டிற் பௌத்தத் துறவிகளும் சைனத் துறவிகளும் கல்வியின் பொருட்டுச் செய்துவந்த உபகாரச்செயல் களுக்கு நாம் என்றுங் கடப்பாடுடையராயிருக்கின்றோம். இத்துறவி கள் தங்கள் திருக்கூட்டத்தை 'சங்கம்' என்ற பெயரால் வழங்கி வந்தனர். பலர் கூடியிருந்து ஆராய்ச்சிசெய்து வந்த கல்விக்கழகத்தினை நம்முன்னோர் இப்பெயரால் அழைத்து வந்தது இம்மகோபகாரிகள் புரிந்துவந்த நன்மையினது ஞாபகச் சின்னமாக விளங்குகின்றது.

பௌத்த சைனத்துறவிகள் நமது நாட்டில் அருகிப்போய்விடவே, சைவ வைணவத்துறவிகள் தத்தம் மடங்களிற் கல்வியைப்போற்றி நூல்களைத் தொகுத்து வருவாராயினர்.

கல்வியின் எல்லைப்பரப்பு விரிந்துகொண்டே வந்தது. கேடில் விழுச் செல்வமாகவுள்ள கல்வியைத் தாமே மேலிட்டுக்கொண்ட பொறுப்பன்றிப் பிறிதொரு பொறுப்புமில்லாத மடங்கள், கோயில்கள், அங்கங்கே சிதறிக்கிடந்த கலாசாலைகள் முதலியவற்றில் ஒப்புவித்து விட்டு அரசாங்கத்தினர் வாளாவிருப்பது தவறென்றுணர்ந்த காலம் வரலாயிற்று. கல்வியின் அருமை பெருமையும் இன்றியமையாச் சிறப்பும் அவர்களால் முற்காலந்தொட்டே நன்குணரப்பட்டனவே யாம். எனினும் அதனை அபிவிருத்தி செய்யும் கடமையைத் தாமே மேற்கொண்டு நேர்முகமாக விருத்தி செய்ய அவர்கள் முயன்றாக ளெனற்குச் சான்று இல்லை. கல்வியிற் சிறந்த அறிஞர்களையும் கவிவாணர்களையும் பொருள்முதலியன கொடுத்துப் பெரிதும் போற்றி வந்தனரே யன்றிப் பிறவாறு கலாசாலைகள் நிறுவி ஞானவிளைவு செய் வித்ததாகத் தெரியவில்லை. இதன் உண்மை எவ்வாறாயினும், ஆங்கிலேய வரசு நமது நாட்டில் நிலைபெறத்தொடங்கிய காலந்தொட்டு அரசாங்கத்தினர் தாமே நேரிற் கல்வியைப் போற்றிவருவாராயின ரென்பது நாம் நன்கறிந்ததே. பிரதான நகரங்கள் பலவற்றில் சர்வகலாசங்கங்கள் நிறுவப்பெற்றன. இவற்றின் ஆட்சிக்கீழாகக் கல்லூரிகள் பல அமைந்து நின்றன. நல்லறிவுடைப் பெருமக்களது நன்முயற்சியாலும் அரசாங்கத்தினரது உதவியாலும் கலாசாலைகளின் தொகை நாளுக்கு நாள் வர்த்தித்துக்கொண்டே வருவதாயிற்று. ஒவ்வொரு கலாசாலையி லும் நூல்நிலைய மொன்றிருத்தல் நியதியாயிற்று.

இங்ஙனம் பல்வகையானும் கல்வி ஏற்றமடைதற்குத் தகுதியுற்ற இக்காலத்தில் நூல்கள் பெருகுதற்குரிய கருவியாகிய 'அச்சுப்பந்திரம்' நமது நாட்டில் ஆங்கிலேயர்களால் கொண்டுவரப்பட்டது. அளவற்ற நன்மைகள் இக்ஞல் விளைந்தன. வருடந்தோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான நூல்கள் இயற்றப்பெற்று வெளிவருவன வாயின. இந்நூல்கள் பலதிறத்தனவாயுள்ளன; அறிவேன்னும் எல்லையற்ற பெருங்கண்டத் தினுள்ளே சிறிய சிறிய பகுதிகளை வரம்புகட்டி உணர்ச்சி வசமாகக் கிச் சுவாதினப்படுத்தின. இந்நூலினங்கள் மிகப் பூர்விக காலத்தொட்டு

நாளிதுவரையுள்ள அறிவுடைப் பெருமக்கள் பலரும் தத்தம் மொழி களில் எழுதிவைத்துள்ள கருத்துக்களைத்தையும் நமக்கு எளிதில் உதவுவனவாயின. அறிவு வளர்ச்சிக்கூரிய இக்கருவிகள் விரைவில் நாடெங்கும் பரவுதற்குற்ற சௌகரியங்களும் அமைந்தன.

கல்வி கரையில் ; கற்பவர் நாள்சில ;
மெல்ல கிணக்கிற் பிணிபல—தெள்ளிதின்
ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற் றெரிந்து

என்ற செய்யுட் கருத்து உபசாரமன்றி உண்மையாகவே முடிந்தது.

அறிவினில் ஆராய்ந்து கற்றற்கூரிய பொருள்கள் அளவினடங் காதுபெருகினும்—கல்வியை நமதுநாட்டிற் பரக்கவித்துதற்கு அரசாங்கத்தினரே நேரில் முயன்றபோதினும்—நம்மவர்களில் நூற்றுக்கு 3 பேர் வீதமே எழுத்தறியும் அத்துணையளவு கல்வி பயின்றள்ளார்கள். 32 கோடி ஜனங்களுள்ள நம் நாட்டில் நூற்றுக்கு 97 பேர்கள் எழுதவும் வாசிக்கவந் தெரியாத நிரட்சரகூழிகளா யிருக்கிறார்கள். மேலைத் தேய்க்களிற் கல்வியறிவில்லார் நூற்றுக்கு மூன்று வீதத்தினும் குறைந்திருக்க, நமது நாட்டில் அத்துணையளவாகவே கற்றோர்களிருக்கின்றனர். நமது தேசமக்களை இருள்போற் சூழ்ந்திருக்கும் இவ் வறியாமைபைப் போக்குதற்கு, அரசாங்கத்தினரும் கல்விமிக்க நல்லறிஞர்களும் கூடி யொன்றுபட்டு முயற்சி செய்ய வேண்டுவது ஆவசியமாகின்றது. இம்முயற்சியில் இருதிறத்தாரும் ஒருங்குபோற்றுதற்கூரிய பெருங்கருவியா யுள்ளது நூல் நிலயப் பிரசாரம்.

நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் ஆங்காங்குள்ள மக்களின் தகுதிக்கும் அளவிற்கும் ஏற்றவாறு, பலதிறப்பட்ட நூல்களையுந் தொகுத்து வைத்து வேண்டியோர்க்கு வேண்டுஞ் சமயத்து எளிதினுதவிக் கல்வியறிவைப் பரவச்செய்வதே நூல் நிலயப் பிரசாரத்தின் முக்கிய நோக்கம். அறிவு பெருகி வளர்தற்கு நூல்களைக்காட்டினுஞ் சிறந்த கருவி இல்லை யென்றே கூறலாம். 'ஆசா னுரைத்தது அமைவரக் கொளினும் காற்கு நல்லது பற்றல னாகும்' என்றார் பவணந்தியாரும். ஆசிரியரது துணை பெரிதும் வேண்டத்தகுவதும் போற்றத்தகுவதுமாகவே யுள்ளது. எனினும், கல்வி யெனப்படுவது கற்கும் மாணவன் நூல்களைத் தானே ஓதியுணர்ந்து தானே சிந்தித்து ஆராய்ந்து துணிவதன் பயனாக

கவே அமையுமென்பது யாவார்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததாம். ஆகவே தாமே ஒதியுணர்தற்குரிய நூல்கள் மக்களிடையே பரவப்பாவ், கல்வியும் பரவி அஞ்ஞானமும் அகன்றெழியும் என்பது கூறவேண்டா.

நூல்நிலயங்கள் இக்காலத்தே புத்தம்புதிதாக ஏற்பட்டனவென்று நினைத்தல் தவறு. கடைச்சங்க நூல்களனைத்தும் தொகை நூல்களாகவுள்ளன. புலவர்கள் பற்பலர் பாடியனவற்றைத் தனி நூல்களாகத் தொகுத்த காரணத்தாலே இப்பெயர் வழங்குதலாயிற்று. கடைச்சங்க நூல்களிற் பெரும்பாலனவற்றைத் தொகுத்தான் இன்னனென்றும் தொகுப்பித்தான் இவ்வரசனென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் தொகைநூல்கள் எழுந்தனவாயின், புலவர்கள் பலர் பாடிய நூல்கள் ஒரிடத்தே அரசர் முதலியோராற் போற்றிவைக்கப்பெற்றிருந்தனவென்பது உண்மையாகக் கொள்ளக்கூடியதே. இவ்வகை நூல்நிலயங்கள் விளங்கிய இடமே சங்கம் என வழங்கப்பெற்றதென்று கொள்ளுதல் பொருத்த முடையதாகத் தோன்றுகிறது. கடைச்சங்க காலம் கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டென்பர். அக்காலமுதற்கொண்டே தமிழ்நாட்டில் நூல்நிலயங்கள் உள்ளனவாகுமென்னுந் துணிபு ஒப்புக்கொள்ளத் தகுந்ததே. அரசர்களும், சைன சங்கத்தவரும், தேவாலய கர்த்தர்களும் நூல்நிலயங்க ளமைத்துப் போற்றிவந்தார்கள். தேவாரம் என்னுந் தெய்வப்பாடல்கள் சிதம்பரமாகிய திருக்கோயிலுள்ளே சேமித்து வைக்கப்பெற்றிருந்ததென்பது பிரசித்தம். கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் வச்சிரநந்தியின் சங்கம் இருந்தமை நன்கறியப்பட்டதே. சீவகசிந்தாமணிக் காலமாகிய 9-ம் நூற்றாண்டினிறுதியிற் சங்கமொன்றிருந்ததும் ஆராய்ச்சியாளர் அறிவர். மடாதிபதிகள் தத்தம் மடங்களிலே நூல்களைத் தொகுத்து வைத்துப் போற்றிவந்தமையும் யாவரும் உணர்ந்ததே. தஞ்சை அரண்மனையைச் சார்ந்த சரஸ்வதிமஹால் கலைவாணரது உள்ளத்தைக் கொள்ளு கொள்ளுஞ் சிறப்புமிக்கதொரு நூல்நிலயமாக இன்றுவரை விளங்கி வந்திருக்கின்றமை நாம் கண்கூடாகக் கண்டதே. எனவே மக்களால் நூல்களின் ஆவசியகம் உணரப்பெற்ற மிகப்பழையகாலந்தொட்டே நூல்நிலயங்கள் தமிழ் நாட்டில் உள்ளனவென்று கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஆனால் முற்காலத்திலிருந்த நூல்நிலயங்கட்கும் தற்காலத்தில் நிறுவப்பெறும் நூல்நிலயங்கட்கும் மிகப்பெரியதோர் வேறுபாடுண்டு. நூல்கள் இறந்துபடாமற் காத்தற்பொருட்டு ஒரிடத்துத் தொகுத்து வைத்தலே முற்காலத்து நோக்கமாயிருந்தது. பெரும்பாலும் பண்டை

நூல்களே இவ்வாறு போற்றிவரப்பெற்றன. இந் நூல்நிலயங்களொவ்வொன்றும் யாரேனும் மொருவருக்குத் தனிப்பட வுரியவாயிருந்தது. நூல்கள் தவறிவிடா திருத்தற்பொருட்டும் பழுதுபடா திருத்தற்பொருட்டும் கடினமான நியமங்கள் கையாளப்பட்டு வந்தன. நிலயங்களிலிருந்து நூல்களைப் பெரும்பாலும் இரவல் கொடுப்பதே இல்லை. பொது ஜனங்கள் இவற்றைச் சிறிதும் பயன்கொள்ளத்தகாத முறையில் இவைகள் அமைந்தன. தற்காலத்து வேண்டப்படும் நூல்நிலயங்களின் நோக்கம் முற்றிலும் வேறுகவுள்ளது. பொதுமக்கட்குப் பயன்பட்டு அவர்களது கல்வி விருத்தியாக வேண்டு மென்பதே இவற்றின் முக்கியமான தனிப்பெரு நோக்கம்.

இந் நோக்கத்தினை முற்றுவித்தற்குரிய உபாயங்களெல்லாம் நூல்நிலயப்பிரசாரத்திற்கு உரியனவேயாகும். பொது ஜனங்கள் அனைவரது உள்ளத்தையுங் சுவருமாறு நகரம், ஊர், சிற்றூராதிய பலவிடங்களிலும் நூல்நிலயங்கள் அமைக்கப்பெறுதல் வேண்டும். மக்களின் விருப்பத்தையும் சௌகரியத்தையும் தகுதியையும் நோக்கி அவர்களுக்கு வேண்டும் புத்தகங்களைக் கொடுத்துவைத்தல் வேண்டும். பார்துபட்ட அறிவின் பல்வேறு பகுதிகளைப் பற்றிப் புதுப்புது நூல்கள் வெளிவர வெளிவர அவற்றையெல்லாம் பொதுஜனங்களிடையே பாக்க விதைத்தல் வேண்டும். கல்வியறிவு இன்றியமையாத நாகுமென்பதை வற்புறுத்திக்கூறி அதனை யடைதற்குச் சாதனமாகுங்கருவிநூல்களைக் குறித்து உபநியாசங்கள் செய்துவரல் வேண்டும். சுருங்கக்கூறின், அரசியல் நெறிப்பட்ட ஒரு நாட்டிற் பல திறத்தாரும் உத்தமவாழ்வு வாழ்வதற்கு வேண்டப்படும் கல்வியறி வனைத்தையும் நூல்கள் மூலம் உதவுதற்குப் பலவகையாலும் முயற்சி செய்வதே நூல்நிலயங்கள் மேற்கொள்ளுதற் குரிய தனிப்பெருங்கடமை யாகும்.

இந் நூல்நிலயங்கள் பல திறத்தனவா யிருத்தல் வேண்டும் என்பது வெளிப்படை. குழந்தை முதல் முதியோர் வரையுள்ள அனைவர்க்கும் கல்வியூட்டுதற்கான நூல் நிலயங்கள் ஆயிரக்கணக்காக அமைக்கப்பெறுதல்வேண்டும். இவைகளையன்றிக் கல்வித்துறைகள் பலவற்றிற்குத் தனித்தனியே யுரிய நூல்நிலயங்களும் மிகப்பலவாக நிறுவப்பெறுதல் வேண்டும். மேலும், பற்பல கல்வித்துறைகளிலும் ஆராய்ச்சிக்கெனத் தனிபாயமைந்த நூல்நிலயங்கள் பல ஸ்தாபிக்கப்பெறுதல் வேண்டும். பிற்கூறிய இரண்டுவகை நூல் நிலயங்களும் சர்வகலாசங்கங்களாலும் கலாசாலைகளாலும் நிறுவப்பெற வேண்டுவன வென்பது கூறாமலே அமையும்.

நமது நாட்டிற் பெரிதும் வேண்டப்படுவதாகும் பிறிதொரு நூல்நிலய வகையை இங்கே விசேடித்துக் கூறுதல் அமைவுடைத்தென்று எண்ணுகிறேன். அங்கங்கே கிடைப்பனவாகிய ஏட்டுப்பிரதிகளைத் தொகுத்துப் போற்றிப் பாதுகாத்தற்கெனத் தனி நூல்நிலயங்கள்

பல முற்பட நிறுவ வேண்டுவது மிகப் பெரியதோர் ஆவசியகமாம். இக்கடமையை நாம் வெகுகாலமாக மறந்து விட்டோம். எத்தனையோ அரிய நூல்கள் பாதுகாக்கப்பெறாது அழிந்தொழிந்து போயின. நமது முன்னோர்கள் ஈட்டிவைத்துள்ள பெற்றகருஞ் செல்வங்களை நமது மடமையாலும் மடிமையாலும் பாழ்போக விடுவதாயின், தமிழ்மக்கள் என்னும் உயரிய பெயர்க்குத்தான் நாம் தகுதி யுடையராவோமோ? இன்னுஞ் சிறிது காலத்தில் இப்போது கிடைக்கும் ஏடுகள் தாமும் இறந்துபோய்விடு மன்றோ! அதற்குமுன் ஏட்டு நூல்களை அங்கங்கே சேகரித்துவைத்து நகரப் பொதுவிடங்களில் நூல் நிலையங்கள் அமைத்து ஏடுகள் பழுதுபடாவண்ணம் காப்பாற்றி வருதல் நமது பெருங் கடமையாகும். இம்முறையில் அரசாங்கத்தினர் எடுத்துவரு முயற்சி ஒருசிறிதும் போதா தென்பதை விசனத்துடன் வற்புறுத்திக் கூறவேண்டிய திருக்கிறது. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் இம்முயற்சியின்கண் பெரிதும் உழைத்து வருகின்றது. எனினும் முயற்சியினளவு போதியதெனக் கருதக்கூடவில்லை. வருடத்துக் கொருமுறை அளவற்ற ஏட்டுநூல்கள் நெருப்பினும் நீரினும் அழிவெய்துவதைக் கண்டு வைத்தும் நாம் வறிதேயிருத்தல் அழகன்று. நமது முன்னோர்கள் இயற்றிவைத்துள்ள அரிய நூற்செல்வங்களைப் பரிபாலிப்பதன்கண் நாம் மேற்கொள்ள வேண்டுங் கடமையை இனியேனும் உணர்ந்து உரியவாறு முயன்று வருவோமாக.

மேலே விவரித்தன போன்ற நூல்நிலையங்கள் நாடெங்கும் நிரம்புதல் வேண்டும். நமது நாட்டிலே நீடித்துக் குடிக்கொண்டிருக்கும் அறியாமையைக் காலதரிசுகவொட்டாது வெருட்டுதல் வேண்டும். அறிவுச்சுடரின் பேரொளி நாடெங்கும் பரந்து வீசுதல் வேண்டும். அறிவின் வழித்தாய் ஒற்றுமை மிகுதல் வேண்டும். அறிவு சிறந்து ஒற்றுமை மிகு நம்மவர்கள் நல்லின்ப நெறியிலே நின்றல் வேண்டும். இத்தகைய சிறந்த நோக்கங்கொண்டே நூல்நிலையப் பிரசாரம் நிகழ்ந்து வருகின்றது. எல்லாம்வல்ல இறைவன் இப் பிரசாரத்தினை வாழ்வித்தருள்க. நமது தேசியகனியாகிய பாரதியின் நல்லுபதேசம் நமமை வழிப்படுத்துக.

இன்ன றுக்கணிச் சோலைகள் செய்தல் இனிய நீர்த்தண் சுளைக ளியற்றல் அன்ன சத்திர மாயிரம் வைத்தல் ஆல யம்பதி னாயிரம் நாட்டல் பின்ன ருள்ள தருமங்கள் யாவும் பெயர்வி னங்கி யொளிர நிறுத்தல் அன்ன யாவினும் புண்ணியங் கொடி ஆங்கொ ரேழைக் கெழுத்தறி வித்தல்.

வீடு தோறுங் கலையின் வினக்கம் வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி நாடு முற்றிலும் உள்ளன வுர்க்க' நகர்க் கொங்கும் பலபல பள்ளி தேடு கல்வி யிலாததோ ருரைத் தீயி னுக்கிரை யாக மடுத்தல் கேடு தீர்க்கு மமுதமென் னன்னை கேண்மை கொள்ள வழியிவை கண்டீர்.

